

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

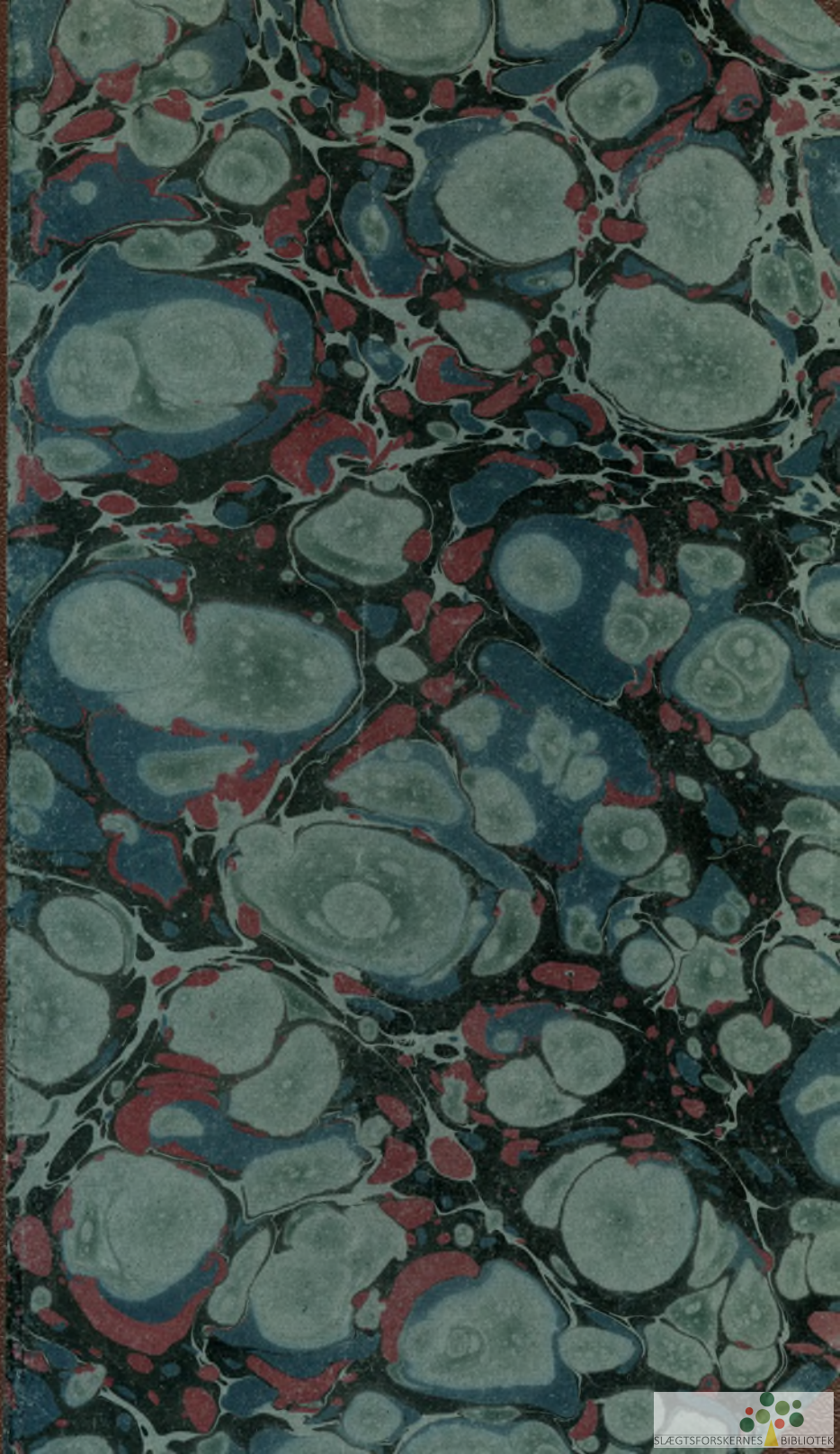
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SLÆGTSBOG

FOR

FAMILIEN STRØYBERG

1942

SLÆGTSBOG 1942

SLÆGTSBOG

FOR

FAMILIEN STRØYBERG

UDGIVET AF

DET STRØYBERGSKE FAMILIELEGAT

1942

AALBORG

AKSEL SCHØLINS BOGTRYKKERI

1942

INDHOLDSFORTEGNELSE

Det Strøybergske Familielegat,
ved *Knud Strøyberg*.

Fundats for Det Strøybergske Familielegat.

N. K. Strøyberg, Liv og Virke,
ved *H. C. Ulkær*.

Caroline Mathilde Strøyberg, f. Andersen,
af *Albert Naur*.

Stamtavle over Strøyberg-Slægten.

Person-Register til Stamtavlen.

Tavler.

FORORD

I Overensstemmelse med Fundatsen for „Det Strøybergske Familielegat“ skal Legatbestyrelsen holde Register over den legatberettigede Slægt og fra Tid til anden udsende Eksemplarer af dette Register til Slægtens Medlemmer. Dette Skrift er den første Udsendelse af et saadant Register.

Vi har i den udarbejdede Stamtavle medtaget alle, der er født Strøyberg samt alle, der er legatberettigede, uanset om de hedder Strøyberg eller ej. Stamtavlen er ført à jour til 1. Januar 1942, — Oplysningerne om Familien i Amerika er dog fra 1939.

For hver enkelt er der ganske kort meddelt de vigtigste Data, idet vi for udførligere Oplysninger henviser til den af Apoteker Vald. Strøyberg i 1920 udgivne Bog: „Familien Strøyberg“.

Hvor et x er anført efter Slægtsled og Nummer betyder det, at de omtalte er legatberettigede.

Foruden selve Stamtavlen har vi fundet det naturligt at optrykke Fundatsen for Legatet, samt give en kort Oversigt over Legatets Tilblivelse og Virksomhed indtil nu.

Det har endvidere været os magtpaaliggende ved denne første Udsendelse af Stamtavlen at mindes Legatstifterne ved at bringe særlige Artikler om disse. Vi skylder Grosserer Axel Pedersen en Tak for hans Forstaaelse af vor Tanke, idet det uden Firmaet N. K. Strøyberg & Co.s økonomiske Hjælp ikke havde været os muligt at bringe disse Artikler i den Form, vi gerne vilde.

Endelig vil vi gerne takke Artiklernes Forfattere, Redaktør Ulkær og Maleren Albert Naur for den beredvillige Imødekom-

menhed, hvormed de paatog sig Arbejdet, og den smukke Maade, paa hvilken de har løst de stillede Opgaver og ydet deres Bidrag til Belysning af Legatstifterne.

Aalborg, i Februar 1942.

I LEGATBESTYRELSEN:

Knud Strøyberg.   Valdemar Strøyberg.

Margrethe Naur.

DET STRØYBERGSKE FAMILIELEGAT

Ved en Familiemiddag til Ære for Apoteker J. J. Strøybergs Husbestyrerinde, Frøken Petrea Petersen, der da havde været 25 Aar hos ham, udtalte Konsul N. K. Strøyberg, at det var hans Agt af Arven efter sin Fader at oprette et Familielegat, og at der fra dette vilde blive sikret Frøken Petersen en aarlig Understøttelse.

Den 22. Juli 1919 oprettedes følgende Dokument:

„Undertegnede Consul, Godsejer N. K. Strøyberg til Dronninglund Hovedgaard giver herved bindende Tilsagn om, at jeg af den mig efter mine Forældre faldende resterende Arv til sin Tid vil oprette et Strøybergs Familielegat.

Med Udtrykket resterende Arv menes, hvad der efter Boets Afslutning endnu vil tilfalde mig i Penge og Pengerepræsentativer, og jeg vil saaledes undtage, hvad der allerede i mine Forældres levende Live er mig udbetalt, samt hvad der maatte tilfalde mig af Indbo etc.

Af Renterne af det saaledes oprettede Familielegat skal der forlods udbetales min Faders mangeaarige Husbestyrerinde Frk. Petersen indtil Kr. 1800 — er Atten Hundrede Kroner — aarlig, saalænge hun lever.

For det Tilfælde, at jeg N. K. Strøyberg skulde afgaa ved Døden, forinden den omhandlede Arv er falden, og der af denne Grund skulde vise sig Vanskeligheder ved Legatets Oprettelse paa den anførte Maade, erklærer medundertegnede Caroline Mathilde Strøyberg sig beredt til af egne Midler at opfylde min Ægtefælles ovenfor formulerede Tilsagn.

Dronninglund, den 22. Juli 1919.

N. K. Strøyberg.   Caroline Mathilde Strøyberg.“

N. K. Strøyberg havde særlig lagt Mærke til Berettigelsen af et Familielegat ved at se den store Betydning det Malling-Neer-

gaardske Legat havde faaet i hans Kones Familie. Dette Legat, hvis Kapital ved Tilskrivning af Renter og ved Udtrækninger i en Række Aar var vokset fra oprindelig 20.000 Kr. til ca. 80.000 Kr., kunde nu næppe dække det Behov, der var for det.

Efter sin Faders Død arbejdede han paa at virkeliggøre sin Tanke om Legatet, men han var allerede da en syg Mand og døde knap to Maaneder efter sin Fader. Han fik derfor ikke gjort meget ved det, og der foreligger vistnok kun udover ovennævnte Dokument og Fundatser for lignende Legater følgende Udkast:

„Da Legatet er oprettet alene af Arv fra min Fader, Apoteker J. J. K. Strøyberg, tildeles alle dennes Descendenter Adgang til at nyde Legatets Fordele.“

Efter N. K. Strøybergs Død blev der foreløbig ikke gjort mere ved Sagen, --- først da Direktør I. S. Koch var blevet Lavvæрге for Fru C. M. Strøyberg, søgte han paa Basis af de Papirer, der laa, samt ved Oplysninger om andre Legater, at udarbejde en Fundats. Med nogle Ændringer blev denne underskrevet den 7. Maj 1930 af Fru C. M. Strøyberg og hendes Lavvæрге gældende som en foreløbig Fundats.

Den adskilte sig, bortset fra enkelte af Ministeriet fastsatte Ændringer bl. a. om Revisionen, fra den i nærværende Bog optrykte Fundats f. Eks. ved, at § 1 lød:

Legatet er stiftet af Konsul, Godsejer Niels Kaj Strøyberg og Hustru Caroline Mathilde Strøyberg, f. Andersen, og nærværende Fundats er oprettet af mig Caroline Mathilde Strøyberg i Overensstemmelse med de Bestemmelser, som min afdøde Mand havde truffet forinden sin Død.
Legatets Navn er: *Det Strøybergske Familielegat.*

I § 5 hed det:

Den første Bestyrelse bestaar af min Søn Grosserer Knud Strøyberg, Aalborg, Apoteker Valdemar Strøyberg, Aalborg, og Direktør, cand. jur. I. S. Koch, København. Hvis nogen af disse skulde dø før jeg, forbeholder jeg mig selv at udpege hans Stedfortræder.

.....

Saa længe jeg Caroline Mathilde Strøyberg lever, forbeholder jeg mig selv alene at uddele Legatet, saaledes at den ovenfor nævnte Bestyrelse først træder i Funktion ved min Død, eller naar jeg forinden denne maatte tage Beslutning herom, ligesom de nedenfor fastsatte Regler om Formen for Legatets Uddeling og Indkaldelse af Ansøgninger m. v. først da træder i Kraft. Ligeledes forbeholder jeg mig personlig Ret til at lade enkelte Legatportioner tilfalde Paarørende udenfor den legatberettigede Slægt. ....

En § 12:

Efter min Død skal der søges indhentet kongelig Konfirmation paa denne Fundats, og Bestyrelsen skal være bemyndiget til at foretage saadanne Forandringer i Fundatsen, som maatte blive fordret af Ministeriet som Betingelse for Meddelelse af Konfirmationen.

Legatets Formue var oprindelig Kr. 47.194,84, udlagt i en Obligation til Kurs 90. Efter Obligationens Indfrielse henstod Legatkapitalen paa Konto hos Fru Strøyberg, hvor den blev forrentet med $4\frac{1}{2}$ %. Af Udgifter var der kun Understøttelsen til Frk. Petersen.

Ved den foreløbige Fundats Oprettelse bestod Kapitalen -- foruden et mindre Beløb paa en Bankbog -- af Obligationer til Paa lydende Kr. 58.000,00, indkøbt for Kr. 53.258,21. Obligationerne henlagdes i Aalborg Bys og Omegns Sparekasse i Overensstemmelse med Fundatsens § 2.

Efter at Legatet var udskilt fra Fru Strøybergs Midler, førtes selvstændigt Regnskab for Legatet, der dog udelukkende bestyredes af Fru Strøyberg ved hendes Lavværge, Direktør I. S. Koch, indtil dennes Død i 1935.

Derefter administreredes Legatet for Fru Strøyberg af Direktør Knud Strøyberg, indtil Legatbestyrelsen efter Fru Strøybergs Død i 1936 traadte i Virksomhed. Fru Strøyberg havde ikke udpeget noget Bestyrelsesmedlem i Stedet for afdøde Direktør I. S. Koch, hvorfor Bestyrelsen supplerede sig med Fru Margrethe Naur.

Efter Forhandlinger med Justitsministeriet underskrev Bestyrelsen i Februar 1937 den gældende Fundats, som fik kongelig Konfirmation den 17. April 1937.

Siden Legatbestyrelsen overtog Legatet — altsaa fra 1937 og indtil 1. Januar 1942 har der foruden Understøttelsen til Frøken Petrea Petersen været uddelt

9½ Portioner

af Legatet.

Legatets baandlagte Formue bestaar pr. 1. Januar 1942 af:

4½ %	Københavns Husejeres Kreditkasse, 2. Afd.,	
	4. Serie	Kr. 20.000,00
4½ %	Nye Jydske Kreditforening, 8. Serie	20.000,00
4½ %	Jydske Grundejer Kreditforening, 3. Afd.	— 19.000,00
4 %	Østifternes Kreditforening, 12. Serie	2.000,00
	nominelt ...	Kr. 61.000,00

samt Bog Nr. 114.421 i Aalborg Bys og Omegns

Sparekasse .....

468,76

Legatet har desuden en Kassebeholdning pr. 1.

Januar 1942 paa Bog Nr. 87.067 i Aalborg Bys

og Omegns Sparekasse .....

417,42

Bestyrelsen har indrettet et Register over Slægten og indkaldt Oplysninger hertil.

Bestyrelsen beder Familiens Medlemmer holde denne underrettet, naar der sker Ændringer i de registreredes Forhold, først og fremmest ved at meddele Fødsler, Ægteskab eller Dødsfald, og indtil videre bedes disse Oplysninger tilsendt undertegnede Formand.

Knud Strøyberg.

FUNDATS
FOR DET STRØYBERGSKE
FAMILIELEGAT

Vi Christian den Tiende,

af Guds Raade Konge til Danmark og Island,
de Denders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten,
Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenburg,

Gjøre vitterligt:

Eftersom hos Os er blevet ansøgt om Konfirmation paa en af Bestyrelsen for „Det Strøyerske Familielegat“ i Februar 1937 oprettet Fundats for det nævnte Legat, saa konfirmerer og stadfæster Vi herved Fundatsen i alle dens Ord og Punkter, saaledes som den herhos vedhæftet findes.

Givet i København, den 17. April 1937.

Efter Kongens Befaling

Signatur.

§ 1.

Underskrevne Bestyrelse for det af Konsul, Godsejer Niels Kaj Strøyberg og Hustru Caroline Mathilde Strøyberg, f. Andersen stiftede Legat opretter herved paa Grundlag af det af afdøde Enkefru Caroline Mathilde Strøyberg, f. Andersen under 7. Maj 1930 udfærdigede Udkast nedennævnte Fundats for Legatet.

Legatets Navn er *Det Strøybergske Familielegat*.

§ 2.

Legatets Formue udgør pr. 1. Januar 1937:

20.000 Kr. 4¹/₂ % Obligationer af Kreditkassen for Husejere i København 4. Serie 2. Afd.

20.000 Kr. 4¹/₂ % Obligationer af Ny jydsk Købstadskreditforening 8. Serie.

18.000 Kr. 4¹/₂ % Obligationer af Kreditforeningen af Grundejere paa Landet i Jylland 3. Afd.

2.000 Kr. 4 % Obligationer af Østifternes Kreditforening 12. Serie.

Kontant Kr. 595,40.

Legatets Midler er overgivet til Aalborg Bys og Omegns Sparekasse, i hvis Varetægt Formuen skal forblive, saalænge Legatet bestaar (jfr. § 10). Hvis i Fremtiden den nævnte Sparekasse dog af en eller anden Grund maatte ønske at ophæve dette Forhold, skal Legatets Midler overgives til „Bikuben“ i København eller et lignende Institut.

§ 3.

Legatets Aktiver skal altid lyde paa Legatets Navn og saavidt muligt noteres som tilhørende dette. Aktiverne vil være at forsyne med Justitsministeriets Prohibitivpaategning.

Legatets Kapitalformue maa ikke angribes, men kun Renteudbyttet maa udbetales. Skulde den oprindelige Legatkapital med den Forøgelse, der ved eventuelt Oplæg af Renter er opnaaet, ved indtræffende Omstændigheder formindskes, skal Uddeling af Understøttelse indskrænkes mest muligt, indtil Legatkapitalen ved Renters Opsparing atter har naaet sin tidligere Størrelse.

Det overlades til Legatbestyrelsen i Forening med den i § 2 nævnte Sparekasses Bestyrelse efter indhentet Samtykke fra Justitsministeriet at tage Bestemmelse om anden Anbringelse af Kapitalen end den nuværende, men Anbringelsen skal altid ske i Overensstemmelse med de Regler, der gælder for Udlaan af Umyndiges Midler. Dog kan smaa kontante Beløb være indestaaende i en Bank.

§ 4.

Nydelsen af Legatets Udbytte er forbeholdt Efterkommere af Konsul, Godsejer Niels Kaj Strøybergs Forældre, Apoteker J. J. K. Strøyberg og Hustru Susanne Strøyberg, f. Strøyberg, samt Enkemænd og Enker efter saadanne Efterkommere.

Det paahviler Legatbestyrelsen at holde Register over den legatberettigede Slægt. Fra Tid til anden skal der udsendes Eksemplarer af dette Register til Slægtens Medlemmer.

Forsaavidt Legatnydelse gives til en gift Kvinde, skal den altid tilfalde den paagældende som hendes Særeje, saaledes at Raadigheden derover tilkommer hende og ikke hendes Mand. Betingelsen for at nyde Legatet er iøvrigt kun, at vedkommende af Legatbestyrelsen skønnes at være trængende og værdig til en saadan Understøttelse, hvad enten denne behøves til vedkommendes almindelige Underhold eller som Hjælp til Uddannelse eller til Grundlæggelse af en økonomisk Virksomhed eller lign.

Udenfor ovenstaaende almindelige Regel om, hvem der kan nyde Legatet, tillægges der Apoteker J. J. K. Strøybergs mangeaarige Husbestyrerinde Frøken Petrea Petersen, nu bosat i Løgstør, en Legatportion paa 1.800 Kr. aarlig, saalænge hun lever, som Udtryk for Erkendelse af hendes udmærkede og utrættelige Arbejde i den ovennævnte Stilling.

§ 5.

Legatets Bestyrelse skal stedse bestaa af 3 Medlemmer, Mænd eller Kvinder, hvoraf i hvert Fald de to bør tilhøre den legatberettigede Slægt eller være gift med et Medlem af denne: det ene Medlem bør være en juridisk uddannet Person, forsaavidt en saadan dertil egnet findes indenfor Slægten. Bestyrelsens Medlemmer skal være bosatte i Danmark, myndige, uberygtede og raadige over deres Bo.

Legatets nuværende Bestyrelse bestaar af Direktør Knud Strøyberg, Aalborg, Apoteker Valdemar Strøyberg, Ry, og Fru Margrethe Naur, f. Strøyberg, Charlottenlund.

Naar et Medlem af Bestyrelsen dør eller nedlægger sit Hverv eller bliver ude af Stand til at udføre dette, vælger de to tilbageværende Medlemmer af Bestyrelsen et nyt Medlem, dog at Valget vil være at godkende af Justitsministeriet. Skulde de ikke kunne enes om Valget, eller hvis mere end een Plads i Bestyrelsen samtidig bliver ledig, træffes Valget af Justitsministeriet, fortrinsvis blandt dem, som de eller det tilbageværende Medlem af Legatbestyrelsen har foreslaaet, ligesom Justitsministeriet i Tilfælde af Uenighed indenfor Legatbestyrelsen om, hvorvidt et Medlem af denne opfylder Betingelserne for vedblivende at fungere som saadan, saavel som i andre Tvivlstilfælde med Hensyn til Legatbestyrelsens Sammensætning, skal have den endelige Afgørelse i Sagen.

Hverken Legatets Bestyrelsesmedlemmer eller disses Ægtefæller, Forældre eller Børn kan modtage Understøttelse af Legatets Midler i det paagældende Bestyrelsesmedlems Funktionstid.

§ 6.

Af Legatets aarlige Indtægter skal forlods anvendes, hvad der er fornødent til Sikring, Fornyelse og Vedligeholdelse af Konsul N. K. Strøybergs og Hustrus Familiegravsted paa Almenkirkegaarden i Aalborg saavel som af Konsul N. K. Strøybergs Faders Familiegravsted paa samme Kirkegaard i Aalborg, forsaavidt dette ikke besørges af Efterkommerne. Resten, efter Fradrag af Omkost-

ningerne ved Legatets Administration, skal uddeles efter følgende almindelige Regler:

Der udbetales aarligt et saa stort Antal Legatportioner paa 400 Kr., som Beløbets Størrelse tillader. Legatportionerne udbetales med Halvdelen i hver af de Terminer, hvor Renten af Legatets Formue indgaar.

Legatet kan efter Bestyrelsens Skøn enten uddeles for Livstid eller som midlertidig Understøttelse og Hjælp for et eller flere Aar ad Gangen. Hvis Legatet er uddelt for Livstid, skal den paagældendes Ret til vedblivende at nyde det dog være afhængig af, at den paagældendes øvrige økonomiske Forhold ikke forbedres saa væsentligt, at Forudsætningerne for Legatets Tildeling efter Bestyrelsens Skøn er bortfaldet. Som Regel kan ingen samtidig nyde mere end 3 Legatportioner.

Hvis der noget Aar maatte melde sig færre kvalificerede Ansøgere end der er ledige Legatportioner, skal Bestyrelsen kunne raade paa sædvanlig Maade over saadanne ledige Portioner i Løbet af det følgende Aar. Sker dette ikke, skal det paagældende Beløb henlægges til vedvarende Forøgelse af Legatets Kapital.

Legatportionerne kan ikke gyldig afhændes eller behæftes eller være Genstand for Arrest, Beslag, Udlæg eller Inddragelse under Konkurs. Heller ikke kan de hæves efter uigenkaldelig Fuldmagt. I Tilfælde af, at en Legatnyder, hvem Legatet er tillagt for Livstid, afgaar ved Døden, har den paagældendes Bo eller Arvinger intet Krav paa nogen Del af den i den næstfølgende Termin forfaldende Legatportion, men det staar Legatbestyrelsen frit at raade over en saadan ledigbleven Portion, derunder ogsaa paa den Maade, at den tillægges Boet til Hjælp til Dækning af Omkostninger ved den Afdødes Begravelse.

Undtagelsesvis skal Legatbestyrelsen kunne yde Laan af Legatets Rentemidler, navnlig til yngre legatberettigede Personer. Disse skal da være forpligtede til at tilbagebetale Beløbet, naar de maatte blive i Stand dertil.

§ 7.

Renterne af Legatformuen oppebæres af Bestyrelsen, som udde-
ler Portionerne til dem, hvem de er tildelt, medmindre der med
Sparekassen træffes særlig Aftale for hver enkelt Legatnyder om,
at Beløbet kan udbetales den paagældende direkte af Spare-
kassen.

Om ledige Legatportioner udstedes Bekendtgørelse i et eller
flere Blade efter Bestyrelsens Skøn, mindst en Maaned for Udde-
lingen finder Sted. Saadan Bekendtgørelse kan dog undlades,
saafremt der allerede eventuelt fra det foregaaende Aar fore-
ligger Ansøgninger, som der hidtil ikke har været Midler til at
imødekomme, og som efter Bestyrelsens Skøn har Krav paa at
komme i Betragtning ved Uddelingen.

§ 8.

Indenfor Bestyrelsen træffes alle Afgørelser med Hensyn til
Legatets Uddeling og den øvrige Administration ved Stemme-
flerhed. Hvis der om noget Spørgsmaal ikke skulde kunne opnaas
Enighed imellem to af Bestyrelsens Medlemmer, tilkommer det
Justitsministeriet at træffe Afgørelsen indenfor de af de enkelte
Legatbestyrelsesmedlemmer hver for sig fremsatte Forslag.

Enhver af Legatbestyrelsen -- eller i det sidstnævnte Tilfælde
af Justitsministeriet -- truffen Afgørelse med Hensyn til Legatets
Uddeling og iøvrigt med Hensyn til Fortolkningen af denne
Fundats, er endelig og kan ikke gøres til Genstand for Retstrætte.

Bestyrelsens Beslutninger angaaende Legatets Uddeling indføres
i en dertil bestemt Protokol, og over Legatmidlernes Anven-
delse føres nøjagtigt Regnskab. Inden hvert Aars 1. Marts aflæg-
ges Regnskab for det forudgaaende Aar. Regnskabet vil inden
nævnte Dag være at indsende til Justitsministeriet til Revision
ved en af dette antagen Revisor, hvis Honorar fastsættes af
Justitsministeriet. Regnskabet skal decideres af Justitsministriet.

Hvervet som Bestyrelsesmedlem er i Almindelighed ulønnet,
dog tilkommer der det Medlem af Bestyrelsen, der fører Regn-
skabet og besøger Uddelingen af Legatportionerne saavel som den

ovrige Administration af Legatets forretningsmæssige Anliggender, et passende Honorar for denne Virksomhed, hvilket Honorar fastsættes af Justitsministeriet.

§ 9.

Skulde der i længere Tid ikke være Anvendelse for Legatmidlerne til Hjælp for trængende Personer af den legatberettigede Slægt, bliver Renterne at uddele efter Bestyrelsens Skøn til andre Medlemmer af Slægten, selvom disse ikke kan anses for trængende.

§ 10.

Skulde det endelig efter omhyggelig Undersøgelse og gentagen Indkaldelse af den legatberettigede Slægt med Sandsynlighed kunne skønnes, at denne Slægt enten helt er uddød, eller at der i hvert Fald ikke mere kan blive Tale om at anvende Legatet til dens Fordel, skal Legatbestyrelsen med Godkendelse af Justitsministeriet have Ret til at træffe Bestemmelse om Legatkapitalens Anvendelse til samfundsgavnligt Formaal, saaledes at der derved skabes et Minde om Slægten Strøyberg, og saavidt muligt hvor denne har virket, f. Eks. i Aalborg.

N. K. STRØYBERG
LIV OG VIRKE

N. P. Strömberg

INDLEDNING

Niels Kaj Strøyberg var født den 21. Februar 1868 i Aalborg som Søn af Apoteker J. J. K. Strøyberg og Hustru Susanne, født Strøyberg, fra Apoteket i Assens. Hans Barndomshjem var Svaneapoteket i Jens Bangs Stenhus, og han fik sin Skolegang i Aalborg Latinskole, hvorfra han i Sommeren 1884 tog 4. Klasses Hovedeksamen.

Allerede samme Efteraar kom han til Aarhus, hvor han lærte Handelen i Kulfirmaet Boye & Watt. Her var han i tre Aar og fik saa sit sidste Læreaar hos A. W. Milling i Aalborg.

Derefter rejste han til Udlandet, var 1887—88 hos G. Krokius i Stettin i ni Maaneder og tog derfra til England, hvor han først var hos Firmaet Nielsen, Andersen & Co. i Newcastle, senere hos Firmaet Van Dam & Co. i Manchester, indtil han i Efteraaret 1891 kom hjem til Aalborg.

1. Februar 1892 etablerede han sig i Aalborg som selvstændig Købmand — ikke helt 24 Aar gammel — efter at have faaet Fuldmyndighedsbevilling. Han købte en tidligere Forretning, der handlede med Kul, men ogsaa havde Eksport af Smør til England.

Dermed grundlagdes Firmaet N. K. Strøyberg.

14. Juli 1894 blev han gift med Caroline Mathilde Andersen, Datter af Forpagter Peder Andersen og Hustru, Cathinca Malling.

I 1896 startede han Aktieselskabet Dampskibet „Knud“, der i 1898 udvidedes til „Aalborg Dampskibsselskab“ med N. K. Strøyberg som Reder. Endvidere ejede han selv Dampskibet „Havet“.

1899 begyndte han en meget omfattende Eksport af Kridt fra

Aalborg til Rusland og Finland, senere ogsaa England og U. S. A.

Aar 1900 byggede han Nyhavnsgade 11, og i 1907-08 Nyhavnsgade 9.

1916 likvideredes Aalborg Dampskibsselskab, og dets Skibe blev solgt, idet N. K. Strøyberg selv overtog S S „Margrethe“. Samme Aar købte han Dronninglund Hovedgaard og Aaret efter Dronninglund Storskov. Han havde derefter sit Hjem paa Dronninglund, indtil han døde den 7. Januar 1922, altsaa ikke 54 Aar gammel.

N. K. Strøyberg blev russisk Vicekonsul 1. Januar 1904 og var i Aarene fra 1901 til 1918 interesseret i mange forskellige Foretagender, ligesom han deltog i en lang Række Organisationers Virke og foretog mange Rejser til Udlandet, baade som Forretningsmand og Turist.

Materialet til efterfølgende Skildring af hans Liv og Virke er hentet dels i de Breve, han i sin Ungdom skrev til Hjemmet, og som er bevaret i Slægtens Eje, dels i Oplysninger, der af Direktør Knud Strøyberg er fundet frem fra efterladte Papirer, Regnskaber og Protokoller. Det efterladte Materiale har dog været ret tilfældigt, og da ikke alle Firmaets Bøger forefindes, maa Omtalen paa visse Punkter blive noget mangelfuld.

Den, der har faaet Æren at sammenfatte disse mange Oplysninger til et samlet Hele, har søgt at danne sig og tegne et levende Billede af det Menneske og den paa mange Maader ualmindelige Personlighed, som Storkøbmanden, Skibsrederen og Godsejeren N. K. Strøyberg var.

BARNDOM OG SKOLETID

Egentlig véd vi meget lidt om N. K. Strøybergs Barndomsaar i Hjemmet. Andre kan jo vanskeligt afgøre, om de var lykkelige, og han selv har vistnok aldrig udtalt sig derom. Men „Det gamle Apotek“ maa have været et pragtfuldt Sted at være Barn. Dets store Forhold paa saa at sige alle Maader prægede ham selv og hans Forhold til Livet siden. men ogsaa derved, at hans sparsommelige Mor prægede hans Sans for Livets Værdier og Respekt for Penge.

Han havde syv Søskende, og han var den næst yngste i Flokken. saa der var ingen Mangel paa Selskab under Opvæksten, men af hans senere Breve synes det ikke at fremgaa, at han har sluttet sig særligt til nogen af sine Søskende.

Derimod tyder alt, ogsaa hans Breve, paa, at han havde en mægtig Respekt for og saa op til sin Fader. Og det er for saa vidt bemærkelsesværdigt, at ligesom N. K. Strøyberg meget tidligt blev sin egen Mand i sin egen Forretning, endda af store Dimensioner. saaledes ogsaa hans Far, der som kun 26-aarig Mand overtog Apoteket efter sin Mor, som 28-aarig kom ind i Bestyrelsen for Aalborg Bys og Omegns Sparekasse og som 31-aarig i Aalborg Byraad. Der er her mellem Far og Søn et Lighedspunkt, som maaske allerede i Barneaarene kan have givet Faderen en vis intuitiv Forstaaelse af Niels Kajs Karakter, ligesom det vist er en Kendsgerning, at den gamle Apoteker senere i Livet var mere i Kontakt med sin Søn og hans Idéer, end Tilfældet var med N. K. Strøybergs Moder, som ikke altid kunde forstaa ham eller billige det, han vilde og gjorde.

N. K. Strøyberg naaede mere i sit Liv end de fleste, men han begyndte ikke som Vidunderbarn.

Sin Vandring op ad Kundskabsstigen tiltraadte han i Dahls Skole. Og i den lille Karakter-Bog „i Henseende til Flid og Opførsel“ optræder i de første Maaneder regelmæssigt et „Ret godt“. Og den 22. December 1875 giver Forstanderen, P. Alb. Dahl, den lille Niels Kaj og hans Forældre en Julegave med følgende Bemærkning: „Niels Kaj er barnlig og derfor prægtig at komme til Rette med.“ Denne Side af Karakterbogen er kvitteret af Apotekeren selv. Idyllen synes dog ret snart at have faaet en Brist. I Maj Maaned staar der: „Mangler undertiden noget.“ Man faar ikke at vide, hvad det manglende Noget er, og det ser ud til, at det særligt har været ind under Jul, Niels Kaj blev paaskønnet. 23. December 1876 staar der i Karakterbogen: „Niels Kaj er en rask Dreng. Han er blevet betydelig livligere og modtageligere til at lære, end han var før. Hans Skrivning vil det dog endnu ikke rigtig gaa med.“

Her har Hr. Dahl rørt ved det, som ikke blot i Skolen, men ogsaa senere i Livet var et af Niels Kajs ømme Punkter.

Ogsaa efter at han er kommet paa Kathedralskolen, faar han ikke sjældent Bemærkninger. De bliver særligt indtrængende i hans Eksamensaar 1883--84. Og i Marts, da Eksamenstiden ikke er langt borte, mener Rektor Bøggild det nødvendigt at give ham følgende Opstrammer: „Skal Niels Kaj naa et nogenlunde tilfredsstillende Udfald af Examen til Sommer, hvilket han med sine Evner absolut burde kunne, maa han arbejde med fuld Kraft og sætte alt til Side for Examensarbejdet. Enkelte Tilløb i den Retning har der, synes jeg, været, men det i den Anledning vakte Haab blev snart skuffet. Maatte han dog fra nu af tage sig alvorligt sammen. Han risikerer ellers ikke at komme over Examen.“

Endnu i April faar han et sidste Skud for Boven, og hvad enten nu Niels Kaj har taget sig sammen lige foran Maalet, eller det grønne Bords særlige Guder har været ham naadig: Han fik sin Eksamen, ganske vist kun med 47 Points, men han var dog kun den næstnederste i Rækken.

Det tør maaske formodes, at man i det gamle Apotek gerne havde set Niels Kaj komme hjem med lidt flere Points, maaske har han ogsaa selv syntes, det vilde have været rart. Men et Eksamensresultat har jo før vist sig at kunne spaa forkert om et Menneskes Evne og Duelighed. Det bekræftedes senere paa dette Tilfælde. Og dog var det maaske saadan, at N. K. Strøyerbergs Skolegang og Vanskelighederne for ham ved at indordne sig under den Regelmæssighed, den Trædemølle, som Forarbejdet til et Eksamensresultat krævede, alligevel var et Spejlbillede af hans Sind, Karakter og Anlæg.

Maaske var han en noget sær Dreng, egenartet. Hans Tanker gik senere hen helt deres egne Veje, og han havde efter alt at dømme noget af det samme som Dreng. Det blev maaske ikke altid forstaaet, hverken hjemme eller i Skolen. Det skabte en vis Spænding i hans Sind og har sikkert været medvirkende til Splitethed, Ustadighed i Skolearbejdet og til Eksamensresultatet, hvis 47 Points ikke var Udtryk for hans virkelige Kunnen.

LÆRETID

Læreaar i Aarhus.

Nu havde altsaa Niels Kaj sin Eksamen. Han var 16 Aar. Hvad saa? — Ja, der er vist ikke nogen Tvivl om, at han vilde være Købmand, gaa Handelens Vej. Og kuriøst nok blev det i Aarhus, Grunden blev lagt til denne Aalborg-Storkøbmands forretningsmæssige Uddannelse.

Hans Eksamensferie blev ikke særlig lang. Den 23. August 1884 begyndte han som Lærling hos Firmaet Boye & Watt i Aarhus. Han beskrev allerede næste Dag sin Entré og sit Arbejde. Det sidste var aabenbart i Begyndelsen nærmest helliget Kopipressen.

De tre Aar i Aarhus har han selv givet os Materiale til at følge, saavel som forøvrigt senere Aarene i Udlandet. Han var en flittig Brevskriver. Sjældent gaar der en Uge hen, uden at der er Brev til Mor eller Far. Og med sjælden Nænsomhed har hans Moder gemt disse nu gulnede Breve. De har ligget sirligt ordnet i Aargange, omviklet med Silkebaand og Papir, som Tid og Brug har slidt i Stykker. Og i dem kan man følge hans Udvikling næsten fra Dag til Dag.

Megen Tid havde han ikke til Brevskriveriet. Tiden var en anden den Gang. Kontortiden ogsaa. Hos Boye & Watt var den for yngste Lærling fra otte Morgen til ti Aften. En Gang imellem lader det til, at Kontortiden ogsaa kunde bruges til at skrive Brev i, men der var ellers nok at gøre.

Forretningens Princip var, at alle skulde være med i alt, og de yngste paa Kontoret skulde saaledes læse alle Breve for at være med. Og Brevene skulde ikke blot læses, men ogsaa ekspederes.

I Brev af 10. Oktober 1884 fortæller Niels Kaj, at han netop

har ekspederet og været paa Banen med 132 Breve. Brevet er til hans Far. „Du tror nok, der er et 2-Tal for meget i Antallet, men det passer,“ skriver han og fortsætter: „Angaaende Penge-sagerne brugte jeg Størstedelen af de 25 Kroner, 14,50 til min Skomagerregning. Resten gik jo temmelig hurtigt, fordi jeg ikke kjendte til at have saa mange Penge. Jeg kjøber mig hver Dag til Frokost en Bajer. Derudover kørte jeg en Del i Omnibus.“

N. K. Strøyberg var da 16 Aar. Han boede i Pensionat hos fremmede Mennesker. Omgikkes dør og paa Kontoret voksne Mennesker. Var kun sammen med jævnaldrende, naar der var Studenterbal eller Selskab med Dans hos nogle af de Familier, han ved Introduktion hjemmefra eller paa anden Maade kom i Forbindelse med. Han blev derfor tidligt voksen. Det gælder ogsaa hans Behandling af Forretningens Sager i Brevene. I et Brev fortæller han om Forretningens Vanskeligheder. Den handler med Kul. Man har bestilt flere Ladninger, men Skibene, der skulde sejle dem fra England, er gaaet til Middelhavet. Dør er Koleraen netop holdt op. Derfor tror man, at der er Chance for større Fragter. Boye & Watt faar ingen Kul, fordi Afskiberen mangler Skib. --- Allerede den Gang har han Interesse for Skibe.

2. Februar 1885 skriver han sin Mening om Bøger, bl. a.: „M. P. Bruuns „Fra Dreng til Mand“ er en rigtig god Bog. Hvordan synes du om „Midnatssolens Land“? Det er jo ogsaa min. Ude paa Aarslevgaard kendte de den og mente ikke, jeg vilde synes om den. . . . Skal mine Møbler ikke assureres?“

De litterære Interesser slaar over i det praktiske. Meget forstaaeligt. Han havde selv møbleret sit Værelse og havde Sans for Møblernes Værdi.

Paa Aarslevgaard boede hans Onkel Johannes og Tante Emilie, og her var ofte hans Tilflugtssted om Søndagen. Maaske var han ellers ret ene. Og hans Mangel paa jævnaldrende Kammerater, som han brød sig om, har sikkert været medvirkende til, han fandt ind i Bicykleklubben, og at Bicyklesporten fik saa stærkt Tag i ham og vist ogsaa saa stor Betydning for ham.

Denne Passion faar senere sit særlige Kapitel. Her skal bare

lige nævnes, at Bicyklen optræder første Gang i hans Brev af 24. Februar 1885. Da har han været paa Tur til Brabrand sammen med 12 andre fra Klubben, som han netop er meldt ind i. Hvad man kan læse af Regnskabet over Finanserne.

Den 3. Marts er han syg, ligger hjemme i Pensionatet, gør lidt Vrøvl over ikke at have faaet et lovet Konversationsleksikon, og lader saa iøvrigt Tankerne flyve hjem til Aalborg, for Blyanten skriver til Faderen: „Fik du en ordentlig Pris for Hans og Lise? Det er da heldigt, det gaar saa godt at køre med Odin og Gorm. Freya --- skal den ikke øves for Vogn, men kun være Ridehest?“

Paasken dette Aar gik med en Bicykletur til Silkeborg, hvor han besøgte Onkel Niels og Tante Gyda paa Silkeborg Papirfabrik.

N. K. Strøyberg blev aldrig stærkt partipolitisk interesseret, men man kan sige, at han egentlig ogsaa i Aarhus fik sin Start til sin senere Post som Formand for Højreforeningen i Aalborg. Det var i de Dage, da Provisorietidens Bølger gik højt. De naaede ogsaa Niels Kaj. I Brev af 27. Maj 1885 fortæller han, at der Aftenen i Forvejen har været stort Højremøde med 2000 Deltagere. Det var i Anledning af den konservative Klubs Stiftelse. Der indmeldte sig straks 1000 Medlemmer. Og han skriver: „Den er mest for unge Mennesker. Jeg kom derfor med som Indbyder, det vil sige, da det kom til Stykket, blev jeg slettet som *for* ung. Jeg skulde have været over 18 Aar.“

I November samme Aar har hans Far og Broderen Viggo været nede at besøge ham, og da er der aabenbart drøftet alvorlige Emner, for den 22. November skriver han til sin Far: „Ja, det kan nok være, at jeg ytrede mig for rask om Broge & Bech forleden Dag, kommer jeg i Tanker om, ved at du skriver det, og skal nok med Hensyn til det passe bedre paa mig selv en anden Gang.“

Men han er selv begyndt at tænke over Sagerne, for han skriver videre:

„Efter at have faaet dit Brev, viste jeg Kassereren, Hr. Kabell, Planerne for Handelsskolen i Aalborg^{*)} og sagde ham.

*) Justitsraad Møllers Handelsskole.

at du syntes, at jeg skulde have lidt mere Øvelse i det theoretiske end jeg fik. Han har nemlig før talt om, at man burde gaa paa en Handelsskole. Her følger nu, hvad han mente om Sagen, „at det var at spille sin Tid at være i den Stilling. jeg er i nu, mere end to højst tre Aar, fordi der lærte jeg i Grunden ikke andet end at registrere Kopibog, lobe med Regninger, opvarte Grossereren, besørge Breve og rende Ærinder. Naar de to Aar var gaaede, skulde jeg derfor til Kjøbenhavn paa Handelsacademiet der gjen-nemgaa det og derefter faa en Plads i Udlandet ved Acade-miets Hjælp. Saa havde man en udmærket Handelskundskab, og det var en god Anbefaling at have været paa Handels-academiet.“

Det var hans Mening, men han vilde ikke paa nogen Maade have, at han skulde komme med ind i Sagen overfor Grossereren.

Jeg har jo før fortalt, at det var for længe, jeg skulde være her, men hvorledes har du selv tænkt dig, at det skulde være. Der er ingen Handelsskole her, saa samtidig med, at jeg er her, kan jeg altsaa ikke faa nogen Undervisning. Jeg ved nu ikke rigtig, om der er en aldeles bestemt Accord om, at jeg skal blive her i fire Aar. Men det er vel bedst at skrive til Grossereren og faa Tiden indskrænket saa meget som muligt, fordi du egentlig havde tænkt, at jeg kunde gaa paa Handelsskole, mens jeg var her. Kan du ikke først tale med Milling^{*)} eller Speyer^{**)} derom. Hvordan vil Milling bære sig ad med Conrad? Hvorledes mon Acade-miet i Kjøbenhavn er indrettet, det kunde jo ogsaa interessere at faa at vide.

Du spørger om, hvorledes mine Ligestillede øves og lære. Ja. Flertallet af dem kommer meget tidlig ud af Skolen. Følgen deraf er, at de have meget daarlige Skolekundskaber (min Kollega for et Eksempel kom i Forretning, da han var lidt over 14 Aar, han kjender ikke en Gang Europas Hoved-stæder). Principalerne giver ikke gjerne saa meget fri, at de kunne udvide Kundskaberne, mens de ere i Forretningen. Forældrene ville ikke gjerne ofre Pengene til Undervisningen, og endelig de unge Mennesker vil meget hellere benytte den Frihed, de kan faa, til at more sig, end til at læse, saa de kan saa godt som ingen Ting og faar derfor heller ikke

*) Købmand A. W. Milling, hvis Søn Conrad senere overtog Forretningen.

**) Købmand C. L. Speyer, der drev Forretning i Jac. Kjellerups gamle Gaard ved Vesteraa.

Pladser i Udlandet, hvilket jo er alles Maal. Ingen af mine Kammerater tager Undervisning i Sprog.“

Foruden at være et interessant Tidsbillede, giver dette Brev jo et godt Billede af den 17-aarige Niels Kaj og hans voksne Indstilling og Omtanke overfor Uddannelsesproblemet.

Der blev nu vistnok ikke skrevet til Grosserereren den Gang. Men tilfreds er N. K. Strøyberg ikke i sin „Condition“. I Brev af 7. Januar 1886 fortæller han: „Jeg har faaet et Askebæger i Nytaarsgave, saamænd meget pænt, men naar man faar at vide, at ens Jevnaldrende hos Broge og Kampmann har faaet hver 100 Kr., en tredje hos Wulff endog 300 Kroner, er man ikke rigtig tilfreds og har heller ikke Grund til at være det. Min Kollega fik en Lommekniv.“

Naa, Sorger og Ærgrelser gemmes og glemmes maaske for Deltagelse i Selskabslivet. Og allerede den Gang er hans senere saa store Interesse for Teatrets Kunst ved at vaagne. 16. Januar skriver han: „Rejsen til Maanen“ har jeg set, men jeg syntes ikke saa godt om det. Det er jo godt udstyret, men Spillet er rædsomt af de fleste af Personerne. Cortes og Vilh. Petersens Selskaber er udmærkede. Cortes giver „Denise“ her i denne Tid, det er et rigtig godt Stykke, som jeg anbefaler Jer at se. NB. Maa jeg tage et Kursus i Skrivning hos Fischer.“

26. Januar takker han for Tilladelsen til Kursuset og meddeler, at det snart er overstaaet.

Han slutter dette Brev med at bede om Penge. Naar de nødvendige Poster for Maaneden regnes sammen, bliver det ialt 156 Kr. Men -- „derfra kan jeg nu trække 50 Kr., saa det bliver kun 106 Kr. Jeg havde nemlig i Mandags været her i 1¹/₂ Aar, og saa kan jeg jo hæve de 50 Kr., mine første selvførtjente Penge“.

Paa sin 18 Aars Fødselsdag er han i Bicykleklubben, hvor *han* holder Afskedstalen for Sekretæren, der skal ind som Soldat. -- Dette Brev er ligesom mere frigjort og lettere i Tonen end noget andet tidligere. Han begynder at faa Selvtillid, og det er aabenbart ikke uden Grund.

I Brev af 4. Marts hedder det:

„Kjære Fader!

Har været til Generalforsamling i Bicykleklubben. Der blev indbragt forskellige Forslag til nye Love, hvoraf mit nød den Ære at gaa igennem..... Til Viceformand, Sekretær og Kasserer forenet i en Person blev din under tegnede Søn valgt. Mit nye Embede har givet mig en Del at bestille i de sidste Dage.“

Bicyklen er hans store Fritidsglæde og et godt Middel for ham til at komme ud i Naturen. Han nyder dette i fuldt Maal og med vaagne Sanser for alt det, som Turene fører ham igennem og i Forbindelse med. Allerede her begynder hans Rejseanlæg og -Lyst at vise sig. Saaledes skriver han i et Brev af 13. Juli 1886 paa ikke mindre end otte tætte Sider om en Cykletur, han har været paa en Søndag. Turen var paa 12 Mil og gik bl. a. over Frijsenborg og Skanderborg. Det har aabenbart været en glimrende Søndag, og Beskrivelsen er storartet. Paa Frijsenborg beser han Slot og Park. Og de Mennesker, han træffer, beundrer særlig hans Bicykle. Beundringen gælder aabenbart ogsaa hans Færdighed i at behandle det særegne Køretøj med det store Forhjul. „Efter mit flotte og elegante Opspring hørte jeg hele Selskabet bag mig udbryde i enstemmig Jubel“, hedder det om hans Sortie paa Frijsenborg.

I Skanderborg har han paa Hjemturen en Skuffelse.

„Jeg kiggede selvfølgelig efter Posthuset, jeg vidste jo, Frk. Rafn*) var i Huset hos Postmesterens og opdagede hende ogsaa siddende i Vinduet, men jeg kunde ikke paa nogen Maade faa Frøkenen til at se ned paa Gaden, skjønt jeg kimede paa min Klokke aldeles forfærdelig og knaldede med min Pisk, saa det halve Skanderborg strømmede til Vinduerne og troede, der var noget ekstraordinært paa Færde. Jeg spekulerede paa at vælte, men det syntes jeg dog vilde gaa min Ære for nær, vende om og kjøre forbi igjen turde jeg ikke gjøre, især da Fru Postmesterinden sad ved et andet Vindue, og nok spekulerede paa, hvorfor jeg kiggede saadan op til Vinduerne og gjorde saadan et Spectakel. Jeg fik altsaa ikke hilst paa Frøkenen, sørgeligt nok.“

*) Frøken Anna Rafn, D. af Fabrikant C. Rafn (Rafns Fabriker), senere gift med Købmand Jac. Schjørring.

Det er mest den turistmæssige Side af Bicyklesporten, der faar Afløb i hans Breve, men det sker dog ogsaa, at selve Præstationerne faar et lille Kapitel. Saaledes den 20. September 1886. Da hedder det: „Vi havde Væddeløb i Søndags her i Klubben, alle mødte dertil, og de alle blev slaaget af mig endda med Glands baade i Hurtigløb og Udholdenhedsløb. Man havde ikke tænkt mig saa dygtig. Jeg selv forresten heller ikke.“

Den 9. December er der atter et alvorligt Brev med Hensyn til hans Fremtid. Han giver i Brevet Udtryk for sit eget Syn paa Sagen ved at skrive:

„Kjære Fader!

Du skriver, at Milling siger, at det er uheldigt at flytte i Utide. Jeg har nu altid hørt, at jo flere Forretninger, man har været i, desto bedre, selvfølgelig til en vis Grad. Man skal lære hver Forretning ordentlig at kjende. Ingen Forretning er fuldkommen, den ene Forretnings Ordning paa den ene Ting er bedre end den andens. Forretningsgangen, Principperne er meget forskellige. Man vrager det daarlige og optager til senere Anvendelse det, man finder godt og correct. Saaledes mener jeg, at man absolut faar seet og lært mere ved at gaa gennem flere Forretninger, derfor behøver Kendskabet til de enkelte ikke at blive overfladisk.

Naar Læretiden er fire Aar i Almindelighed, saa beviser det ikke noget. At den er saa lang er for Principalernes egen Skyld. I de første Par Aar havde de lidt Mas med at lære os noget, senere vil de saa til Gjengæld have lidt Gavn af os. De ere, hvad man godt kan forstaa, kjede af at skulle give Slip paa os, naar de lige have faaet os rigtig sat ind i Sagerne.“

Det, han navnlig er ked af, er at gaa med Regninger, dels er det ikke et behageligt Arbejde, dels tager det for megen Tid, som han gerne vilde anvende til at lære noget i.

Der kom ingen Afgørelse paa Sagen i denne Omgang. Den nævnes ikke mere i hans Breve fra Aarhus. Brevene bliver forøvrigt noget mere sjældne og meget kortere. Det er, som om han har faaet mere til at fylde sin Tid. Det er bl. a. Sporten.

Og hen paa Sommeren maa der saa være sket det, at Boye & Watt er kommet i saadanne Omstændigheder, at de kunde

klare sig med mindre Personale. I den pæne anbefaling, som Boye har givet Niels Kaj, angiver han selv Indskrænkning i „Contoir-personalet“ som Grund for, at N. K. Strøyberg den 1. September faar opfyldt sit Ønske om at rejse.

Han faar derefter sit fjerde Læreaar hos A. W. Milling i Aalborg. Herfra foreligger der ganske naturligt ingen Breve, og vi ved intet om dette sidste Aar af Læretiden, saa lidt som naar det sluttede; men han har antagelig faaet Lov at faa en Sommerferie, for den 17. August 1888 træffer vi ham i København. Han er paa Gennemrejse til Stettin og bruger nogle Dage til at se til Brødrene i Hovedstaden.

N. K. Strøyberg og Bicyklen.

Det vil antagelig være rigtigt her at placere Bicyklisten N. K. Strøyberg. Ganske vist vedblev Cyklen at være hans gode Ven og Rejsefælle, ogsaa langt senere, men med Tysklandsopholdet slutter den mere sportsmæssige Epoke i hans Forhold til Cyklen. I Tiden efter er den kun hans Hjælper til, at han som Turist kan komme rundt og se den Verden, som han havde en saa umættelig Trang til at lære at kende, og som det var ham en overordentlig Forfriskelse at studere.

Som før antydet var Bicyklen ogsaa i hans unge Aar maaske først og fremmest for ham Midlet til at komme ud og opleve, nyde Naturen. Men der er ingen Tvivl om, at han har haft ganske særlige Evner som Cyklerytter, og at dette naturligt gjorde ham sportsmæssigt interesseret paa denne Konto.

Bicyklen var det „Koretøj“, som herhjemme fejlagtigt, men forstaaeligt blev kaldt en „Væltepeter“. Den med det næsten mandshøje Forhjul og det lille Baghjul. Man sad omtrent midt over det store Hjul, som Pedalerne var fast forbundet med. Først efter Opholdet i England fik N. K. S. en Safety med to lige høje Hjul.

Bicyklen var vanskelig at haandtere.

Man *kørte* ikke en Bicykle, man *red* den. Bare det at ride den uden nogensomhelst Kruseduller var en Kunst, der maatte

læres under kyndig Vejledning i en Sal, og skulde der præsteres noget ekstraordinært, maatte der lang Øvelse til.

Hvad der krævedes af en dygtig Bicyklytter fremgaar af følgende Anmeldelse fra Jyllandsposten:

Aarhus Bicycle-Klub afholdt i Aftes en Præsentation i Haandværkerforeningens Festsal. Begyndelsen gjordes med en langsom Paraderidning af 12 Medlemmer, hvorefter 7 Medlemmer opførte en Kvadrille, der endte med Krydsridning i fuld Fart. Derefter producerede enkelte Medlemmer sig paa forskellig Maade. Nogle siddende paa den ene Side af Bicyklen (Dameridt), andre stode bag paa den og traadte Hjulet med den ene Fod, medens en Enkelt (Kommiss Christensen) stod op paa Sædet og i denne Stilling lod Bicyklen løbe med den Fart den havde; Præstationerne gjorde stormende Lykke, Applaus og Fremkaldelser hørtes uafbrudt. Medens Klubben overhovedet har gjort store Fremskridt, siden den for et Aar siden præsenterede sig for Publikum, have navnlig d'Hr. *Tvenstrup* (Formand), *Strøyberg*, *Hansen* og *Christensen* taget Téten.

Det at ride en Cykle var altsaa den Gang en Kunst, der havde Publikum, og der er, efter hvad man kan forstaa af Brevene, ikke Tvivl om, at det var noget, den unge *Strøyberg* kunde lide. Han havde i mindst samme Grad som andre unge Mennesker en egentlig sund Lyst til at optræde, tage sig ud. Og det gav Bicyklesporten Lejlighed til, eller rettere dens „Præsentationsridning“. Sporten var noget andet, og den havde vistnok mere *Strøybergs* Hjerter, ogsaa fordi han her var saa dygtig.

Hvor dygtig kan vi ogsaa læse af Pressen i følgende Referat, der angaar den Begivenhed, som han omtaler i et af Brevene til sine Forældre:

Aarhus Bicycle-Klub afholdt i Søndags et Væddeløb af en noget privat Karakter. Af Mangel paa en hensigtsmæssig Bane havde Klubben ikke averteret Publikum om Løbene. Der var derfor kun mødt nogle faa Venner af Sporten, som gjennem Medlemmerne havde faaet Underretning om Tid og Sted. En mindre heldig Bane i Forbindelse med Modvind gjorde, at Resultaterne ikke bleve fuldt saa gode, som man havde ventet sig. Som Dommere fungerede d'Hr. *Brøgger*, *Reiter* og *Aage Hassel*, Starter: *Alrø*. 1. Løb: Hurtigløb, 6000 Fod, 6 startede, Nr. 1 blev *N. K. Strøyberg* (4 Min. 59 Sek.), Nr. 2 *E. Olsen* (5 Min. 9¹/₂ Sek.) Nr. 3 *C. Jensen* (5 Min. 26 Sek.). Udholdenhedsløb 24.000 Fod, her startede 4, Nr. 1 blev *N. K. Strøyberg* (23 Min. 18 Sek.), Nr. 2 blev

E. Olsen (23 Min. 31' 2 Sek.), Nr. 3 blev C. Jensen (23 M. 55' 2 Sek.).
N. K. Strøyberg, der kun var 2 Aars Rytter, var ubetinget den bedst
traineede.

Det har været i Efteraaret 1886, da Strøyberg var atten Aar, saa det maa kaldes godt klaret. Kort før han forlader Aarhus, gennemfører han et Udholdenhedsløb til Grenaa og tilbage igen. Det var paa 12 Mil og blev kørt i meget fin Tid.

Da han forlader Aarhus, siger Klubben ham Farvel i et smukt talende Brev undertegnet af en lang Række Medlemmer. Man takker ham, fordi han saa ihærdigt har virket „for Clubbens Tarv i Almindelighed og som vor Sekretair i Særdeleshed“.

Takken fra Kammeraterne i Aarhus er sikkert ærligt ment ud fra en god Del Respekt for N. K. S., saa ung han end var.

Sagen var nemlig, at han, som det tidligere er antydet, ogsaa havde interesseret sig for *Cyklesportens Organisation*. Det fik Udtryk i hans egen Klub, men det nøjedes han ikke med. Han var utilfreds med Landsorganisationen „Dansk Cykle Union“, og i Foraaret 1887 har han ladet dette faa Udtryk i en Skrivelse til Unionens Formand, som takker ham i et 12 Siders Brev, hvori der baade er Anerkendelse og Imødegaaelse, ogsaa det sidste er præget af stor Respekt. Sekretæren i Aarhus Bicycle-Klub har sikkert ikke medsendt sin Daabsattest, og hans Meninger er voksne, efter Imødegaaelsen at dømme.

Meningerne faar Udtryk i intet mindre end et Forslag til en fuldstændig Omlægning af Organisationen. Forslaget er radikalt, det gaar imod Københavns altfor stærke Præg paa Unionen, foreslaar at opdele den i Landsdels-Unioner o. s. v. Ganske vist er der kun bevaret Kladden til Forslaget, men af den fremgaar, at N. K. S. kræver et officielt Svar paa, om Dansk Cykle Unions Bestyrelse vil fremlægge hans Forslag „ikke som en Naadesbevisning, men vi tror, det vil være til Gavn for begge Parter og Sporten, naar vi arbejdede sammen“.

Det er en Trusel, for Brevet slutter: „Hvis Bestyrelsen ikke vil det, bliver der efter al Sandsynlighed dannet en jydsk For-

ening for Bicykleryttere d. 3. Juli paa et Møde, hvortil AA. B. C. har indbudt alle jydske Bicykleryttere“.

Og Københavnerne har aabenbart ikke været glade for dette jydske Vulkanudbrud. De er forhandlingsvillige i Svaret, men Korrespondancen, der er gemt, giver ikke Besked om den videre Udvikling.

Hans Initiativ i denne Sag er et Vidnesbyrd om baade hans Uforfærdethed, selv overfor Opgaver, der maaske laa over hans Alder, og hans Evne allerede den Gang til at organisere ved maaske ligefrem intuitivt at se det rigtige. Thi Eftertiden har givet hans 19-aarige Organisationsdrømme Ret og Liv, ved at al dansk Sport faktisk siden er blevet organiseret efter de af ham den Gang angivne Hovedretningslinier.

Der vides ikke noget om, hvordan det gik med Cyklesporten i det Aar, han var i Aalborg, men han havde ikke glemt den, da Rejsen gik til Tyskland. Her drev Strøyberg, saa vidt man kan se, ikke egentlig Sport, men var derimod med i det organisatoriske Arbejde og nød Cykleturenes Oplevelser. Det gjaldt ikke mindst den sidste Tur, der gik fra Stettin til Köln paa Vejen til London.

Han fortæller om den i et Brev fra London 8. Juli 1889. Den blev nu forresten en kombineret Fod- og Cykletur, ofte var Stigningerne saa store, at han ikke *kunde* køre opad og Nedstigningerne saa bratte, at han ikke *turde* køre nedad.

Et andet Brev fra London slutter han saaledes: „Fader kan lade min Bicykletour „tilflyde Pressen“, Nordjysk Folkeblad, 765 km = 102 danske Mil 7 $\frac{1}{2}$ Dage, fra Berlin Tirsdag Eftm., Köln Onsdag Aften. 1 Dag deraf anvendt til Fodtoure i Thüringerwald. Lysttur. „Dansk Sport i Udlandet“.

Som Efterskrift staar der: „Svunden 8 Pund!!“

Ogsaa i England var Cyklen ham en god Kammerat, men kun een Gang brugte han den vistnok som Redskab i sportslig Henseende. Det gjaldt et Væddemaal. N. K. Strøyberg vandt.

Ni Studiemaaneder i Stettin.

N. K. Strøyberg begynder den 1. September 1888 som Volontør hos Firmaet G. Krokisius i Stettin. Det var en af A. W. Millings tyske Forbindelser. Hans Hensigt med Opholdet er at lære Tysk, saa han kan komme til England og der faa Plads som Korrespondent i Tysk og de nordiske Sprog. Det er saa afgjort England, der er hans Maal.

Man kan vist godt sige, at han ikke tager altfor tungt paa det forretningsmæssige under Opholdet i Tyskland. Han deltager flittigt i Selskabslivet, studerer tysk Sæd og Skik og nyder det at være ung blandt Unge i et fremmed Land.

Saa at sige straks efter Ankomsten forbereder han sig paa Selskabssæsonen ved at købe en ny Overfrakke og Kjole. Resultatet er, at han allerede den 22. Oktober maa bede sin Fader om „Gageforhøjelse“. Pensionen koster 66 Mark, Sangundervisning 15. Leje af Klaver 12, engelsk Undervisning andre 12, saa den paatænkte Apanage af 100 Mark om Maaneden slaar ikke til. Han staar ogsaa overfor at maatte anskaffe sig en Chapeaubas, „uden hvilken man ikke kan træde ind i Selskabslivet her“. Han beder derfor om en Forhøjelse til 125 Mark om Maaneden. Han faar 140, saa der er ingen smalle Steder.

Det er første Gang hans Sangambitioner optræder i Brevene, og de er sikkert ret alvorligt ment, for han kommer til at synge hos den førende Stettiner Sanglærer Dr. Kabisch, men kvier sig ved at betale fem Mark pr. Time, hvorfor han gaar paa Fælleshold à 15 Mk. om Maaneden for to ugentlige Timer.

Hans Fader har aabenbart ønsket at faa noget nærmere at vide om, hvordan det gaar med det merkantile. Det svarer han paa den 22. Nov. ved at skrive: „Føle Interesse for Forretningerne og Handelsforholdene gør jeg ikke i nogen særlig Grad, dertil er jeg for lidt activ med, og tillige betragter jeg mig selv som en provisorisk Genstand her“. Han mener, at 6 Maaneder vil være nok til, at han „kan 1) correspondere correct, 2) forstaa alt, og 3) tale forstaaeligt“. Og han vil gerne hjem i Julen, fra Stettin vil han nemlig tage direkte til England „og saa kan det

vare længe, inden jeg atter faar Lejlighed til en Aalborg Visit“. Han haaber dog ogsaa at faa Volontørstillingen afløst med en Ansættelse til en ordentlig Gage.

Han fik Lov at komme hjem til Jul og takker i et Brev af 15. Januar „for de herlige Dage, jeg tilbragte hjemme hos Eder“.

Til April tilbyder Krokisius ham 60 Mark om Maanedens, og han bliver. Men han søger samtidigt Plads andet Steds i Tyskland og forlanger 1500 Mark om Aaret. Han mener dog at have større Chancer i England, fordi han der kan korrespondere paa to fremmede Sprog, i Tyskland kun paa eet.

Forinden han begynder at tjene Penge, har han imidlertid faaet Lejlighed til overfor sin Fader at udvikle sit Syn paa forskellige Emner og gør det paa en Maade, der fortæller noget baade om Tiden og ham selv. Det sker i et Brev af 13. Marts.

Apotekeren har sendt ham Udclip af nogle merkantile Artikler i „Nationaltidende“, og N. K. Strøbyerg skriver:

„Ja, hvad man skal lære, hvad Kundskab, der har størst Værdi, er jo et omstridt Spørgsmaal, og det ikke alene indenfor Handelsstanden. Der bliver sagt, at vi skulle gaa til Middelhavslandene. Naar jeg hertil skal tillade mig at udtale en privat Mening overfor saadanne Mænd som Levy, saa tvivler jeg paa, at de Besværligheder og Tidsspilde, der er ved at lære de betræffende Landes Sprog, kunne opvejes ved de Kundskaber man erhverver sig ved et sligt Ophold. Af alt det nye, man majsommelig maa lære at finde sig til Rette i der, er dog kun en ringe Part praktisk brugbart i de nordligere Lande. Naturligvis der er jo intet der ikke er godt for noget — vil man kunne lære en Del, som virkelig er særdeles godt, det kan man omtrent hvor man kommer hen, men det er det, jeg mener, at der kan læres mere brugbart i det samme Tidsrum og med samme Arbejdsanvendelse andet Steds. Kun for Specialforretninger i Middelhavsartikler vilde det være absolut det bedste, men for den Slags Forretninger er Danmark bestemt for lille. Jeg tror, at et Ophold i et af Verdenshandels-Centrene er det lærerigste. Der bliver der handlet med alle Artikler, og disse bliver forskrevet direkte fra Produktionsstederne, de nyeste Opfindelser bliver der *strax* bragt i Anvendelse for at lette Handelen etc., kort sagt, man faar den alsidigste og grundigste Uddannelse.

Ved at omtale Opfindelser faar jeg Lyst til at fortælle dig noget ganske interessant, der viser, hvad det gælder ikke at følge med Tiden. Man fandt paa for nogen Tid tilbage at transportere Stenolie fra Amerika til Europa i Stedet for i Foustager i Dampere, der dannede enkelte, kolossale Beholdere, hvori Stenolien blev pumpet over. Denne Transportmaade er selvfølgelig betydelig billigere, nemlig Fragtbeløbet af Foustagernes Vægt idet de nye Dampere (saakaldte Tankdampere) altsaa indtager denne Vægt mere Stenolie. Hamburg & Bremen have strax benyttet denne Transportmaade, medens Stettin har holdt sig ved det gamle. Følgen er bleven, at Stettins Petroleumsafsætningsgebet er bleven overordentlig indskrænket i den senere Tid. Tidligere blev saaledes Berlin forsynet herover, nu gaar det altsammen over Hamburg. Nu vaagner imidlertid Stettin og laver Aktieselskab i Stand, men inden de faar deres Dampere bygget etc. er jo Hamburg langt forude og har taget hele Stettins gamle Kundekreds.

Ja, Raastoffernes Produktionsgebeter forandrer sig idelig, nye Dampskibslinier arrangeres, Jernbaner og Kanaler bygges, Transportmaaderne simplificeres, lettere Fabrikationsmaader opfindes — saa paalægger man Told hist, tilstaar Udførselspræmier her, intet er stabilt, en gros Kjøbmændene kunne aldrig slaa sig til Ro, de maa altid være paa deres Post og anvende det nye, hvor de kunne have Fordel deraf.

Blot for at nævne et Eksempel paa, hvor Forholdene forandrer sig, bemærker jeg, at vi i Øjeblikket har Ordre paa en Ladning *schlesiske Kul* til Mariagerfjord. Disse Kul konkurrerer nu efter Oderens Uddybning og betreffende Jernbaners billige Kulfragttaxt med de engelske Kul i Danmark“.

„Naa ja, nu har du vel faaet nok merkantilt at høre denne Gang“, slutter han denne Udredning med, og det er maaske troligt nok.

Man kan jo ikke beskyldte den 21-aarige N. K. Strøyberg for at være lidende af Autoritetstro, til Gengæld er han aabenbart i Besiddelse af en god Portion sund Fornuft, og der er i hans Betragtninger Perspektiver, der rækker helt frem til den Tid, da han selv som Stor-Købmand i Aalborg maa gøre praktisk Brug af den Teori, han her docerer for sin Fader. Han beder denne lade være at kritisere de fremsatte Anskuelser altfor dræbende. Det har Apotekeren sikkert heller ikke følt Trang til, for den

merkantile Udladning fortæller jo, at Volontøren hos G., Krokisius bruger sin Tid og Evner til andet end Gesang og Selskabelighed.

Det sidste glemmer han nu ikke at varetage, og det vil være i logisk Forbindelse med denne Bogs Linje at gengive noget af et Brev, som han den 5. Maj 1889 skriver til sin Mor. Det er i høj Grad *ikke* merkantilt, men foruden at det giver et interessant Tidsbillede, viser det os en Side af N. K. Strøybergs Evner, som senere blev holdt i Baggrunden af Købmanden. I dette Brev er han *Skribenten*.

Han skriver:

„Jeg var jo paa Privatbal i forrige Maaned, det har jeg glemt at fortælle noget om, skjønt det kunde maaske interessere eder lidt.

Naar en herværende Familie vil gjøre Bal, lader den denne Hensigt udbasunere et Par Maaneder i Forvejen og besøger dernæst lidt længere hen mod Tidspunktet for Festens Afholdelse et Foreningsbal, i finere Kredse et Loge- eller Casinobal. Paa dette lader de Herrer, som have Lyst til at deltage i omtalte Bal, sig præsentere for Forældrene. De maa saa tillige danse med Datteren, helst gjøre lidt Cour til hende. Noget efter gjøre disse Herrer Familien deres Opvartning, og efter det faar man saa sin Indbydelse.” . . . . .

Ballet var hos Losius-Cementfabrikkens Direktor, Hr. Jonas, og fandt Sted i Familiens Bolig i Udkanten af Byen, og Beskrivelsen fortsætter:

„Zackariæ og jeg kjørte for Anstandens Skyld derud. Ankommen i Entreen lyder den fjerne Summen fra Selskabslocalerne ud imod os og lader os føle en vis Benauelse over, at det betydningsfulde Øjeblik nærmer sig. Et Par tjenende Aander iler os imøde for at hjælpe os Tøjet af. Overfrakkerne hænges op, Chapeau-bas'erne slaas sammen, Toilettet efterses, Handskerne iføres — og — et sidste Blik i Spejlet — et undertrykt, selvbehageligt Udraab „nu er du herlig, Niels Kaj“ — en flot Haandbevægelse til Døraabneren Døren farer knirkende op, et Par Skridt, og vi stode midt i Herligheden. Belysningen blænder, Parfumeduften bedover. Øjet formaar kun i taagede, svævende Omrids at skjelne det altsammen pragtfulde Toiletter smækre Midier ædle Halse - runde Arme, funklende Øjne diamant-

besatte Skjortebryster — spidse Schnurbarter, friserede Kalvehoveder — forgylde Kandelabre.

Min Aand var allerede oppe i nogle højere Regioner, da jeg blev kaldt tilbage til Jorden og Tyskland igen af min Vært og Værtinde, der ilede os imøde og, medens man paa begge Sider bukker og nejjer paa det heftigste, fortæller os, hvor overordentlig lykkelige de ere ved at se os. Vor Værtinde præsenterer os dernæst for Selskabet og begynder at nævne Navnene paa de Tilstedeværende. Som de slanke Kornax bølger for den henover dem svævende sagte Sommerbrise, saaledes bøjer og nejjer de smækre Midier, ædle, Halse sig, efterhaanden som Navnene blive nævnede. Silke rasler, Skjortebrysterne knækker, og de friserede Hoveder vise sig momentant i deres fulde Pragt og kaste i deres Blankhed Kandelabrenes Lysmasse i mangedobbelt Reflexion ud i Rummet.

Zackariæ og jeg med bly nedslagne Øjne, Hænderne foldede over Chapeau-bas'erne, staar midt paa Gulvet i et uafbrudt Buk (Vinkel paa 90 Grader) som to isolerede, hvidkysk-jomfruelige, knækkede Liljer.

Dermed var Modtagelsesceremonierne til Ende og vi stillede os op mellem de andre. Jeg for min Part gav mig til at fixere Selskabet. — Herrerne — ulasteligt friserede helt ned i Nakken, med Flipper naaende op til Ørerne — stode klaskede op ad de tre Vægge, legende med Chapeau-bas'erne, trillende paa Overskjæggene og fixerende de paa Værelsets 4. Side opstillede Skjønheder. Nu og da bleve de afbrudte i deres Observationer ved en Nyankommens Præsentation, saa maatte der jo bukkes. — Tyskerne bukker meget og bukker dybt. Manges Complimenter er det en ren Svir for Udlændinge at se. Knæene bøjes lidt, den nedre Del af Ryggen (der hvor denne hører op at kunne benævnes i pænt Selskab) skydes bagud, Overkroppen føres langsomt langt forover, Hovedet følger tvungen af Flipperne Overkroppens Bevægelser, lad saa, som naar man præsenterer sig selv, hvilket er meget hyppigt her, to Personer staa overfor hinanden og udføre disse Manøvrer, og idet deres Næser omtrent berører hinanden, siger deres Navne paa en Gang, er Situationen virkelig „zum Todtlachen.“ . . . .

Paa Værelsets fjerde Side stod Damerne i mindre Grupper opstillede. Vare Herrerens Toiletter højhalsede, vare Damerne i høj Grad det modsatte, iøvrigt som hos os.

Mine Observationer bleve tilsidst afbrudte ved Opfordringen til at tage Damer til Bords. . . . .

Ved Desserten lavede de fleste Damer sig et Kræmmerhus af Knallertpapir og pakkede ganske aabenlyst en Del Kager og Konfekt sammen for at tage med hjem, efter Sigende til yngre Sødskende, men.....

Efterat vor Værtinde havde budt „gesegnete Mahlzeit“, rejste vi os fra Bordet, for Herrernes Vedkommende for at forsvinde i Rygeværelset. Her gjorde jeg nærmere Bekendtskab med disse, der var en enkelt Løjtnant, en Del Referendarer (jur. Candidater) og forskjellige andre „heiratsfähige“. Iblandt disse var der ogsaa en amerikansk Consul. Af denne Art er der mange her i Stettin, selv de mindste mellem-amerikanske Republikker have hver sin Consul. Man morer sig lidt over disse Titler, man siger, de skulle i Stedet for *überseeische* hellere kaldes *überflüssige* Consuler.

Saa begynder endelig Dandsen. Naa, der dandses, transpireres, converseres, pauseres her som andre Steder. Ordene „Gnädiges Fräulein“ svirrer hele Tiden i Luften. Der bukkes i et væk. Tyrolervals dandses kun i Sydtyskland. Med en tilstedeværende sød, lille Münchenerinde kom jeg til at give den Solo. Jeg benyttede de aalborgensiske Tilsætninger at sætte Hænderne i Livet og klappe. Den gjorde megen Lykke. Damerne sagde: „Es war *so schön*“.

Man kommer til Cotillonon, der beskrives udførligt, og dens spændende Afslutning skildres saadan:

„De ældre tilstedeværende indfinde sig i selve Dandsesalen. Conversationen hører efterhaanden helt op. Damernes Vifter gaar hurtigere, de smaa Englehjertes banke nervost og lade et Par henrivende Roser udspringe paa de fine Kinder. Øjnene funkler og udtale mere veltalende end Ord: „Mon jeg nu faar hans Cotillon?“

Husets Datter faar det ene Cotillon efter det andet. I et Hjørne af Værelset sidder vor Vært og følger med spændt Opmærksomhed det altsammen. Ved hver nyt Cotillon, hans Datter faar, flyver der et Smil over hans Ansigt, gradvis faar hans Ansigt et lykkeligere Udtryk, han svæver efterhaanden ind i en lykkelig Drømmens Verden med afsatte Døtre og elskværdige Svinger sønner, ja, hans Fantasi fører ham endnu videre (nu leer han over hele Ansigtet), han seer sig omgivet af en hel Mængde søde, buttede Børnebørn, der alle med een Mund raabe paa „lieber Grosspapa“... . . . . . Musikken forstummer imidlertid. Træt som han er af at bukke, af at sige Elskværdigheder, Hovedet tungt af at drikke Glas med Gjæsterne, foregaar der ved Ophøret af Galop-

pens oplivende Toner et brat Omslag i hans Tanker, hans Ansigt formorkes, og han tænker sukkende paa Muligheden af, at alle disse Cotilloner kun vare Gjæsternes Tribut til *Lærtens* Datter. Han gennemgaar i Tankerne de sidste fire Aars Anstrengelser med Baller, Sommerpicknicker etc. etc., skulde disse *endnu* ikke have baaret Frugt, skulde Kjærlighedens Lue *endnu* ikke være bleven tændt i et eneste mandigt Hjerte..... Hans mørke Betragtninger bliver afbrudt ved Signalerne for Festens Afslutning, Kaffekoppernes Klirren og Theskeernes Raslen. Han rejser sig op og blander sig igjen i Selskabet.“

Maaske kan man give Hr. Volontør Stroyberg Ret i, at han har været lidt vidtloftig i denne Beskrivelse — baade med Ord og Tanker. Men der vilde mangle en lille karakteristisk Streg i Tegningen af ham som ung, hvis dette Brev ikke kom med.

Man forstaar af det for det første, at han har haft Glæde ved at skrive. Det gaar igen i hans senere Breve, i hans Rejsebeskrivelser og paa anden Maade, men for eneste Gang præsenteres vi her for et Stykke oplagt Journalistik fra hans Haand, gjort saadan at det fortæller om den kolige Hjerne, der ræsonnerer midt i Festens Tummel.

Det er forøvrigt et af de sidste Breve fra Stettin. Hans Anbefaling fra Hr. Krokisius er dateret 10. Maj, men det ser ud til, at han er blevet der til 1. Juni, og hans Afgang er Bicyklisten N. K. Stroyberg værdig.

Han sætter Kursen paa England, men vil se noget af Tyskland paa Vejen. Det skal ske pr. Bicykle. 1. Pinsedag 1889 starter han sammen med 15 andre Hjulryttere mod Berlin, hvor der skal være stort Bicyklemøde. Derfra skal Turen gaa over Potsdam, Thüringen, Frankfurt am Main, Rhinturen til Köln. Herfra tager han med Toget over Verdensudstillingen i Paris til London for derfra at søge Plads i England.

Lærerige Aar i England.

N. K. Stroyberg kom til London i Slutningen af Juni 1889 og fik Ophold i Forstaden Kensington, hos en velsitueret Familie, hvor han studerer og over sig i det engelske Sprog. Fra London

søger han paa Grundlag af Adresser, han har faaet hjemmefra og maaske paa anden Maade. Stillinger, hvor saadanne kan tænkes at være ledige. Det synes imidlertid at være vanskeligt. Flere Gange giver han i Brevene fra London Udtryk for sin Utaalmodighed over, at det ikke er lykkedes for ham at faa en Plads.

Og saa benytter han iøvrigt Tiden til at studere London. Som Dansker soler han sig i den store Popularitet, Dronning Alexandra nyder i sit nye Fædreland. Han er ogsaa begejstret over de engelske Parker og deres brogede Liv, saavel som for de unge, engelske Damer. de sidste dog vist foreløbigt mest paa Grund af deres Maade at klæde sig paa med de mange lyse og livlige Farver, der gør Væddeløbene og andre Sportsbegivenheder til Oplevelser for ham.

Han glemmer dog ikke at følge med i Livet hjemme i Aalborg. I Brev af 1. August spørger han sin Far, om denne har modtaget et Aktiebrev paa 200 Kr. i Bicyklebanen i København. N. K. Strøyberg har nemlig støttet den gode Sag med dette Beløb, men vil aabenbart gerne have Bevislighederne i Orden. I samme Brev gratulerer han sin Fader til, at denne bare ved at fremlægge sine Regnskaber for Overligningskommissionen har faaet Nedsættelse i Skat. Han tilbagekalder tidligere Kritik af Papas Regnskabsførelse og spørger meget interesseret: Hvorledes har du forresten baaret dig ad med det?

I Brev af 19. August tager han i betydelig Grad Del i Livet derhjemme, ogsaa med Henblik paa sin egen Fremtid. Hans Broder, Christopher, har købt Apotek.^{*)} Og N. K. Strøyberg er forbausset over den store Købesum og de høje Prioriteter. Han giver Tilladelse til, at der til Købet disponeres over Renterne af hans Kapital,^{**)} men skriver, at om *fire* Aar vil han gerne selv have sine Penge fri, for at han kan benytte sig af gunstige Lejligheder

*) Løveapoteket i Randers, som C. S. købte i 1889 og var Ejer af indtil 1908.

***) N. K. S. og hans Søkende arvede hver 20.000 Kr. efter Godsejer Bruun, Birkumgaard paa Gjøl. Han var gift med Apoteker J. J. K. Strøybergs Moster, der var en Datter af Købmand, Justitsraad Jac. Kjellerup. Godsejer Bruuns Ægteskab var barnløst. Arven blev anbragt i Over-Formynderiet.

„med alt, hvad jeg kan faa fat i af Penge. Jeg tager tillige Anledning til at gjøre dig opmærksom paa, at jeg til den Tid vil stille Anmodning til dig om en Hjælp i Contanter“. Derudover giver han sin Fader forskellige forretningsmæssige Raad.

Tiden i London har ganske sikkert givet N. K. Strøyberg Indtryk og Impulser, som siden i hans Liv gav sig Udslag paa forskellig Vis. Det gælder f. Eks. Englændernes Maade at indrette sig paa ved Udflugter og Picknicker (der har hans særlige Interesse), deres Køretojers Indretning, Husbaadene paa Themsen. Alt dette beskrives i Brevene udførligt og med stor Omhu.

I Begyndelsen af September har han tabt Taalmodigheden og Troen paa, at det vil lykkes ham fra London at faa en Plads. Han rejser til Newcastle med Haab om — efter Oplysninger fra en Bekendt — at faa en Plads i Firmaet Nielsen, Andersen & Co.^{*)} Det lykkes. Han bliver engageret med et Pund om Ugen i Gage.

Arbejdsomt er han straks veltilfreds med Stillingen og fortæller i et Brev, at det er Mening, han skal overtage hele Forretningens Eksportafdeling og gaa paa Børsen. Privat holder han selv Hus og aabenbarer, at han gerne vil have lidt fra de hjemlige Kødgryder til sit „kolde Bord“. I næste Brev undskylder han overfor sin Mor denne Anmodning. „Ja, han skulde min sandten ha' Pølser, skulde han, har du nok sagt til dig selv ved sli­g Anmodning midt i din Travlhed, men tilgiv din Søn, han er nu en Gang svag, naar det gælder Fødevarer.“ hedder det i Brevet.

Han tager atter fat paa at dyrke Sangen. Det sker i en Kvar­tet, der gaar paa Omgang hos Deltagerne baade med Hensyn til Spisning og Sang, og som er saa dygtig, at den synger i Kirken og ved andre offentlige Lejligheder.

Forholdene hjemme er aabenbart ofte i hans Tanker. Den 9. December skriver han atter om Forhold i Fødebyen. Det er Pontonbroen og dens Takster, der er Emnet, og han skriver:

„Paa Forhaand finder jeg i hvert Fald de høje Taxter for belæssede Vogne til megen Skade for Aalborgs Han-

*) Firmaet eksisterer stadig som Kuleksportører og Agenter for D. F. D. S.

del. Sundbys Bønder-Kjøbmænd kunde ikke uden dem concurrere med Aalborgs do. Moderer Taxterne for alt, hvad der kjøres, baade Personer & Gods. Behold de gamle Taxter for Gaaende. Det første vil gaa ud over de Sundby Kjøbmænd, idet de langvejs fra kommende vil kjøre over til Aalborg, det andet vil forhindre private Folk paa Sundbysiden fra at faa altfor megen Fordel af de billige Taxter etc. Naa, men lad os nu se, hvad de kloge Folk siger.”

Ved Nytaar 1890 har han den Ærgrelse ikke at faa Gageforhøjelse, saadan som det egentlig var stillet ham i Udsigt. Han er skuffet og beslutter at se sig om efter en anden Plads. „En Forretning i Landbrugsfrembringelser har jeg en Del Lyst til at komme i, tillige har jeg en Tanke om at gaa til Amerika for en Tid for at se Forretningen dér,” skriver han. Foreløbig slaar han sig dog til Ro, og til Udligning af det bristede Haab om Gageforhøjelse tager han et Ekstrajob ved i sin Fritid, som han har nok af, at føre Regnskab for en engelsk Kreaturkommissionær og passe dennes danske Korrespondance.

Men det varer ikke saa længe. Allerede den 18. Marts maa han meddele, at han er sagt op og skal rejse til 1. Maj. Hans Forgænger i Pladsen har ikke kunnet faa en ny Stilling. Han er gift og „har ikke noget i Ryggen”. Hr. Andersen har derfor forbarmet sig over ham for tredje Gang.

Men N. K. Strøyberg mener, at det er hans Haandskrift, der er den egentlige Aarsag til Opsigelsen. Den er ikke god nok, og i den Anledning har han spekuleret paa at anskaffe sig en Skrivemaskine. Han skriver: „. . . . der er opfundet nogle Skrivemaskiner, hvorpaa Bogstaverne anslaaes som Tonerne paa et Klaver, og man kan nok paa disse trykke et Brev hurtigere, end man kan skrive det, men da slige Maskiner endnu holdes i Priser som 400 Kr., skjøndt ganske smaa, har jeg foreløbig stillet en paataenkt Anskaffelse af en saadan i Bero.”

Det er et langt Brev, meget alvorligt. Efter at have rekapituleret, hvad han har haft med at gøre i Forretningen, og hvorledes han mener at have fyldt sin Plads, skriver han videre: „Jeg mangler en Del i Fixhed, hurtig Tankebevægelse, som sær-

ligt gjør sig gældende, saa længe jeg er under utilvante Forhold. Er jeg først blevet lidt indkjørt i et Arbejde, gaar den flydende nok.” Situationen har aabenbart givet ham Grund til alvorlig Eftertanke og lidt kritisk Selvbetragtning. Og Konklusionen af hans Overvejelser bliver: „Endelig tror jeg mig i Besiddelse af en vis stot og solid Ihærdighed. Disse mine (i hvert Fald indbildte) Dyder sætter jeg min Lid til, naar jeg selv engang begynder.”

Men han kommer til det Resultat, at han har lært meget hos Nielsen, Andersen & Co. Saaledes har han faaet Indblik i Kulhandelen med dens hyppige Fluktuationer, i Damp- og Sejlskibs-befragtning, Handelsomsætning med danske og engelske Produkter og har sikret sig en Række Adresser til senere Brug.

Han ærgrer sig imidlertid over Opsigelsen og taler atter om Amerika, en Tanke, som han tidligere har faaet Anerkendelse for hjemmefra. Men han udkaster ogsaa det „Projekt”, at han skal benytte en eventuel Ledighedsperiode til at tage paa Rejse med en Kuldamper til Middelhavet og Ægypten. Ogsaa dette sidste billiges hjemmefra, og allerede en af de første Dage i Maj starter han med Damperen „Joshwa Nicholson” paa Turen. Denne kommer ikke til at gaa til Ægypten, men derimod til Sortehavet, Italien og Spanien. Paa Tilbagerejsen gør han et længere Ophold i Spanien for at studere dette Land nærmere.

De følgende Breve er fyldt med Rejsens Indtryk og Oplevelser. N. K. S. har en god og udbytterig Rejse, saa han, da Skibet paa Hjemturen er kommet ind i det irske Hav, kan skrive: „Ja, I kan tro, jeg har set og lært noget Nyt paa denne Tur. Jeg har vundet saa meget i Erfaring, at jeg ligesom føler mig et Par Aar ældre.”

Efter at være kommen i Land forsøger han at faa Plads baade i Glasgow og Edinburgh. Ingen af Stederne er der noget, som passer ham. Saa gaar Turen til Manchester, hvor han antages paa Prove hos Firmaet Van Dam & Co. Dette sker nærmest ved et Uheld eller maaske et Held. Medens han er paa Rejse fra Newcastle, har Firmaet søgt Oplysninger om ham hos Nielsen.

Andersen & Co. Hr. Andersen har misrekommanderet hans Haandskrift med det Resultat, at Van Dam har sendt Telegram om, at han ikke skal komme. Telegrammet naar ham ikke for Afrejsen. Han kommer, og faar Lov at prøve en Uge. Van Dam synes, hans Skrift er god nok, hvilket maaske skyldes, at han lægger den om mere i Retning af Stejlskrift, „hvilket klæder min Haand bedre“. Resultatet er i hvert Fald, at han faar Lov at blive - efterhaanden til begge Parters Tilfredshed.

Van Dam er Hollænder. Firmaet handler med Margarine, Smør, Æg og Flæsk. Det er et nyt Firma, og N. K. Stroyberg er glad for at være med i, hvordan der skabes Forretning. En af hans Opgaver bliver at skaffe danske Leverandører af Smør. Til dette Brug faar han fra sin Fader en Fortegnelse over danske Andelsmejerier og andre Produktionssteder. Han bearbejder dem

N. K. STROYBERG
i Manchester 1890

kraftigt, men det synes, som om de danske Leverandører ikke er særligt lystne efter at gribe Chancen. Han prøver saaledes ogsaa forgæves at faa Smør fra Visborggaard og er ked af, at „Tante Malle“ siger nej.)*

Branchen er ny for ham, men han gaar op i den med Liv og Lyst, besørger den udenlandske Korrespondance, udfører Bogholderiet og lærer en Masse, ogsaa det at skynde sig, for alt skål hos Van Dam gaa vupti vupti, skriver han.

Erfaringerne bundfælder sig ogsaa i Eftertanke angaaende de

*) Visborggaard ejedes den Gang af Etatsraad Jacob Kjellerup, en Sønnesøn af den bekendte Købmand, Justitsraad Jacob Kjellerup. Etatsraad K., der døde 27. April 1891, var gift med Magdalene Louise Mathilde, f. Kaarsberg (kaldet Tante Malle). Etatsraaden var Apoteker J. J. K. Stroybergs Fætter paa modrenes Side.

hjemlige Forhold. Saaledes skriver han i et langt Brev af 23. Oktober 1890:

„Der begynder jo at komme lidt „Ef“ i Aalborgenserne, alt det nye, de finder paa der oppe: Havneudvidelser, Isbrydere, Cementfabrikker og Gud véd hvad. At Omsætningen forstorres, er intet Under med den stærke Konkurrence. Da jeg kom til Aalborg fra Aarhus, kunde jeg se paa de Artikler, jeg havde med at gøre begge Steder, at Aalborgenserne tog mindst dobbelt saa stor Avance som Aarhusianerne. Nu er Aalborg blevet tvunget ind paa Princippet: „Stor Omsætning og lille Avance“. Sammen med andre Aarsager er derved Omsætningen og dermed Havneindtægter og Arbejdskraftanvendelsen blevet betydelig forøget.“

Man begynder jo at kunne skimte den fremtidige Storkøbmand i disse Linjer.

I et andet Brev er han nærmest visionær i sit Klarsyn paa et bestemt Forhold.

Karnappen paa det gamle Apotek^{*)} er blevet restaureret, og han skriver:

„Jeg haaber, at Forandringen er faldet ud til Tilfredshed. Jeg for min Part synes ikke helt om alle disse Forandringer i nederste Etage. Jeg synes stadig, at I bør tage I. Sals Lejligheden. Der er ikke nogen Familie, for hvem den passer bedre end for Eder med Eders store Selskabelighed. Den nederste Etage vil sikkert med Tiden og bør vel ogsaa blive benyttet til noget commercielt, der er mere indbringende. Dette synes jeg maa have for Øje og større Forandringer undgaaes, som ikke vilde passe til nævnte fremtidige Anvendelse. Ja, nederste Etage maa engang indrettes til Contoirer eller til hvad mener I om en Restauration eller Vinstue a la Braun i complet middelalderlig Stil med Vinduer i Stil med den øvrige Bygning, indbringende en Leje af 2 3000 Kr. aarlig!!! I vil sikkert le ad denne Ide, hvor absurd, hvad! at tænke sig disse Localiteter. . . aabnes for enhver, her skulde indrettes en Beværtning, hvilken formastelig Tanke - hvor profant! Tilgiv mig for at udtrykke den. Det kribler nu altid i en Kjøbmands Sjæl, naar han ser noget, hvoraf der kan udbringes mere, end der bliver

^{*)} Apoteker J. J. K. Stroyberg beboede Stuelejligheden ved Siden af Apoteket indtil Ombygningen af Jens Bangs Stenhus i Aarene fra 1915 til 1919. Og Karnappen horte til Familiens Dagligstue.

gjort, eller der anvendes noget til Forandringer, som ikke kommer igen enten i virkelig contant Værdiforøgelse eller mere eller mindre temporær større Renteindtægt.

Jeg har ingen Illusioner om, at sligt Projekt skulle blive bragt til Udførelse af den nuværende Besidder, men en Ide er det nu alligevel, som har en Del for sig."

Set paa Baggrund af, hvad der er sket siden, maa det jo siges at være særdeles interessante Betragtninger af en ung Mand allerede 1890.

Det ser iovrigt ud til, at Barndomshjemmets Værdi er blevet ham ligesom mere bevidst. I et Brev af 8. Januar 1891 skriver han saa kont til sine Forældre som Tak for et Nytaarsbrev bl. a.: „Ja, kjære Moder, lad os haabe, at de, du har skjænket Livet og givet en Del af din Kraft, maa berede deres Forældre Glæde og gjøre dem Ære, naar den Tid engang kommer, at Alderen gjør sine Krav gældende mere indtrængende end nu."

Iovrigt var det hans Tanke at blive i Manchester til Slutningen af 1891 og saa tage hjem over Paris. Om Sommeren spekulerede han dog ogsaa paa at faa en anden Plads, „i en Forretning, som gjør paa Skandinavien og Østersøen, og der lære noget til Benyttelsen efter Kjøbenhavns Frihavns Anlæg". Dette sidste slog han dog af Hovedet.

Han skrev allerede i 1890 om, at han, naar han atter kom hjem til Danmark, helst vilde overtage en ældre Forretning, og saa vidt man kan forstaa gerne i Aalborg. Den 14. Juni 1891 taler han om det samme, men da i København. Og da han er saa ung, vil han ikke tage for stor en Opgave, men helst indskrænke sig til at engagere sin egen Kapital.

I dette Brev mener han, at han rejser fra Manchester 1. September, men han har haft Besøg af sin Broder Carl. Det har aabenbart vakt Hjemlængselen i hans Sind, saa han i et senere Brev taler om at komme hjem tidligere end først bestemt. Og efter i et langt Brev af 12. Juli at have funderet frem og tilbage over, hvad han skal, naar han kommer hjem, meddeler han 31. Juli, at han fratræder hos Van Dam den 8. August, rejser direkte

til Danmark med Skib og mener at kunne være i Aalborg den 14. August.

Det gaar saadan, og dermed er N. K. Strøybergs Ungdomsaar i det fremmede forbi. Det blev en Udlændighed paa næsten tre Aar, og han glæder sig til at komme hjem, selvom han er bange for at have glemt sin „Børnelærdom“ med Hensyn til de hjemlige Forhold, saa han maa se at blive akklimatiseret paany.

STARTEN I AALBORG 1892 OG DE FØRSTE KAMPAAR

Allerede først paa Sommeren 1891 under Opholdet i Manchester har N. K. Strøyberg begyndt at orientere sig om Chancerne for at faa en Forretning herhjemme. Han var kun 23 Aar, og da den første Betingelse, for at han kan blive selvstændig Næringsdrivende, er, at han faar en Fuldmyndighedsbevilling, brevveksler han herom med en af sine gamle Skolekammerater fra Latinskolen i Aalborg, den senere Overretssagfører *H. Repsdorph* i København.*)

Af et Brev fra Repsdorph af 26. Juni 1891 fremgaar det, at Strøyberg har bedt om Raad med Hensyn til en paalidelig Sagfører, som ogsaa er egnet til at søge en Forretning for ham. Repsdorph anbefaler sin gamle Principal, Sagfører Chr. Herforth og dennes Søn Carl Herforth.

N. K. Strøyberg fulgte Raadet og havde straks efter sin Hjemkomst til Danmark en personlig Forhandling med Carl Herforth, der efter et Brev af 15. September 1891 at domme har været ude for at finde en passende Forretning til den hjemvendte. Resultatet er ikke just storslaaet. Der har kun meldt sig tre Reflekteranter. Den ene er H. P. Rosenvinge, Grenaa**), den anden en Forhandler af „Mavebitter eller saadan noget“, og den tredie er Arvingerne til Bierfreunds Bomuldsspinderi i Odense. Mavebit-

*) H. Repsdorph var Student fra Aalborg Latinskole 1886. Var senere indtil han døde i Efteraaret 1941 i en Aarrække Formand i Repræsentantskabet for Livs-Forsikringsselskabet „Fremtiden“.

**) Antagelig Grundlæggeren af Grenaa Dampværeri.

termanden refuserer Sagføreren naturligvis omgaaende, hvorimod Forretningen i Odense slet ikke ser utillokkende ud, idet der stilles et Overskud paa 30-40.000 Kr. aarligt i Udsigt. Men det er udenfor Strøybergs Branche, og han begyndte saa at søge paa egen Haand, idet han bl. a. søgte Raad hos sin gamle Principal A. W. Milling, der ogsaa hjalp ham ind paa et Spor, som gav Resultat.

I et Brev af 15. Januar 1892 fortæller han Milling herom. Han har været i Esbjerg og der forhandlet med H. Meyer, der drev en Smoreksportforretning i Esbjerg, men tillige havde en Filial i Aalborg, hvor der handledes baade med Kul og Smør. Efter Samraad med Milling har det aabenbart været Strøybergs Hensigt at blive Parthaver i Forretningen i Aalborg, men han har opgivet Tanken om Kompagniskab, fordi det ikke baade kunde blive betryggende for ham og tilfredsstillende for Hr. Meyer. Og „tillige var der Punktet om, hvorledes man skulde blive ham quit som Compagnon, naar man senere engang ønskede at fortsætte alene“, skriver han. Resultatet er derfor blevet, at N. K. Strøyberg har købt Forretningen i Aalborg til Overtagelse helt for egen Regning. Han er veltilfreds med Handelen og takker Milling for god Bistand med Raad og Vink.

Det blev en travl og begivenhedsrig Maaned for ham. Han fik sin Fuldmyndighedsbevilling den 23. Januar, sit Næringsbrev som Købmand den 28. Januar og overtager Forretningen den 1. Februar 1892, tre Uger før han fylder 24 Aar.

Han skal give 10.000 Kr. i Afstaaelse, betale et Kullager, der opgives til ca. 10.000 Tdr., med 13.101,14 Kr. Lagerinventar med 2433,58 Kr. og Kontorinventar med 137,55 Kr. Men dertil kommer saa diverse Debitorer, saa Summen, der skal udredes til Hr. Meyer, bliver ialt 31.348,53 Kr. Sammen med Forretningen overtager han dennes Kulplads, der laa noget Øst for Teglgårdshavn.

Og saa var Købmand af Aalborg N. K. Strøyberg klar til at begynde den Kamp, som de første Aar maatte blive. Hans Startkapital var 32.000 Kr., nemlig 8000 paa en Sparekassebog og

24.000 i Overformynderiet. Men de var jo allerede engageret ved Udbetalingen til Hr. Meyer.

Kampplanerne blev lagt og Slaget ledet fra Forretningens første Kontor, der var paa Østeraa i Herskinds Ejendom, som laa, hvor nu Landmandsbanken er. I samme Ejendom, men Bispen­sgade 2, havde han sin første Privatlejlighed, og selvom Forretningen naturligvis krævede stærkt, saa har han dog ikke kvitteret alle Privatlivets Behageligheder. Han har i England lært at skatte en Chesterfield Lænestols gode Egenskaber for den, der trænger til at hvile, og hjemskriver en saadan. Den blev efter Bøgerne betalt med 37 Kr. plus 10 Kr i Fragt og Told. Endvidere er der samtidigt bl. a. købt et Klaver til 525 Kr. Stolen fulgte ham gennem alle hans Leveaar.

For Strøyberg købte Forretningen, havde den været ledet af en Bestyrer, Alfred Buch. Han beholdt Strøyberg som sin Førstemand indtil 1894. Og til at begynde med blev Forretningen ført videre efter Fortidens to Hovedlinjer, saa der blev handlet baade med Kul og Smør.

Smørret købte han bl. a. paa Visborggaard. Det skete i Begyndelsen pr. Kommission for Hr. Meyer i Esbjerg, senere for egen Regning med A. Albrechtsen i Manchester som Agent dér paa Provision.

Albrechtsen var en af Strøybergs Venner fra Manchestertiden, og af et Par Breve, der findes fra ham, forstaar man baade, hvor fint anskrevet Visborggaards Smør var i England, og hvordan de to gamle Kammerater forstod at udnytte denne Chance.

Smøreksperten varede ikke saa længe. I Sommeren 1894 ebbede den ud og dermed ophørte denne Gren af den overtagne Forretning, men da var dens Indehaver ogsaa forlængst begyndt at spekulere paa nye Veje for Vovemodet og det friske Initiativ.

I November 1892 har N. K. Stroyberg saaledes forsøgt sig med en ny Genre og i England købt 50 Tons Raajern, der sikkert er taget hjem med en Kulbaad. Men denne Import blev *ikke* fortsat.

Hovedforretningen var Kullene, og ved Afsætningen af dem begyndte han snart at gaa sine egne Veje.

Pramfarten paa Limfjorden.

Antagelig har der i hans Hjerne spøgt nogle Indtryk og Erfaringer fra hans Ophold i Tyskland, bl. a. med Hensyn til Pramfart paa Floderne dér. Der var ikke saa langt for hans Tanke fra disse Erindringer til at lade Limfjorden optræde som Flod og Vandvej for en lignende Pramfart her. Allerede i selve Startaaret begyndte han at bringe saadanne Planer til Udførelse, idet han i Efteraaret 1892 kontraherer om tre Jernpramme fra Tyskland.

I Foraaret kom de til Aalborg og staa ham ved Overtagelsen i ca. 36.000 Kr. De blev opkaldt efter tre af N. K. Strøybergs Veninder i Aalborg med Navnene „Kamma“, „Minna“ og „Helga“^{*)}

At de vakte Opsigt i Byen er det vist unødvendigt at fortælle, og at dette Paafund gav den nye Forretning en publicity og en Reklame, der sikkert har været med til at „slaa den op“, maa ogsaa anses for givet, selv om der ikke foreligger egentlige Beretninger derom. Og Strøyberg udvidede i 1893 Flaaden ved yderligere at købe to brugte Træpramme og en ny. De fik Navnene „Alpha“, „Betha“ og „Delta“.

I Foraaret 1893 begyndte Pramfarten paa Limfjorden. Den gik til Kystpladserne ved Fjorden. Til at slæbe Prammene lejedes for Sommeren en Dampbaad „Fremad“. Samtidigt og senere brugtes Havnens Bugserbaad „Frem“, som den Gang var ungdomskaad, i hvert Fald forliste „Kamma“ i 1894 med en Kullast, fordi „Frem“ sejlede saa haardt, at „Kamma“ blev sejlet under og gik tilbunds i Fjorden med de ikke assurerede Kul.

Men Prammene sejlede ikke med Kul alene og ikke kun for Firmaet selv, tværtimod, de var et alment Befordringsmiddel, der medtog Ho. Halm, Træ, Teglsten og alle andre Varer mellem Limfjordspladserne indbyrdes, og retur til Aalborg, naar de havde været ude ved Pladserne med Kul. For at gøre Pramfarten mere effektiv og for ikke at være afhængig af Bugserhjælp blev „Minna“ i 1894 ombygget og forsynet med Dampmaskine og Skruer.

*) „Kamma“ efter Frk. Andersen, som senere blev hans Hustru, „Minna“ efter Frk. Haxthausen, Datter af General, Baron Haxthausen, og „Helga“ efter Frk. Malling, Datter af Dampskibsekspeditor, Konsul C. Th. Malling og Søster til senere Amtslæge Malling.

Det synes, som om Prammene har været bemanded med et Ægtepar, efter udenlandsk Monster, og saavel dette som Konkurrencemomentet i det hele taget gjorde, at Foretagendet ikke var velset bl. a. af Limfjordsskipperne, der digtede en Smædeviser om Stroyberg. Den gik paa en af Datidens Schlagermelodier „Rundt paa Gulvet“, og dens første to Vers lod saaledes:

∴ Hr. Stroyberg, Cyklerytter,
med Silkehatten fin. ∴
han med sin Mudderpramme
vil hver en Skipper flaa
her paa Fjorden.

∴ Og Kullene han sælger
jo ganske billig væk. ∴
men dette kan han sagtens,
saa længe han kan træk
Apoteket.

N. K. Stroyberg har sikkert haft store Forhaabninger til Pramfarten, men blev skuffet. Det var vanskeligt at holde Prammene beskæftiget, og de gav hele Tiden Driftsunderskud. I 1896-97 beslutter han sig derfor til at realisere dem, og de blev solgt med Undtagelse af den ene Træpram, som han kunde bruge i Havnen.

Prammene var for N. K. Stroyberg et om maaske ikke just kedeligt saa i hvert Fald dyrt Bekendtskab. I de fire Aar de var i Drift, kostede de et Driftstab, incl. Renter og normal Af-skrivning, paa 22.000 Kr. Realisationen gav et Tab paa 14.000 Kr. Altsaa ialt 36.000 Kr.

Kulforretningens første Aar.

De foran citerede Vers aabenbarede to Ting af Interesse og paa en saadan Maade, at Folkesnakken sikkert spejles i dem. Først det, at Stroyberg solgte sine Kul billigt, og dernæst, at man mente, dette blev muliggjort, ved at han fik Støtte fra sin Fader Apotekeren.

Det første er sikkert rigtigt.

Vi husker, hvad han skrev fra England om, at Aalborg var

blevet præsenteret for Metoden: „Stor Omsætning lille Avance“. Det har han sikkert selv forsøgt at praktisere som Forretningsprincip. Men foruden det havde han forovrigt ogsaa et andet Princip i Forretningen: Hans Priser var *faste*, ikke til at handle eller tinge paa. Og det var noget, som han havde stort Besvær med at give Kunderne Forstaaelsen af.

Den nye Forretning og dens unge Chef gik haardt paa i de første Aar. Der var Krig paa Kniven mellem ham og de gamle Firmaer, som han kom og tog Land fra.

Ganske vist gav det netop i disse Aar stærkt voksende Behov for Kul ogsaa særlige Eksistensmuligheder for en ny Forretning, og det var naturligvis med til at begunstige Forretningens Vækst, men Konkurrencen mellem Kulfirmaerne var saa voldsom, at den ikke blot for Strøyberg, men ogsaa for nogle af Konkurrenterne var en Kamp for Livet.

Og det fortælles, at Apotekeren reagerede og greb ind, da han syntes, det gik for vidt. Han sammenkaldte de stridende Parter til en lille Fredskonference og paalagde dem at konkurrere noget mindre hidsigt. Det hjalp vistnok. Men det er en regnskabsmæssig Kendsgerning, at Strøybergs første Aar i Forretningen var økonomisk meget anstrengt.

Det første Aar gav ganske vist et lille Overskud, men for 1893 var Resultatet et stort Driftstab. Den Gang var det almindeligt, at man solgte hele Aarsforbrug forud, og hvis saa Priserne paa Markedet svingede den forkerte Vej, kunde denne Fremgangsmaade give slemme Bagslag. Der var netop dette Aar Kulstrejke i England og derfor Stigning i Priserne. Det var dog begrænset, hvor stort Tab det kunde give, hvad angik Virksomheder med faste Aarsforbrug. Værre var det, at Forretningens Kunder blandt Købmændene udnyttede Situationen. Deres „Aarsforbrug“ steg voldsomt, fordi de gjorde Forretning paa den billige Afslutningspris og udvidede Kundekredsen paa Strøybergs Bekostning. At man ogsaa i Kampens Hede havde faaet fat paa nogle usolide Kunder, saa der paa denne Konto maatte afskrives Tab, gjorde naturligvis ikke Forholdene bedre.

Ogsaa i 1894 var der et ret stort Driftstab. Heraf faldt 2200 Kr. paa den uassurerede Kulladning, som „Kamma“ gik til Bunds med.

I 1895 gav Forretningen Overskud, men det Aar har der været Tab ved, at N. K. Strøyberg da for første Gang har forsøgt sig som Reder i større Stil, eller i hvert Fald som Administrator af en Damper. Han havde for Sommeren timechartret S S „Idun“. Det gav et Tab paa 2300 Kr.

I 1896 kan Overskuddet dække Privatforbruget, men da begynder Strøyberg at realisere Prammene med Tab.

Forst i 1897 har han saa stærkt Tag i Forretningen, at Indtægterne ogsaa kan bære et Tab paa 10.000 Kroner ved Prammens endelige Realisation. Og derefter er Forretningen positiv med stigende Overskud og voksende Formue. Det var netop det Aar, Apotekeren greb ind.

Hvordan klarede nu Strøyberg disse økonomisk meget vanskelige Aar og de store Tab?

Som foran nævnt begyndte han Forretningen med en Egenkapital paa 32.000 Kr. I 1894 blev han gift og fik en pæn Medgift, der ogsaa gik ind i Forretningen. Men Tabene havde været saa store, at baade Egenkapital og Medgift paa et vist Tidspunkt var tabt. Og det med at „træk“ paa Apoteket var ikke helt forkert. Han kom efterhaanden op paa et Laan hos sin Fader paa 50.000 Kr., hvoraf de 35.000 blev betragtet som Arveforskud.

Oprindeligt havde han ingen Bankkredit, men diskonterede Kundevekslerne i Diskontobanken. -- I April 1893 fik han imidlertid en Kassekredit i Handelsbanken i København paa 30.000 Kr. og flyttede samtidigt sin Vekseldiskontering derover. En af de første Veksler, der blev diskonteret i Handelsbanken, var fra Firmaet F. L. Smidth paa 707,63 Kr.

Fra August 1894 fik han tillige en Kassekredit i Landmandsbankens Filial i Aalborg, ligesom han diskonterede Veksler der. Efterhaanden blev Landmandsbanken hans Hovedforbindelse. Han fik senere diskonteret Veksler ogsaa i Nationalbanken, men

han glemte aldrig den Tillid, Handelsbanken havde vist ham i en vanskelig Tid.

Iovrigt tog han ogsaa al den Kredit, han kunde faa hos sine Leverandorer i England og Skotland.

Hans Hovedforbindelse i England var i de første Aar hans gamle Arbejdsgiver i Newcastle Nielsen, Andersen & Co. Med dette Firma havde han en særlig Aftale angaaende Omsætning af Vekslerne indtil tre Gange. En Samling efterladte Breve fortæller om Stroybergs Forhold til dette Firma fra 1896 til 1900.

Det er ofte store Beløb, Stroyberg skylder Firmaet, og i 1896 tilbyder han dem uopfordret til Gengæld at give Sikkerhed i Lægterne „Minna“ og „Helga“, da — som han skriver — „det Beløb, som De har lobende paa mig, har naaet en anselig Højde.“

Nielsen, Andersen & Co. svarer imidlertid tilbage, at de ikke i Ojeblikket har Ønske om at faa nogen Sikkerhed, men de modtager Stroybergs Tilsagn som Gentleman om, at han ikke vil behæfte de to Lægtere paa anden Maade.

I de nærmest følgende Aar udvikler Samhandelsforholdet sig til et personligt Venskabsforhold. Firmaet er ogsaa Stroybergs Raadgiver med Hensyn til at finde Skibe, der kan timechartres. Man er ikke særlig begejstret for denne Metode og anbefaler at chartre for voyages i Stedet for paa Tid, men har dog aabenbart skaffet Stroyberg Damperen „Idun“.

Ved Købet af „Knud“ søger han at interessere Nielsen, Andersen & Co. deri med et Parti Aktier, mod at Firmaet faar Baaden at ekspedere. Firmaet ønsker imidlertid ikke selv at tage Aktier, men indrømmer Stroyberg Kredit ud over den sædvanlige.

Da „Aalborg Dampskibsselskab“ skulde startes i 1898 ved Købet af den engelske Baad „Lynton“, der senere omdøbtes til „Else“, forsøgte Stroyberg ved personligt Besøg hos Firmaet i Newcastle at faa det til at tegne Aktier. Det blev ikke til noget, hvorimod han fik Løfte om Laan af Pengene til Udbetaling paa Damperen, mod at N. K. Stroyberg akcepterede Veksel for Beløbet, indtil Pengene fra Aktionærerne blev indbetalt.

Og Stroyberg skriver den 27. August, da Sagen er ved at

være i Orden, at han skal bruge £ 1500 til 3. Januar, og: „hvis De har Summen til Disposition i Newcastle, vilde jeg gerne bede Dem sende den strax ved Modtagelsen heraf til Københavns Handelsbank, København, til Credit for Aalborg Dampskibsselskab. Jeg haaber, dette er i Orden, og bringer Dem paa Forhaand min bedste Tak for Tjenesten.“

Egentlig jo en ganske flot Disposition.

Senere kølnedes Venskabet af forskellige Grunde, efter nedensaaende Brev at dømme bl. a. paa Grund af Strøybergs Indgaaelse af en meget stor Leveringsforpligtelse angaaende Kridt til Cementfabrikken i Riga og hans Timechartring af 4 Dampere for at sikre denne Levering.

I et Brev af 18. April 1900 skriver Firmaets Chef Mr. Carrell:

„Min kære Mr. Strøyberg!

Det er meget godt, at De skriver paa denne fri og aabne Maade om Deres Sager, og vi paaskønner det meget. Det Resultat, vi frygtede, vilde være blevet meget mere skæbnesvangert, end De siger, for vi har meget nøje fulgt, hvad De har gjort, og det syntes os at være en meget daarlig Forretning. Og naar vi havde £ 6 7000 løbende med Dem, skal vi ikke nægte, at vi har været nervøse mangen en Gang.

Vi saa Faren ved at gribe efter for meget. Kridtforretningen og Timechartringen af Baadene burde efter vor Mening have været undladt, for De staar godt med „Knud“ og „Else“ til at oparbejde en udmærket sund Forretning i Kul. Og ingen kunde have konkurreret mod Dem. Men nu er det hele spoleret ved Kridtet og den ulyksalige Riga Kontrakt.“

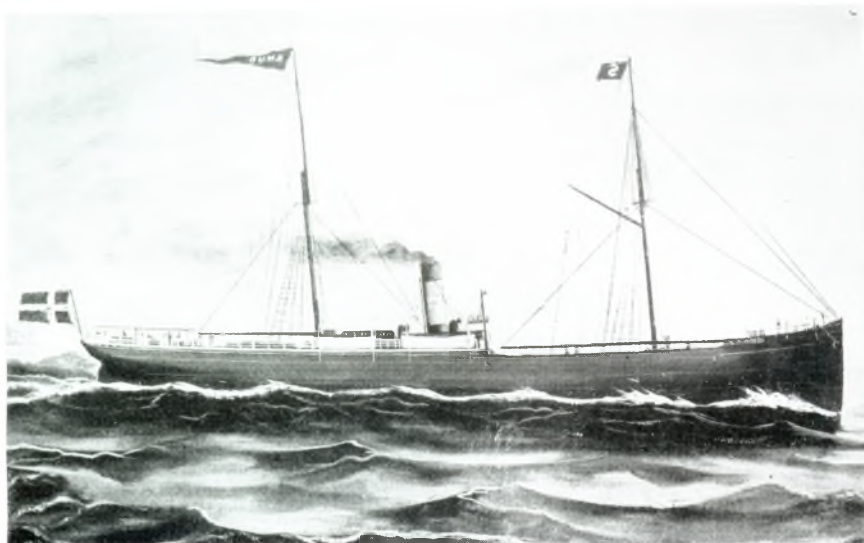
Heri fik Firmaet nu ikke Ret, tværtimod, men Forbindelsen ebber ud. De sidste Breve er meget formelt underskrevet „Nielsen, Andersen & Co“.

Dampskibsselskabets Start.

N. K. Stroyberg har tidligt haft Blikket aabent for de økonomiske Muligheder, der laa i Rederivirksomhed, og allerede i Foraaret 1896 begynder han selv i det smaa at udnytte disse Muligheder, idet han i England køber Damperen „Knud“ for ca.

100.000 Kroner. Med denne Baad som Basis danner han Aktieselskabet Dampskibet „Knud“. Hvem, der tegnede Aktierne i dette Selskab, vides ikke med Bestemthed, men Selskabets Kapital var (i hvert Fald i 1898) 73.000 Kr.

„Knud“ kom første Gang til Aalborg ultimo April 1896, fort af Kaptajn Willadsen, der antagelig har været med til at vurdere Skibet, inden det blev købt.

S S „KNUD“.

Dette var Begyndelsen til N. K. Strøybergs senere saa betydelige Virksomhed som Reder. Den blev videreført i 1898 med Dannelsen af „Aalborg Dampskibsselskab“.

Den 12. Juli 1898 holdt Aktieselskabet Dampskibet „Knud“ Generalforsamling, hvor det vedtoges at forandre Navnet til „Aalborg Dampskibsselskab“. Endvidere vedtoges det at lade bygge et nyt, moderne Fragtskib med en Bæreevne af ca. 2150 Tons og til en Byggesum af ca. 400.000 Kr. Til dette Formaal blev Bestyrelsen bemyndiget til at udvide Selskabets Kapital fra de forannævnte 73.000 Kr. til højst 325.000 Kr. og at optage Laan i Skibene for den yderligere fornødne Kapital 175.000 Kr.

Af det nye Aktiebeløb var de 152.000 overtaget underhaanden. Resten blev allerede Dagen efter udbudt i Aktier paa 1000 og 500 Kr. Tegningsindbydelsen var undertegnet af Bernh. Rafn, J. Kerstens, J. Poulsen, Bernh. Thorsen og N. K. Strøyberg, den sidste som korresponderende Reder, og de øvrige som Selskabets Bestyrelse.

Der anlægges i Tegningsindbydelsen et meget optimistisk Syn paa Mulighederne for det nye Selskab, og Optimismen begrundes dels med de gode Resultater, der i de forløbne to Aar er opnaaet med „Knud“, dels med, at ca. 70 % af Kulimporten til Aalborg endnu den Gang besørages af udenlandske Skibe.

Allerede den 23. August udsendes der imidlertid en ny Meddelelse til dem, der har tegnet Aktier. Før ikke at spille Tid og forpasse en Lejlighed til at udnytte Fragtmarkedet, der dette Efteraar tegner fortrinligt, har man besluttet i Stedet for at bygge et nyt Skib, som først kan komme i Fart langt hen i det næste Aar, at købe et brugt Skib i England.

Man køber den engelske Damper „Lynton“, der er paa 2350 Tons D. W. og bygget i 1890. Skibet omdøbes til „Else“ og sættes i Fart i Løbet af Efteraaret. Aalborg Dampskibsselskab har begyndt sin Virksomhed. Den vil blive nærmere omtalt senere i et særligt Afsnit.

Starten af Aalborg Kridtbrud.

Tanken om at eksportere Kridt fra Aalborg til mere kridtfattige Lande var ikke N. K. Strøybergs. Før han begyndte denne Virksomhed, havde f. Eks. Cementfabrikkerne og A. W. Milling eksporteret Kridt, bare i langt mindre Maalestok. Milling udskibede Kridtet fra en Bro, der nu er en Del af Svovlsyrefabrikkens Kaj.

I 1892 blev der fra Aalborg udført 872 Tons Kridt, i 1895 956, men i 1900 -- efter at Strøyberg har begyndt sin Eksport ikke mindre end 46.785 Tons.

Hvornaar N. K. Strøyberg er begyndt at arbejde med Tanken, kan ikke bestemt afgøres, men han gjorde det i hvert Fald i

1898. Vinteren 1898-99 er han saa langt fremme, at han har sluttet Kontrakt med Cementfabrikken i Riga om Levering af Kridt i Løbet af Sommeren 1899. Samme Vinter bliver der af Sagforerne Bernh. Rafn & Cortes paa Strøybergs Vegne foretaget de nødvendige Grundkøb, væsentligst hos Proprietær Tygstrup, „Lykkeseje“, saa en ny Kridtgrav kan aabnes der, saa snart Foraaret kommer.

Da Grundkobene er til Side, bliver der dannet et Interessentskab bestaaende af Strøyberg og de to Sagforere. Man begynder med en Kapital paa 30.000 Kr., hvoraf Strøyberg har de 20.000 Kr. Han skal være Leder af det nye Foretagende og tager fat med fuld Kraft.

I Foraaret 1899 bliver der, ud for det Sted, hvor Kridtbruddet skal være, bygget et Brohovede og en Udskibningsbro, som N. K. Strøyberg selv har konstrueret med Stadsingeniør Schlegel som teknisk Medhjælper. Der bliver bygget Spor op over Marken til Gravens Plads, anskaffet Materiel o. s. v., saa alt kan være i Orden til Afskibning skal begynde. — Lastningen af Skibene skal ske efter et særligt System, som Strøyberg har udtænkt. Skibenes Spil skal trække Tipvognene ud over Skibenes Lastrum, saa Kridtet kunde tippes direkte ned i Lasten.

Og dermed var Begyndelsen gjort til en ny, stor Gren af N. K. Strøybergs Virke. Kontrakten med Cementfabrikken i Riga var en Forretning paa henimod en halv Million Kroner. Og i Løbet af Sommeren blev den store Afskibning foretaget, idet Transporten var sikret ved Aalborg Dampskibsselskabs og de timechartrede Dampere.

N. K. Strøybergs Interesse for sin By og dens Havn.

Men ligesom hans spekulative Hjerne saaledes arbejdede med de nærmestliggende Betingelser for hans Forretnings Trivsel, saaledes ogsaa med de Forhold, der ved Fjord og Havn kunde influere paa en Forretning som hans og paa Aalborgs Forretningstilv i det hele taget.

I det tidligere citerede Brev til Faderen, hvor han omtaler Pon-

tonbrotaksternes Indflydelse paa Konkurrenceforholdet mellem Aalborg og Nørresundby, aabenbarer han allerede en lokalpatriotisk, ja, man kan maaske endda sige byegoistisk Indstilling, som han fik Lejlighed til at vise i sine første Aar som Købmand i Aalborg.

Det giver sig bl. a. tilkende i et Brev af Januar 1895 til Havneudvalgets Formand, Etatsraad L. K. Kier, der har gjort Stroyberg den Ære at bede ham fremsætte sit Syn paa et Forslag fra Havneudvalget om Afskaffelse af Afgiften ved Hals Barre og Etablering af Belysning paa Fjorden. Maaske var det en Forespørgscl, der ogsaa blev rettet til andre, men naar man betænker, at Stroyberg kun er 27 Aar, at det kun er tre Aar siden han startede sin Forretning, og at hans Metoder var stærkt om-disputerede, saa kan man kun tage Etatsraadens Opfordring som et Udtryk for, at den unge Købmand trods alt havde vundet ogsaa de ældres Respekt.

Svaret er indgaaende og meget sagligt. Han fremhæver Barre-afgiftens hæmmende Indflydelse paa den Del af Aalborgs Handel, der skal betjenes fra Søen, og Afgiftens Handicap af Aalborg i Forhold til f. Eks. Hjørring og Hobro paa Kulhandelens Omraade.

For Fjordbelysningens Vedkommende understreger han ved konkrete Eksempler fra sin egen Forretning, hvad den vilde betyde i sparet Ventetid for Skibene. Men han finder det meningsløst, at Aalborg alene skulde afholde Udgiften baade til Belysning af Fjorden og Isbrydning om Vinteren. Nørresundby bør deltage, baade fordi Byen ligger saadan, at den har et Fortrin ved Forsyning af det nordlige Opland, og fordi den faktisk ogsaa kan konkurrere med de Aalborgfirmaer, der har Pladser ved Teglgårdshavnen eller østligere, hvad Handel med det vestlige Aalborg angaar. Ligeledes mener han, at Cementfabrikkerne bør deltage ved Oprettelsen af en Fælleskasse, der skal bestride Foranstaltninger, som de af Havneudvalget foreslaede.

Og da han indser, at disse Foranstaltninger vil kræve yderligere Midler, tilbyder han for sit Vedkommende at betale en Øre mere pr. Tønde i Bropenge for Pladsforbruget. Det vil for ham sige 2500 Kr. aarligt.

Som Begrundelse for sin særlige Interesse i de foreslaaede Foranstaltninger anfører han, at han i de sidste Par Aar har leveret to Tredjedele af de indenfor Aalborg leverede Kul. „og særlig har sat mig til Opgave at udvide Kulhandelen til Pladser, hvor Aalborg hidtil ikke har concurreret“, skriver han til Slut. En Bemærkning, der jo tydeligt taler om den forannævnte Indstilling, en Lyst til at lade Aalborg dominere, eller i hvert Fald et Ønske om, at Aalborg kunde konkurrere.

Det samme faar Udtryk ved en senere Lejlighed.

Antagelig er det i 1901 eller maaske 1902, efter at Strøyberg er blevet Medlem af Handelsforeningens Bestyrelse. Man har en Droftelse af Havnens Forhold. Aabenbart har Foreningen ikke været tilfreds med Havneudvalgets Dispositioner bl. a. med Hensyn til Udvidelser af Havnen.

N. K. Strøyberg er Bestyrelsens Ordfører. Hans Synspunkter fremsættes i et Foredrag, der den Dag i Dag er af overordentlig Interesse. Han indleder ret filosofisk med nogle Betragtninger over de principielle Retningslinjer for S sammenspillet mellem By og Havn og Havnens Indvirkning paa en Bys Trivsel. Han kritiserer, at Udvidelserne og Nyanlæggene ved Aalborg Havn er foregaaet saa langt mod Øst, at de har mere Interesse for Vejgaard end for Aalborg, og paapeger det meningsløse i, at Vanddybden og Kajlinjens Brugbarhed aftager, jo nærmere Havnen kommer Byens Centrum, medens det burde være omvendt. Han omtaler den Fordyrelse af Varen, som den lange Kørsel fra Østre Havn navnlig til det vestre Kvarter betyder, og kommer atter ind paa, at Norresundby i saa Henseende kunde konkurrere Aalborgs Handel ud i visse Kvarterer, hvis ikke Pontonbroafgiften var, medens Forholdet burde være omvendt.

Og saa henstiller han til Havneudvalget at foretage to Ting. Den første er en bedre Ordning af Banesporene paa Havnen, hvor han fremhæver de tre sideløbende Spor som Idealet. Den anden Henstilling angaar Bolværkerne, og den vil nu, hvor hans Tanker 40 Aar senere netop er blevet til Virkelighed, være af saadan Interessø, at den bør kendes gennem et Citat af Talen.

N. K. Stroyberg udtalte bl. a.:

„Jeg vil dernæst foreslaa, at der planlægges nyt Bolværk foreløbig fra Nyhavns Munding til Knækket mellem Simonis Plads og Dampskibspladsen og endelig i lige Linje fra Dampskibspladsens Bolværk mod Vest. Ved at føre denne Linje igennem, som sikkert endnu hele Vejen gaar over Landgrund^{*)}, vil man træffe det yderste af Brdr. Bendtzens Bolværk.

Ved at gennemføre denne Plan og opfylde de indenfor den Linje liggende Arealer, vil man opnaa Liggeplads for fire store Dampere, rigelig Plads ud for Toldboden, hvilket vistnok vil tiltrænges meget haardt, og god Plads til 3 Spor lige hen til Pontonbroen. Linjen gaar ca. 30 Alen uden for Spritfabrikkens Plads, saaledes at man ikke faar Behov at købe Jord af disse, hvilket formentlig vil lette denne Plans Gennemførelse.

Da man muligvis vil gøre Bemærkninger om, at denne Plan er stor, maa jeg bemærke, at Planens Gennemførelse vil forøge Havnens Arealer lige ud for Byens Centrum med ca. 32.000 Kvadratalen. Det vil være vanskeligt at sætte en Værdi paa saadanne Arealer, men naar jeg vil regne 5 Kr., skulde det indvundne Areals Værdi blive 256.000 Kr., og hele Anlæggets Bekostning skulde ikke, efter hvad jeg har faaet opgivet, overskride denne Sum.

Planen vil dernæst ved sin lige Linje fra Pontonbroen hen til Simonis Plads virke tiltalende, og den vil saaledes fuldstændiggøre den Række af lige Kajstrækninger tilhørende Aalborg Havn lige fra Pontonbroen ud til Glasværket.

Endelig vil en saadan Bolværksstrækning som den ovenfor omtalte sikkert blive hilst med overordentlig Glæde af den store Handelsstand, der har deres Forretninger i den vestlige Ende af Byen, og det vilde tillige glæde denne Bydels Industri og Forbrugere. Og selv om vi beholder Bropenge over Pontonbroen, vil det muliggøre en langt effektivere Konkurrence over Fjorden end nu.“

Det er helt underligt at læse om disse Tanker nu, da vi ved, at det varede næsten 40 Aar, inden Planerne blev gennemført. Og det er talende om den Position, som N. K. Stroyberg allerede den Gang har indenfor Aalborgs Handelsstand, at det er ham, der er Handelsforeningens Talsmand overfor Havnestyret i disse vigtige Spørgsmaal. Talen eller Foredraget viser ogsaa, hvor ind-

^{*)} Efter Manuskriptet, men det maa være forkert og skal være „over Vand“.

gaaende han har beskæftiget sig med Problemet, og hvor konstruktivt for at bruge en moderne Vending han har opbygget sine Synspunkter.

Private Forhold det første Aar.

N. K. Stroyberg havde sin første Privatlejlighed i Forbindelse med Kontoret i Herskinds Ejendom paa Østeraa. -- Han blev

KAMMA OG N. K. STROYBERG 1895.

som nævnt gift i 1894 den 14. Juli (Bastilledagen) med Caroline Mathilde Andersen og fik da Privatlejlighed i samme Ejendom, men i Bispensgade 2. Her fødtes den ældste Son Knud, men 1896 flyttede Familien til Trælasthandler Otto L. Baggers Ejendom i Nyhavnsgade, hvor den boede til Sommeren 1900, og hvor Dotrene Else og Margrethe blev født.

APOTEKER J. J. K. STROYBERG MED FAMILIE 1896

N. K. STRØYBERGS FORSKELLIGE VIRKSOMHEDER

Kulforretningen før Verdenskrigen.

I Kulforretningen var det navnlig Indkøbene, N. K. Strøyberg beskæftigede sig med. dem foretog han altid selv. Og han disponerede ud fra, som han selv sagde, „at med Hensyn til Priserne er der højt til Loftet, men ikke saa langt til Bunden“. Indkøbene foretog han derfor som Regel i stor Stil og paa langt Sigt.

Han foretog ofte Forretningsrejser til England, hvor hans Leverandører til at begynde med var: Nielsen, Andersen & Co., og Pyman, Bell & Co. (dette Firma havde man god Forbindelse med, lige indtil Besættelsen af Danmark fandt Sted den 9. April 1940). Endvidere Mackie, Koth & Co. i Leith, som N. K. Strøyberg fik meget nær Tilknnytning til, og hvor Knud Strøyberg senere var Volontør. Senere fik man Forbindelse med Firmaet Burns & Lindemann, paa hvis Kontor i Hull Axel Pedersen var i to Aar.

Endskont meget andet efterhaanden tog N. K. Strøybergs Tid og Kræfter, fulgte han selv med ogsaa i det rent praktiske Arbejde paa Kulpladsen og ved Kullenes Ekspedition. Her lagde han særlig Vægt paa den direkte Omlosning fra Skib til Banevogn eller Lægter, baade for at spare Tid og Arbejde og for at hindre, at Kullene forringedes ved Brækage under unødigt Flytning. Regnskaberne viser Virkningen af denne hans Bestræbelse, idet 60 % af Forretningens Omsætning i Aarene 1907 -15 er gaaet direkte fra Skib uden at komme paa Kulpladsen.

Ved at se paa Kundelisten springer det i Øjnene, at Forretningen straks havde en Mængde gode Kunder. Allerede fra den første Dag er en Række af Byens og Oplandets Kulforbrugere Firmaets Kunder, og mange har været det til Dagen i Dag.

En Del „arvede“ N. K. Strøyberg fra Meyer, men mange, navnlig af de større Forbrugere, skaffede han selv. Han havde dog nogen Vanskelighed ved at klare Landkunderne, det var, som om han ikke rigtig forstod at tage dem. Derfor overlod han dette til andre. Indtil 1894 havde han som nævnt Alfred Buch som Hjælper. Buch blev afløst af Chr. Simonsen, der tidligere havde været Købmand i Thisted og Strøybergs Agent der. Han blev antaget først som Rejsende og i 1894 som Fuldmægtig, men vedblev at være Rejsende og passede særligt den udenbys Salgsafdeling i *Kul*forretningen, indtil han den 1. Juli 1904 fratraadte efter at have købt en Vaabenforretning i Aarhus. Chr. Simonsen var sikkert Firmaet en god Mand. Kunderne kunde lide ham. Han forstod at tale med dem. Han havde Strøybergs Tillid, og Samarbejdet mellem dem var stort set godt.

Forretningens stærke Vækst fremgaar af Omsætningens Tal:

1892 solgtes	7,900 Tons Kul og	400 Tons Koks
1893	20,000	- 700
1898	32,500	- 2,700
1904	51,000	- 4,100

og den var da blevet een af de største i Jylland.

Naar man ser paa Tallene maa ikke glemmes, at den tekniske Udvikling i de Aar medførte et forøget Kulforbrug herhjemme. Men Væksten af Forretningen er dog imponerende, selvom baade Forretningens Omfang og de store økonomiske Resultater. N. K. Strøyberg fik ud af Kulforretningen, maa ses i Belysningen af, at Tiden fra midt i Halvfemserne og til henimod Verdenskrigen gennemgaaende var en Opgangstid.

Efterhaanden som Strøybergs Forretning voksede og naaede en tilfredsstillende Størrelse, og Firmaerne i Aalborg-Norresundby anerkendte Forholdene, aftog Konkurrencen, og man søgte at arbejde under fornuftige Vilkaar. Man kom i 1903 saa vidt, at

der blev indgaaet en Aftale, som havde til Formaal at hindre vild Konkurrence og fremme gensidig Hensyntagen.

I dette Arbejde har N. K. Strøyberg sikkert været aktiv, ligesom han var forende ved Kulhandelens Organisering. Senere omtales hans Arbejde i „Danske Kulimportørers Association“, - her kan nævnes, at han fra 1904 gjorde et stort Arbejde for, at ogsaa de forskellige jydsk Byer tog Hensyn til hinanden og ved forskellige Aftaler undgik en usund Konkurrence i deres fælles Opland.

KONTOR OG KULPLADS 1896. I BAGGRUNDEN GLASVÆRKET

Den stærke Vækst i Kulhandelen bevirkede, at man ret hurtigt maatte til at se sig om efter nye Kulpladser, og fra Januar 1896 lejedes en Del af Skibsbygger Vangs (tidligere Bonnesens) Plads ved Nyhavn lige øst for det gamle Glasværk, eller efter Nutidsforhold dels en Del af Grunden, hvor Nyhavns-gade 11 nu ligger, dels en Del af Gaden øst for denne.

Her byggedes i 1896 en ny Kontorbygning, som kostede 1667 Kr. 80 Øre. Og hertil flyttedes saa Kontoret samme Aar. N. K. Strøybergs første Kontordame i det nye Kontor var Frøken Tobiesen, der senere blev Fru Apoteker Valdemar Strøyberg. Frøken Tobiesen var paa Kontoret indtil Marts 1899, og der gaar

endnu Sagn om „Kandidatens“ stadigt stigende Interesse for Kulbranchen at domme efter Besøgene paa Kontoret.

Den nye Kulplads var heller ikke tilstrækkelig, men der kom snart Lejlighed til en Udvidelse, som fastlagde Firmaet til den Boplads, det siden har haft.

Ved et Mageskifte overtog Aalborg Havn i 1898 Aalborg Glasværks Grund og Bygninger ved Nyhavnsgade og Fjordgade. N. K. Strøyberg ojnede her en nærliggende Mulighed for Realisation af ret vidtgaaende Planer. Havnen beslutter sig til at lade Glasværkets Bygninger rive ned, saa Grunden kan bruges til andre Formaal. Og i Foraaret 1899 køber Strøyberg de mod Nyhavnsgade beliggende Glasværksgrunde for 55.000 Kr. Overtagelsen finder Sted den 15. Maj og samtidigt lejes den nordre Del af Pladsen for at faa Adgang til Kaj ved Fjorden.

Af Glasværksgrundene udlejedes en Del ud mod Nyhavn til Grosserer H. M. Bruun, der her byggede et Skur til Kuloplag og Hestestald (den sidste staar der endnu). H. M. Bruun solgte i 1901 sin Kulforretning til Jacob Christensen.

Ved Grundkøbet og Leje af Grunden ud mod Fjorden havde Firmaet faaet rigelig Plads, og Strøyberg tog straks fat paa at udnytte noget af den til Byggeri.

Nyhavnsgade 11 og 9 bygges.

I 1900 lod han med Murermester Jens Rasmussen som Hoved-entreprenør opføre Nyhavnsgade 11, en palaegtig Bygning i tre Etager til Kontor og Privatlejlighed, ligesom der i Gaarden indrettedes Stalde.

Ejendommen blev efter Datidens Forhold meget flot og moderne indrettet, saaledes blev der installeret baade Centralvarme og W. C. det sidste noget for saa vidt ultra moderne, som der antagelig den Gang ikke fandtes mere end et Par W. C. i Byen. Der var ogsaa „Hustelefon“ i Form af Talerør, f. Eks. fra Dagligstue til Køkken og Pigeværelser og fra Fruens Sybordsplads til Strøybergs Pult i Privatkontoret. I Eftersommeren 1900

flyttede Familien ind i den nye, store Lejlighed, der var dens Hjem indtil 1916.

Paa Grunden vest for Nr. 11 blev der et Par Aar senere anlagt Tennishane. Her havde ogsaa Forretningens Kontorper-

NYHAVNSGADE 11 FOR 1907

sonale Lejlighed til om Morgenen før Kontortid at spille Tennis, men allerede i 1907--08 blev Grunden taget ind til Opførelse af den store Ejendom, Nyhavns-gade 9, der udelukkende var be-regnet paa Udleje af Kontorer og Privatlejligheder. De to Ejen-domme blev forbundet med en Mellembygning, paa hvis flade

Tag der indrettedes Have. Den var oprindeligt aaben, men overbyggedes senere som en lukket Vinterhave.

Da N. K. Strøyberg i 1920 optog sin Son Knud og sin Prokurist Axel Pedersen i Firmaet, beholdt han selv Ejendommene, men nogle Aar efter hans Død solgte Fru Strøyberg dem til Firmaet, der ejer dem i Dag.

Nyhavnsgade 11 laa saa langt vest for den oprindelige Kontorbygning, at denne lige netop kunde blive staaende under Byggearbejdet, indtil man kunde rykke ind i de nye Lokaler i Nr. 11.

UDSIGT FRA PRIVATEJLIGHEDEN OVER NYHAVN

hvor Firmaets Hovedkontor saa har været siden. Den lille Kontorbygning blev solgt og flyttet op i Fjordgade ud for Gabelsgade, hvor den ligger endnu. I 1905 overtog Strøyberg selv den Kulplads, der var lejet ud til Jacob Christensen.

Denne flyttede op i den tidligere Kontorbygning ved Fjordgade med tilhørende Plads. Senere opgav Jac. Christensen sin Kulafdeling, der overtoges af Strøyberg, medens Jac. Christensen fortsatte sin Assuranceforretning, samtidigt med at han var Agent for N. K. Strøyberg, og Ejendommen ved Fjordgade overgik til C. Ellermann.

Pladsen ved Nyhavn fik i 1904 øget Værdi, idet der byggedes Bro over Nyhavns Udløb i Fjorden, og Havnesporet blev forlænget langs Strøybergs Kulplads og videre vestpaa.

I 1904 skete der ogsaa Forandring ude mod Øst, idet Firmaet

maatte afgive sin Plads øst for Teglgaardshavnen, fordi Jydsk Andels Foderstofforretning skulde have udvidet sine Pakhuse. Der lejedes saa i Stedet en Plads ved Østre Havn, som i 1908 blev udvidet til det dobbelte. Denne Plads havde Firmaet lige til 1922, og nu er Pladsen optaget af Abels Saltlager.

Dermed faldt der i det store og hele Ro over Spørgsmaalet om Pladser og Ejendomme i Aalborg.

NYHAVNSGADE 9 OG 11

N. K. Strøyberg som Opfinder og Konstruktor.

Men foruden Tilrettelæggelsen af Arbejdsgangen beskæftigede han sig ogsaa med at udfinde tekniske og mekaniske Metoder, som ved Løsningen kunde spare Tid, Penge og menneskeligt Slid.

Saaledes konstruerede han Tipvognsbaner til Transport af Kullene fra Skib til Plads. Hvornaar det skete, vides ikke bestemt, men allerede i 1895 har Strøyberg tumlet med Planer herom, hvilket fremgaar af Tegninger i hans Lommebøger. Antagelig har man dog ikke før i 1899 anskaffet saadanne Losseappa-

rater, og da baade til Pladserne ved Teglgårdshavn og Nyhavn. Et af disse Apparater blev forøvrigt solgt til Firmaet Chr. Simoni, da Pladsen ved Teglgårdshavn maatte ryddes.

I 1904 anskaffedes til Pladsen ved Østre Havn Apparater af en ny Konstruktion, der ogsaa skyldtes Strøybergs egne Ideer. Princippet var, at Spandene hang i smaa Vogne og skulde føres frem og tilbage og tippes automatisk. Konstruktionen duede ikke helt i Praksis, idet det automatiske maatte opgives. I 1905 an-

S S „MARGRETHE“ LOSSER I ØSTRE HAVN

skaffedes til Pladsen ved Nyhavn-Fjordgade en saakaldt Temperley-Bjælke med Løbekat, hvori Spandene kortes ind over Land. Det var ikke Strøybergs Opfindelse, men han var glad for den.

Han arbejdede ogsaa med Konstruktioner og Eksperimenter angaaende Apparater til Kulharpning, Maaling og Vejning af Kullene. Og i 1909 søgte og fik han Patent paa en Anordning med Stativer til Losseapparater. Han har ogsaa i 1909 givet Ideer til Apparater for Nørresundby Kulforretning, ligesom han, som det fremgaar af Optegnelser, har været i Forbindelse med Cementfabriken „Norden“ angaaende et Arrangement med Kullosning der. Efter alt at domme har N. K. Strøyberg interesseret

sig overordentlig stærkt for den tekniske Side af Lösning-problemet, ligesom han iøvrigt ogsaa paa andre Omraader – ikke mindst af økonomiske Bevæggrunde – gjorde en egen idemæssig Indsats i teknisk Henseende, og i hvert Fald en Overgang synes han at have været foran andre paa Kullosningens Omraade.

Afdelingen i Struer.

Fra Begyndelsen havde Strøyberg lagt megen Vægt paa Kul-

S.S. „HENNING“ LOSSER I STRUER

handelen op ad Fjorden. Pramdriften var et Udtryk herfor, og selvom den altsaa ikke havde egentlig Sukces, saa blev den alligevel af stor Betydning for Forretningen, fordi det uden Tvivl var den, der hjalp Forretningen til at komme i særdeles intim Forbindelse med Kystpladserne ved Fjorden i Salling, paa Mors, i Thy og paa Thyholm og der faa en Række Mejerier, Teglværker og andre store Kulforbrugere som Kunder. At det ikke altid var en rentabel Forretning, er en helt anden Sag.

Prammene maatte likvideres, men i Maj 1904 gjorde Strøyberg et andet betydningsfuldt Fremstød ved at oprette en Afdeling i Struer, hvor der etableredes en Kulplads med Ekspedition ved

Struer Havn. Salget og Faktureringen foregik dog fra Aalborg. Man overtog i Struer et Kullager og en Plads fra M. Schou & Son. Pladsen blev udbygget i Løbet af Sommeren 1904, og der blev opsat Losseapparater.

Strøyberg fik Aalborg Dampskibsselskab til at købe S S „Henning“ specielt til Farten paa Struer. Skibet gik med Ladning ind ved Hals, men kunde ikke passere Grundene ved Logstor, for en Del af Ladningen var losset i Aalborg. Fra Struer gik „Henning“ saa tom vestud ved Thyboron, naar Forholdene tillod det. Der blev ogsaa fragtet andre Skibe til Struer-Afdelingen, som en Overgang var oppe paa en ret stor Omsætning. Men under Verdenskrigen stagnerede Salget. I April 1917 solgte N. K. Strøyberg Lageret ud, og i Juni samme Aar afhændedes Forretningen til M. Koustrup, senere A S Struer Kulimport.

Nørresundby Kulforretning.

Ogsaa denne Forretning blev N. K. Strøyberg interesseret i. Den var et Aktieselskab, der var stiftet af Nørresundby-Købmænd i 1901, med en Aktiekapital paa 40.000 Kr. I den første Bestyrelse sad Peder P. Hedegaard og Chr. Kjærgaard.

I August 1908 købte N. K. Strøyberg 5200 Kr. Aktier i Foretagendet og betalte dem med 4212 Kr. Muligvis har han tidligere haft andre Aktier.

I 1912 havde N. K. Strøyberg 25.100 Kr. i Aktier, og der var et nært Samarbejde mellem de to Firmaer, som købte sammen, ligesom N. K. Strøyberg til Tider ekspederede sine Ordre fra Nørresundby Kulforretnings Lager.

Paa Selskabets Generalforsamling i 1909 blev Lovene ændret, saa Bestyrelsen kun skulde bestaa af en Formand med Selskabets Direktør som født Medlem. Mægler N. C. Bach blev Formand.

Men saa skete der det, at Formanden den 22. Maj 1913 holdt et Bestyrelsesmøde med sig selv. Som Resultat af Mødet har han i Protokollen indført den Oplysning, at han havde suspenderet Direktøren paa Grund af konstateret Underslæb, og i Ste-

det for ansat Chr. A. Hofman, der fra antagelig 1909 havde været Firmaets Repræsentant.

Bortset fra et Udbytte i 1912 paa 4 % havde Selskabet i en længere Aarrække intet Udbytte givet. Nu kom Tabet ved Under-slæbet, og ved en Generalforsamling 25. Juni 1913 vedtoges det at nedskrive den gamle Aktiekapital med 20.000 Kr. og at tegne andre 20.000 i nye Aktier. Af de nye Aktier overtog N. K. Strøyberg 19.150 Kr. Der blev udarbejdet nye Vedtægter. Bestyrelsen udvidedes til tre Mand og kom til at bestaa af N. K. Strøyberg, Chr. Kjærgaard og Johs. Jacobsen, med førstnævnte som Formand.

Men allerede Aaret efter vedtog den ordinære Generalforsamling den 30. Juni 1914 at likvidere Selskabet under Bestyrelsens Ledelse. Selskabet traadte øjeblikkelig i Likvidation, idet Chr. A. Hofman allerede fra 1. Juli blev engageret af N. K. Strøyberg, ligesom Likvidationen foregik fra N. K. Strøybergs Kontor.

Plads- og andet Inventar solgtes for 20.000 Kr. til Firmaet Alfred Christensen & Co., København, der nogle Aar tidligere havde lejet Plads ved Siden af Nørresundby Kulforretning, men som man ved et særligt Arrangement havde faaet til at vente med at begynde Forretningen her. Naar Likvidationen vedtoges og Plads og Inventar overdroges til Alfred Christensen & Co., skyldtes det sikkert, at det nævnte Arrangement var udløbet, og at Firmaet havde bestemt sig til at drive aktiv Forretning heroppe.

N. K. Strøyberg paatog sig sammen med Alfred Christensen & Co. at opfylde Nørresundby Kulforretnings Leveringsforpligtelser.

Iøvrigt var Afviklingen ikke helt gnidningsløs. For den afsluttende Generalforsamling i April 1917, der vedtog at overdrage N. K. Strøyberg Selskabets resterende Aktiver mod Indløsning af Aktierne til Kurs 65, var der Proces angaaende Leveringsforpligtelserne. Generalforsamlingen var heller ikke helt idyllisk og efter den forsogte ORS. Julius Bendtzen et Stormløb mod Strøyberg ogsaa paa denne Konto, uden andet Resultat end at ærgre Strøyberg, der ogsaa fik Rettens Medhold angaaende Leveringsforpligtelserne.

Alfred Christensen & Co.s Filial blev i 1920 solgt til et nyt Selskab: Nordjyllands Kulkompagni A.S.

Kridtbruddet før Verdenskrigen.

Som tidligere nævnt blev denne Virksomhed startet som et Interessentskab „Aalborg Kridtbrud“, men i et Brev til sine Medinteressenter gør Strøyberg opmærksom paa, at han personlig hæfter for Kontrakten med Cementfabriken i Riga, og at den drejer sig om ca. en halv Million Kroner. Saa man kan jo egentlig godt sige, at han startede haardt, og forstaa, at han maaske

KRIDTBRUDDET

var lidt nervøs for Opfyldelsen. Det gjaldt baade Forberedelserne ved Kridtbruddet og Tonnagen til Kridtet.

Men det gik altsammen, og allerede Aaret efter bliver Interessentskabets Kapital udvidet til 70.000 Kr.

I 1901 overvejer Strøyberg at danne et Aktieselskab, men opgiver det efter nogle Overvejelser, der bl. a. ogsaa er nedfældet med Tal i hans Lommebog og andre Steder. Han har dog aabenbart ikke været tilfreds med Interessentskabet, for i 1903 køber han sine Medinteressenter ud og køber mere Jord for at sikre Fremtidsmulighederne. Da staar Kridtbruddet ham i 165.000 Kr.

Kun i tre Aar var Strøyberg Ejer af Grundene, hvorpaa Kridt-

bruddet laa. 11. Juni 1906 sælger han disse til Aalborg Portland Cement Fabrik. Han beholder selv Løsøre, Vogne etc., og faar med Cementfabriken oprettet en Forpagtningskontrakt, der skal løbe uopsigelig til 17. September 1939. I Forpagtningsafgift svares et lille Beløb pr. afskibet Ton, samtidig med, at Cementfabriken giver Tilsagn om ikke, saa længe Kontrakten løber, selv at eksportere Kridt, men henvise den Slags Forretninger til Strøyberg.

Kridtbruddet interesserede Strøyberg stærkt, og i de første Aar rejste han ofte selv til Udlandet for at undersøge Mulighederne for Afsætning af Kridtet. I 1902 var han saaledes i Rusland og Finland og besøgte der en Række Pladser, hvor der blev anvendt Kridt. Hans Agent i Riga — som han ogsaa besøgte i 1906 var Firmaet P. Bornholdt & Co., hvis Indehaver, den danske Statsborger Etatsraad N. A. Bornholdt, der bl. a. i en Aarrække ejede Godset Løvenholm mellem Randers og Grenaa, han knyttede nær venskabelig Forbindelse med.

Hovedafsætningen af Kridtet skete til Rusland, men N. K. Strøyberg havde ogsaa Opmærksomheden henvendt paa Afsætningsmulighederne i England og Amerika. Og i Efteraaret 1902 foretog han en Rejse til Amerika for at undersøge Forholdene der. Han gik meget grundigt til Værks og foretog indgaaende Undersøgelser i New York, Philadelphia, Boston og Louisville bl. a. med Hensyn til Kridtforbruget og Chancerne for at komme ind paa det amerikanske Marked. Ogsaa i England foretog han lignende Rejser.

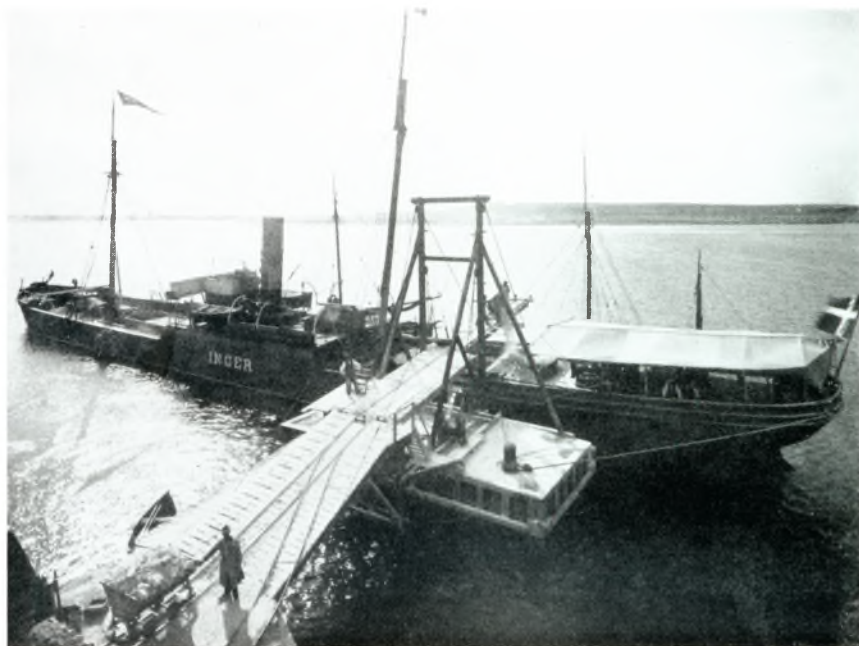
Kridtbruddet blev for Strøyberg en Tumbleplads for tekniske Spekulationer og Eksperimenter, hvorved bl. a. Konstruktor Peter Bro ved De Smithske var ham behjælpelig med Tegning og Beregning. Ikke alt svarede til Forventningerne, engang endda saa lidt, at N. K. Strøyberg anlagde Sag mod Peter Bro — og tabte.

Men Kridtbruddet blev ogsaa et stort og økonomisk særdeles godt Foretagende, der aarlig gav et Gennemsnitsoverskud paa en Snes Tusinde.

Eksporten androg ca. 40,000 Tons om Aaret, den var højst i 1909 med 56,000 Tons. Det allermeste af Kridtet gik til Cement-

fabriken i Riga, en mindre Del -- ca. 3000 Tons aarlig -- til andre Østersøhavne, for Resten ogsaa til St. Petersborg, men enkelte Aar før Krigen gik der ogsaa Laster til Amerika.

Strøyberg var selvfølgelig ikke fri for Konkurrence. For Smaaladningerne til Østersøhavnene konkurrerede han f. Eks. med Stevns og i alt Fald de senere Aar med Aggersund. I 1911

S/S „INGER“ LASTER KRIDT VED KRIDTBROEN.

sluttede Svovlsyrefabrikerne Kontrakt med Cementfabriken i Riga om dens Forbrug i 1912, -13 og -14. Tanken var vel at tage Kridtet fra Millings gamle Kridtbrud bag Svovlsyrefabrikerne i Aalborg, men Udskibningsbroen egnede sig vist ikke for store Skibe. Nok er det, at Fabrikerne aftalte med Strøyberg, at denne skulde levere Kridtet fra sit Kridtbrud frit om Bord i de Skibe, Fabrikerne fragtede. Medens Strøyberg fik et, om end mindre, Overskud af Kridtbruddet i disse Aar, satte Svovlsyrefabrikerne, der jo havde solgt cif. Riga, Penge til.

Konsulatet.

Det skyldtes sikkert N. K. Strøybergs Kridteksport til Riga, at han i 1904 blev kejserlig russisk Vice-Konsul.

I 1912 blev han Ridder af Stanislaus Ordenen, og i 1913 fik han Medaillen til Minde om det Romanofske Hus' 300 Aars Regeringsjubilæum.

Efter Revolutionen i Rusland blev de konsulære Repræsentationer i Udlandet anerkendt af Kerenski's Regering, men selvfølgelig maatte Ordet „kejserlig“ slettes. Da Bolchevikerne kom til Styret, blev det anderledes, men det gamle Regimes Gesandtskab bad dog Konsul Strøyberg beholde Konsulatspapirer etc., idet det var dets Overbevisning, at der snart igen vilde komme en Regering i Rusland, der vilde anerkende de gamle Repræsentationer i Udlandet.

KONSUL N. K. STRØYBERG.
ant. ca. 1906.

Rederivirksomheden før Verdenskrigen.

Det er tidligere nævnt, at N. K. Strøyberg ved at timechartre S S „Ydun“ i 1895 paa en Maade begyndte Rederivirksomhed.

Egentlig Reder blev han, da han fik startet Dampskibsselskabet „Knud“ i 1896, og han var Reder for „Aalborg Dampskibsselskab“ lige til dette Selskabs Likvidation i 1916.

Men ved Siden heraf drev han ogsaa anden Rederivirksomhed med egne og fremmede Skibe, og med vekslende Held. Navnlig synes det, som om han ikke havde nogen heldig Haand til at timechartre. Han forsøgte det i 1899 med fire Skibe for at sikre det første Aars Kridteksport til Rusland, samtidig med at han lod Skibene gaa ind i det Rundrejsesystem, der var hans force

ved Driften af Aalborg Dampskibsselskab. Han sikrede Kridt-eksporten, men selve Skibenes Drift gav ham et mindre Tab.

Saa holdt han sig fra den Slags Eksperimenter indtil 1909, da forsøgte han igen med en 3000 Tons Damper „Falco“. Ogsaa den gav Tab.

Men samme Aar købte han for egen Regning S/S „Havet“ af et svensk Likvidationsbo, dels fordi den var billig, dels fordi den var udstyret med særlige Kullosningsgrejer, som Strøyberg mente var en Fordel. Dette viste sig imidlertid ikke at være Tilfældet, bl. a. var Patentafgiften for stor, og Grejerne blev fjernet.

Damperen stod N. K. Strøyberg i 280.000 Kr. Den sejlede i forskellig Fart, baade for Kulforretningen og for andre Firmaer, gennemgaaende med gode økonomiske Resultater.

Der er ikke Tvivl om, at Strøyberg var Reder med Liv og Sjæl. Arbejdet med Skibene bød paa stadig nye Situationer og nye Opgaver. I dette Arbejde udfoldedes hans Fantasi, Energi og praktiske Dygtighed til fuldt Flor. Vanskeligheder var for ham ikke et Minus i Tilværelsen, men et Krydderi paa Livets Hverdag. Hans Kampnatur var derfor tilpas ved Rederivirksomhedens mange Faser.

Hans Dobbeltstilling som Reder for og Kunde hos Dampskibsselskabet klarede han paa den Maade, at Firmaet, naar det skulde have fragtet en Last, ofte tog Tilbud fra anden Side, og iovrigt havde man jo Fragtlisterne. Det er vist ogsaa sket, at Kobmanden Strøyberg tog imod Tilbud fra anden Side, fordi dette var billigere, end Rederen Strøyberg mente at ville sejle for.

Ny Kastet Teglværk.

Det er karakteristisk for Strøyberg, at samtidig med, at han oparbejdede Kulforretningen, Dampskibsselskabet og Kridteksporten, fik han ogsaa Tid til at dyrke en Del spredte Interesser. Herunder maa man ogsaa placere Ny Kastet Teglværk, selvom det en Overgang var en stor Forretning i sig selv.

Ny Kastet begyndte allerede i 1898, idet der da dannedes et Aktieselskab med en Kapital paa 100,000 Kr. til Kob af nogle

Grunde, som Bernh. Thorsen og Rafn & Cortes ejede ved Kastet-vejs Forlængelse.

Som rimeligt maatte være, kan man næsten sige, kom N. K. Stroyberg ogsaa med i dette Selskab, til at begynde med dog kun med 5.000 Kr., medens Resten af Kapitalen synes at have været fordelt saaledes: Bernh. Thorsen og Rafn & Cortes 60.000 Kr. og Murermester Jens Rasmussen, Tømrermester Chr. Jensen og Murermester Jensby tilsammen 35.000 Kr.

Teglværket blev opført i 1898 og kostede ca. 100.000 Kr. at bygge. Chr. Jensen, der senere ejede Aars Dampteglværk, blev Bestyrer.

N. K. Stroyberg maa imidlertid have troet stærkt paa Foretagendet, for antagelig allerede i 1901 har han ved en rask Handel og til en betydelig Underkurs købt B. Thorsen og Sagførerfirmaet ud. I 1902 ejer han i hvert Fald for 65.000 Kr. Aktier plus 25.000 Kr. Præferenceaktier (konverteret Gæld), og da Lock-outen dette Aar bevirker, at Driften giver Tab, forpagter N. K. Stroyberg Teglværket og træffer Aftale med Bestyrer Chr. Jensen om Fremstillingen af Sten. Forpagtningen varer kun til September 1904, saa køber han de resterende Aktier, og Aktieselskabet ophæves. Teglværket staar ham da i ca. 106.000 Kr., men har op-rindelig kostet ca. 205.000 Kr.

Det er egentlig mærkeligt, at N. K. Strøyberg foretog dette Køb eller rettere, at han vovede sig saa langt ind med Ny Kastet. Det viste sig nemlig ret omgaaende, at Lermængden derude var meget begrænset. Allerede i 1905 maa man se sig om efter nye Muligheder for Sikring af Raamaterialer. Man vælger at gaa over Fjorden efter Ler, idet der købes 9 Tdr. Land i Lindholm.

Tanken der er ægte Strøybergsk var saa, at Leret skulde færges over Fjorden i Pramme til Ny Kastet. Men Planen blev opgivet og Grundene i Lindholm solgt i 1907. Og samme Foraar ophører Ny Kastet som Teglværk. Men det fortsættes paa en Maade i Godthaab Teglværk. Maskinerne og en af Laderne ved Ny Kastet blev solgt og flyttet til den nye Arbejdsplads. En

anden af Ny Kastets Lader blev solgt til Hvalpsund, og den gamle Ovn omdannedes til Avlsbrugernes senere saa bekendte Lade derude. En Del af Jorden solgtes til Byggegrunde. Lergraven søgtes udnyttet til Isning, idet I. S. Svendsen byggede et stort Ishus ved Graven. Fra 1910 havde Strøyberg privat Have paa Hjørnet af Kastetvej og Vestre Fjordvej, indtil den og Resten af Grundene i 1918 solgtes til Fru Svendsen.

I S Godthaab Teglværk.

Dette Interessentskab blev dannet i Marts 1907. N. K. Strøyberg blev Formand, og af de andre faa Deltagere deri kan nævnes Konsul A. F. Olsen og Ingeniør Alex. Foss.

Man købte afløde Laur. Vangs Teglværk ved Kjærs Mølle, og foruden Teglværket byggedes der ogsaa en Mortelfabrik.

Efter N. K. Strøybergs Død overtog Cementfabrikken „Danmark“ hans Andel i Interessentskabet saavel som senere andre Andele, og nedlagde Teglværket.

Andre Teglværksinteresser.

Omtrent samtidig med Ny Kastet var N. K. Strøyberg ogsaa interesseret i Juulsgaard Teglværk ved Nykøbing paa Mors. Han havde faaet mange Penge tilgode der og søgte fra 1905 at indtjene nogle af dem ved et Forpagtningsforhold, men det blev opgivet efter et Par Aars Forløb.

Ogsaa i De Forenede Nordjydske Teglværker havde han Aktier og omkring 1913 ligeledes Andele i Lindholm Teglværk, indtil det blev solgt til en Kreds af Murerestre.

Aalborg Iskompagni.

En Interesse, der antagelig kan afledes af den Forbindelse, Strøyberg fik med I. S. Svendsen, da Ny Kastets Lergrav blev taget i Brug til Isning, er Aalborg Iskompagni.

Strøyberg støttede Svendsen ved Opførelsen af Ishuset og interesserede sig ogsaa paa anden Maade deri. I Aarene 1912 til 1917 endda i saa høj Grad, at Iskompagniets Forretninger

gik gennem N. K. Strøybergs Kontor. Men ogsaa dette Forhold blev afviklet.

Denne Interesse eller dette lille Intermezzo laa jo noget udenfor Strøybergs øvrige.

Aalborg ny Vognmandsforretning

maa derimod siges at have været i god Kontakt med baade Kul- og Kridtforretningen.

N. K. Strøyberg brugte i udstrakt Grad Vognmandsheste baade ved Losning og Transport af Kul og i Kridtgraven. Og dette var bl. a. sikkert Grunden til, at han ogsaa paa en Maade blev Vognmand.

Det gik saadan til.

I 1899 dode Vognmand J. C. Christensen (en Broder til Vinhandler Niels Christensen), og en Kreds af hans Kunder dannede saa A S Aalborg Vognmandsforretning, hvor Søren Larsen blev Direktør i 1902.

I 1910 blev der imidlertid Tale om at likvidere Selskabet, og Søren Larsen kom saa til Strøyberg for at faa Støtte. Henvendelsens Resultat blev, at Strøyberg købte Vognmandsforretningens Ejendom, Mollegade 15, og at der dannedes et nyt Aktieselskab, „Aalborg ny Vognmandsforretning“ med en Aktiekapital paa 40.000 Kr. N. K. Strøyberg havde alle Aktierne og fik foruden Udbytte Aarsrabat paa Kørselen. I 1918 solgte han baade Ejendom og Aktier til Søren Larsen.

N. K. STRØYBERGS FORSKELLIGE HVERV

Det er foran sagt, at omkring Aarhundredskiftet gled N. K. Strøybergs Forretninger ind i mere smult Vande med sikrere økonomiske Vilkaar, saaledes at han kunde interessere sig for andet end det rent forretningsmæssige.

Og hans Interesser var vidtspændende, saa han i den nærmeste Tid fik en lang Række Tillidshverv i Forbindelse med sine Forretninger, men ogsaa af anden Art.

Aalborg Handelsforening.

Han blev Medlem af Aalborg Handelsforenings Bestyrelse i 1901 og var med i Arbejdet for en lang Række af de Sager, Foreningen i de Aar beskæftigede sig med.

Udbygningen af Havnen var den Gang under Debat, og N. K. Strøyberg havde som tidligere nævnt Lejlighed til overfor Havneudvalget at fremsætte Handelsstandens Synspunkter. Men desuden arbejdede man med Planen om Opførelse af et nyt Posthus, hvor Postvæsenets Plan var at benytte den gamle Banegaard, nu Grønnegaarden, medens Handelsstanden ønskede at beholde Posthuset i Byens Centrum ved Budolfi Kirke. Endvidere var der Havnebanen, som ogsaa var i Støbeskeen, Forbedring af Dampskibsforbindelsen Aalborg København, nye Banelinjer til og i Aalborgs Opland, Ophævelse af Læbæltet*), Dampfærgeforbindelse mellem Djursland og Sjællands Odde. Kort sagt en lang Række for Byen og Landsdelen betydende Problemer, der havde N. K. Strøybergs hele Interesse, og som han arbejdede meget med.

*) Det Omraade udenom Købstæderne, hvor der ikke maatte drives Købmandshandel.

Arbejdet i Handelsforeningen fik en noget brat Afslutning. Konsul Strøyberg var blevet Bestyrelsens Næstformand i 1906, men ved Bestyrelsens Konstituering efter Generalforsamlingen i 1908 blev han ikke genvalgt som Næstformand og nedlagde derfor sit Bestyrelseshverv.

I sin Egenskab af Bestyrelsesmedlem i Handelsforeningen var Konsul Strøyberg i 1906 blevet indvalgt i Bestyrelsen for Foreningen af jydskke Handelsforeninger og straks valgt til 2. Viceformand, hvorved han automatisk var Medlem af Provinshandelsforeningernes Fællesudvalg (nu Provinshandelskammeret). Da han afgav sit Hverv som Bestyrelsesmedlem i Aalborg Handelsforening, udtraadte han automatisk af disse Hverv.

Foreningen af Arbejdsgivere ved Aalborg Havn.

Denne Forening blev stiftet den 26. April 1901. Det fremgaar ikke af Protokollen, fra hvem Initiativet til Dannelsen er udgaaet, men N. K. Strøyberg valgtes straks til Bestyrelsen og som Foreningens første Formand -- et Hverv han havde, indtil han paa Generalforsamlingen den 24. Maj 1916 traadte tilbage paa Grund af Flytningen til Dronninglund.

Han ofrede denne Forening megen Tid og Interesse og deltog gennem den i Tilrettelægningen af et fast organisatorisk Forhold mellem Arbejdere og Arbejdsgivere ved Aalborg Havn, ja, prægede ofte de vanskeligste Forhandlinger mellem Parterne paa en god og afgørende Maade.

Det var antagelig ogsaa paa Konsul Strøybergs Initiativ, at Foreningen indmeldte sig i „Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening“ i 1910. I denne Forening var Konsul Strøyberg et meget interesseret Medlem, og i August 1911 blev han, som den første Handelsrepræsentant, indvalgt i Foreningens Hovedbestyrelse, hvorfra han dog to Aar senere trak sig tilbage.

Danske Kulimportørers Association.

N. K. Strøybergs Lyst til at organisere i det store som i det smaa og hans Syn paa Organisationernes praktiske Betydning gjorde

ham ogsaa til et meget aktivt Medlem og senere en initiativrig Leder af „Danske Kulimportørers Association“.

Denne Sammenslutning blev dannet i 1900 paa Foranledning af Konsul M. Rasmussen, Fredericia, der blev dens første Formand. N. K. Strøyberg var med i Arbejdet fra Begyndelsen, var Medlem af den første Bestyrelse og afløste i 1906 Konsul Rasmussen paa Formandspladsen. Som Formand var han i en lang Aarrække ledende i Organisationens Arbejde og stærke Udvikling og deltog flere Gange i internationale Sammenkomster til Varetagelse af Foreningens Formaal.

Et af disse var at faa ensartede Kontraktvilkaar med Rederne, og Foreningen fik meget hurtigt udarbejdet et Certeparti. Senere deltog Foreningen aktivt i Formuleringen af det nu saa kendte „Baltcon“ Certeparti, der bruges for Kulrejser fra England og Skotland til Skandinavien og Nordtyskland.

En anden af Foreningens Opgaver var at faa rimelige og enslydende Kontrakter med Kuleksportørerne.

Og endelig skulde Foreningen varetage Medlemmernes Interesser i Konfliktspørgsmaal, særlig af principiel Karakter.

Navnlig under Verdenskrigen fik Associationen nye og store Opgaver gennem Forhandling med Myndighederne angaaende Maksimalavancer, Kulordning, Kulfordeling etc.

I 1917 holdtes der Generalforsamling i Aalborg med paafølgende Middag hos Konsul Strøyberg paa Dronninglund. Det blev en pragtfuld Fest, men paa Generalforsamlingen fremsatte Konsul Strøyberg Ønske om at nedlægge sit Mandat paa Grund af tiltagende daarlig Hørelse. Han lod sig dog overtale til at fortsætte endnu et Aar, men udtraadte saa i 1918.

Efter Verdenskrigen overtoges Associationens internationale Arbejde af „The Scandinavien Coal Importers Federation“, et Forbund af de tre skandinaviske Landes Importørforeninger, hvortil den finske senere sluttede sig.

Konsulens Søn, Knud Strøyberg, var Suppleant til Federationens Bestyrelse 1930 - 32 og Bestyrelsesmedlem 1932 - 36. Imidlertid udtraadte Firmaet i 1936 af Associationen, og dermed af Federationen, sammen med andre selvstændige Provins-Kulforretninger, der da dannede deres egen Forening „Unionen af Danske Kulimportører“. Firmaets anden Indehaver, Axel Pedersen, blev denne Forenings Formand.

Andre Hverv.

Udover Arbejdet med og Interessen for disse tre Sammenlutninger var Konsul Strøyberg i nogle Aar Formand for Klubben „Enigheden“ og varetog bl. a. dens Tarv, da Klubbens Sommerlokaler, „Enighedslund“, blev solgt i 1906.

I en for Højreforeningen i Aalborg vanskelig Tid traadte han ogsaa til der og var Foreningens Formand fra 1913 til 1915.

Konsul Strøybergs store historiske Interesse gjorde, at han blev Medstifter af Historisk Samfund for Aalborg Amt, af hvis Bestyrelse han ogsaa var Medlem som Kasserer. Ligeledes var han Medlem af Bestyrelsen for Aalborg Navigationsskole, Danske Skibsrederes Forsikringsforening og var en Periode Overligningskommissær.

Konsul Strøybergs særlige Interesse for Turismen og Automobilismen gjorde, at han lige til sin Død udførte et stort og intensivt Arbejde for Motorsagens Fremme. Han var i en Aarrække Kredsformand for Forenede Danske Motorejere og til sin Død Medlem af F. D. M.s Præsidium. I dette Arbejde havde ikke mindst Forsikringssagen hans Interesse, og han var medvirkende til at skaffe Organisationen og dens Medlemmer en god Ordning af Forsikringsspørgsmaalet, indtil F. D. M. kunde starte sin egen Forsikringsafdeling.

CHEF OG PERSONALE

En skiftende Række af unge Mennesker har i Tidens Lob faaet deres første Uddannelse paa N. K. Stroybergs Kontor for derfra at gaa til andre Forretninger og i adskillige Tilfælde over i andre Brancher. Men nogle Medhjælpere har i Lobet af Aarene i kortere eller længere Perioder været med til at præge det daglige Arbejde i Forretningen.

Tidligere er omtalt *Chr. Simonsen*, der var Stroybergs første nærmeste Medhjælper gennem en længere Periode. Hans Afloser blev *Chr. A. Hofman*, der, som nævnt under Norresundby Kulforretning, blev engageret fra 1. Juli 1914 som Salgsleder i Kulafdelingen. Chr. A. Hofman gik op i Forretningen med stor Interesse og virkede i Firmaet indtil sin Dod i 1935.

En af de, der i en længere Periode var knyttet til N. K. Stroyberg, var *O. Th. Christensen*. Han begyndte som Lærning i 1895 i den lille Kontorbygning i Nyhavnsgade, og kort efter at han var udlært, overtog han Pladsen som Bogholder. Han havde foruden det rent bogholderimæssige ogsaa meget at gøre med Dampskibsselskabets og Kridtbruddets Sager og gjorde et godt og solidt Arbejde, der bl. a. havde sin store Betydning for de unge Mennesker, der i hans Periode var Lærninge i Firmaet, og som havde ham som nærmeste Foresatte.

Da N. K. Stroyberg blev Likvidator i Aktieselskabet P. J. Buaas' Bo, arbejdede O. Th. Christensen med denne Forretnings Sager, og da Buaas senere selv overtog Forretningen, blev Christensen hos ham. Men kun eet Aar saa vendte han tilbage

til Strøyberg, der bl. a. benyttede ham som Revisor i nogle af de Forretninger, han var interesseret i. Da der blev konstateret Underslæb i Norresundby Kulforretning, blev O. Th. Christensen sat til at finde ud af Forholdene sammen med Selskabets Revisor, Emil Arfelt. Dette resulterede i, at Christensen gik sammen med Arfelt i dennes Revisionsforretning og forlod N. K. Strøyberg 1. Januar 1914. Medens O. Th. Christensen var ansat hos N. K. Strøyberg, var han i en Periode tillige daglig Revisor i Landmandsbanken.

O. Th. Christensen vendte dog atter tilbage til Kulbranchen, idet han i 1920 blev Direktør for en Kulforretning i Kolding og nu er Direktør for A/S Kolding Kulkompagni.

I Stedet for O. Th. Christensen engagerede Konsul Strøyberg *Axel Pedersen*. Denne var begyndt som Lærling i Firmaet i 1908 og fik i 1912 Ansættelse i England hos Firmaet Burns & Lindemann i Hull.

Da Konsul Strøyberg skulde skifte Bogholder, telegraferede han i Begyndelsen af Oktober 1913 til Axel Pedersen: „Tilbyder Dem fra 1. Januar Christensens Stilling med 1800 passende Kontrakt“. Axel Pedersen svarer i et Brev, hvor han spørger, om det er Meningen, at han hvis han tager Pladsen — skal fortsætte som Bogholder over en længere Aarrække, eller der kan tænkes andre Muligheder. Han er iøvrigt utilfreds med Lønbetingelserne og andet i Kontrakten.

Herpaa svarer Konsul Strøyberg i et Brev, der slutter saaledes: „De ved, at De i første Række faar lagt Kridtforretningen og Skibene under Dem. Rejsende, tror jeg ikke, De har særlige Evner til, men De vil med Tiden med Deres Kombination af Forretningsmands- og Bogholderi-Evner egne Dem i særlig Grad til en Direktorstilling. Stil hen paa det, Pedersen, men vent ikke at opnaa det for om en halv Snes Aar.“

Konsul Strøyberg forstod at se sine Folk an. Engagementet gik i Orden, og som Forholdene udviklede sig, varede det ikke længe, inden den unge (han var kun 22 Aar) Axel Pedersen blev meget mere end Bogholder. Og efter at Konsul Strøyberg

var flyttet til Dronninglund i 1916, blev Axel Pedersen den daglige Leder af Forretningen.

Ved sit mangeaarige, nære Samarbejde med Konsul Strøyberg fik han i særlig Grad Lejlighed til at lære Konsulen at kende i det daglige, og det er derfor logisk her at give Axel Pedersen Ordet for at fortælle om Konsul Strøyberg som Chef.

Axel Pedersens Indtryk af sin Chef.

N. K. Strøyberg virkede til daglig temmelig indesluttet og var i mange Henseender en usædvanlig Mand. Han havde sin egen Opfattelse af mangt og meget og var egentlig noget af en Enspænder-Natur. N. K. Strøyberg gjorde Indtryk af at være betydelig ældre, end han i Virkeligheden var, og at komme paa Talefod med ham var ikke saa let; men utvivlsomt skyldtes dette i nogen Grad, at hans Hørelse, i hvert Fald i den Tid jeg kendte ham, blev daarligere og daarligere.

Som Chef synes jeg N. K. Strøyberg viste megen Forstaaelse af sit Personales Forhold. Han var maaske ikke „afholdt“ i dette Ords almindelige Betydning, og han var f. Eks. vidt forskellig fra Faderen, „den gamle Apoteker“, der jævnlig kom paa Kontoret og altid spøjte baade med gamle og unge. Jeg vil kalde N. K. Strøyberg en myndig Chef. Man respekterede ham paa Grund af hans Handlekraft og Initiativ, og fra den ældste til den yngste i Firmaet saa vi op til vor Chef og var altid stolte af at være ansat i Firmaet N. K. Strøyberg. Som naturligt paa den Tid kaldtes han „Konsul Strøyberg“, og det er mit Indtryk, at N. K. Strøyberg satte Pris paa, at man saavel i Til- som Om- tale sagde „Konsulen“. Hans Venner kaldte ham „N. K.“, og saaledes benævntes han ogsaa blandt Personalet.

N. K. Strøyberg drev sin omfattende Virksomhed ved Hjælp af et efter Forholdene meget beskedent Antal Medhjælpere --- eller som et af de unge Mennesker en Gang udtrykte sig: „Dette her er egentlig en stor Forretning -- den drives blot, som om den ikke var det!“ I min Læretid bestod Kontor-Personalet af:

En ældre Fuldmægtig (Chr. Simonsen), der tillige var Salgschef, Rejsende og Forvalter.

En Bogholder (O. Th. Christensen), der bl. a. ogsaa var Befragter og Korrespondent og desuden som Bibeskæftigelse i Perioder gav sig af med Revisionsarbejde.

En Kontordame, der passede Kasse og skrev Breve.

En ældre fhv. Købmand (S. Kjeldsen), der førte Hovedbøgerne og var Vicevært, og som iøvrigt kun var en Slags Formiddagshjælp.

Og saa et Par Lærlinge (indtil jeg begyndte som Lærling, var der kun een Lærling og en Bydreng; men Bydrengen afskaffedes, da jeg blev antaget).

Paa Kulpladserne var der to faste Formænd samt en Kusk, og ligeledes var der i Kridtbruddet — men kun i Sæsonen — to faste Formænd. Alt det øvrige Arbejde klareredes med løse Arbejdere.

Den almindelige Arbejdstid paa Kontoret var i mange Aar fra Kl. 8 til 19 med 1 à 1½ Times Middagspause. Men om Vinteren var der tit Over- og Søndagsarbejde, og Kullosninger og Kridtforretningen gav jævnlig Anledning til Natarbejde. N. K. Strøyberg selv mødte sjældent i Forretningen før ved 9½ à 10-Tiden. Ved 12-13 Tiden red han som Regel en Tur, og fra Kl. 16 til 19 var N. K. Strøyberg næsten altid at træffe paa sit Kontor.

Der blev ikke betalt store Gager; men til Jul faldt der gennemgaaende pæne Julegaver, og ved den aarlige Regnskabsafslutning fik Førstemanden i Forretningen Tantième.

N. K. Strøyberg forlangte, at de unge Mennesker skulde gaa i Aften-Handelsskole. Dette var i tidligere Tid en frivillig Sag. Og Firmaet betalte baade den almindelige Handelsskole-Undervisning og Undervisning i Engelsk og Tysk. Altsaa normal Arbejdstid fra Kl. 8 til godt 19. Derefter Undervisning fra Kl. 20 til 22. Med andre Ord noget mere end i Dag. Det var ingen Hemmelighed, at Konsulen ikke havde været noget stort „Lys“ i sin Skoletid, og hans Interesse for, at vi unge Mennesker

skulde lære noget, og for vore Eksaminer og vore Karakterer, undrede derfor nogle af os.

De fleste af de unge Mennesker, altsaa Lærlingene, fik gerne Lov til i Læretiden gratis at tage en Tur til Udlandet med en af Dampene. 17 Aar gammel kom jeg saaledes paa min første Tur til England. At dette var en stor Oplevelse, som ens jævnaldrende var meget misundelige over, er en Selvfølge. Da N. K. Strøyberg blev Bilejer, overlod han hvert Aar det yngre Personale sin store Privatbil med Chauffør til en Heldagstur. Dette var omkring 1911, og dengang var der virkelig noget ved at køre i Bil.

Og naar man saa havde klaret sin Læretid, laa det dengang ligesom i Luften, at man skulde søge at komme nogle Aar til Udlandet. For mit Vedkommende gik Turen til England, hvor jeg i Hull fik Stilling hos en af Firmaet N. K. Strøybergs Forbindelser. At jeg fik denne Stilling, skyldtes hovedsagelig, at der var opstaaet en Konflikt mellem Konsul Strøyberg og Hull-Firmaet, som øjensynlig mente, at det vilde hjælpe paa Forholdet til N. K. Strøyberg, hvis man overtog mig. (Dette gjorde det ogsaa efterhaanden, og lige til 9. April 1940 har vi arbejdet uafbrudt med det paagældende Eksport-Firma.)

N. K. Strøyberg talte sjældent med Kunderne; men han konfererede altid personlig med Dampskibsselskabets Kaptajner, naar Skibene var i Aalborg-Nørresundby, og var ogsaa meget aktiv med Hensyn til Arbejdet i Kridtbruddet og Dampelosninger. For ikke at lægge for mange Kul paa Lager, naar der lossedes, læssedes der næsten altid en Del Banevogne „for Ordre“. Og saa var det en hel Sport for Kontor-Personalet hurtigst muligt at faa solgt og disponeret over de saaledes læssede Vogne en Sport, som Konsulen fulgte med levende Interesse.

N. K. Strøyberg dikterede som Regel selv de mere vigtige Forretningsbreve; men det skete ikke saa sjældent, at han især til Udlandet selv skrev Brevene med Haanden. Paa Grund af Utilfredshed med Stenografdamen blev der engang i min Lærlingetid anskaffet en Diktafon - noget ganske nyt dengang. Men

at Resultatet ikke svarede til Forventningerne, var et mildt Udtryk. Diktafonen endte vistnok som Legetøj i den Strøybergske Familie. Paa lignende Maade gik det med et „automatisk“ Hus-telefon-Anlæg.

For Resten var N. K. Strøyberg vistnok blandt de første i Aalborg, der til sin Forretning anskaffede Regnemaskine og Duplikeringsmaskine, og da Fyldepennene kom frem i nogenlunde paalidelig Udførelse, bad Strøyberg mig en Dag om at regne ud, hvor megen Tid, der kunde spares, dersom Personalet i Stedet for almindelige Penneskafter brugte Fyldepenne.

N. K. Strøyberg gik ligeledes hurtigt (omkr. 1912) over til i sin Forretning til Rejsebrug at benytte Bil; men jeg tror, det ærgrede ham, at Chr. Simonsen ikke vilde indlade sig paa selv at være Chauffør, og de første Aar lejede man sig frem. Først da Chr. A. Hofman i 1914 afløste Simonsen, anskaffedes en rigtig Rejsevogn (2-Pers. Wanderer).

I denne Forbindelse skal jeg nævne endnu et Par karakteristiske Smaatræk om end af mere privat Karakter. I nogen Tid undrede jeg mig som ungt Menneske over, at der hver Formiddag mødte en pæn og velklædt, ældre Herre paa Kontoret og uanmeldt vandrede ind paa Privatkontoret, men efterhaanden fandt jeg dog ud af, at det var Konsulens Barber. N. K. Strøyberg ønskede med andre Ord ikke at bruge sin Tid til at gaa paa Barberstue. Da Barbermaskinerne blev nogenlunde driftssikre, gik Konsul Strøyberg hurtigt over til Selvbarbering.

Konsulens Skrædder mødte ogsaa personlig op paa Kontoret, naar der skulde prøves nyt Tøj. Vedkommende Skræddermester, der nu er død, mindedes hyppigt, hvorledes Strøyberg, da han blev russisk Konsul — i Stedet for at fare til København — lod sin Uniform „bygge“ i Aalborg.

N. K. Strøyberg skaanede aldrig sig selv. Naar Møder og andet havde odelagt Dagen for ham, tog han ofte Aftenerne til Hjælp. Han var selv klar over og glad for sit „robuste Helbred“, som han kaldte det, og slægtsstolt, som han var, udtrykte han jævnlig

sin Bekymring over, at hans Børn tilsyneladende ikke var saa veludrustede fra Naturens Haand, som han selv.

Noget, som, da jeg blev ældre, har undret og imponeret mig en Del, er den tilsyneladende Lethed, hvormed N. K. Strøyberg kunde ryste sine Forretninger og Forpligtelser af sig og tage bort paa sine mange længere og kortere Rejser. Strøyberg var — selvfølgelig ikke — godtroende. Fattede han imidlertid først rigtig Tillid til Folk, stolede han virkelig paa dem. Og dette er sikkert Forklaringen paa, at Konsulen saaledes turde „beskikke sit Hus“ og overlade Sagerne til sine mere betroede Medarbejdere.

Paa en af sine Rejser til England kom Konsul Strøyberg i 1913 om Efteraaret til Hull, hvor jeg altsaa opholdt mig dengang. Han underrettede mig fra London om sit Besøg. Jeg modtog ham straks ved Ankomsten, og vi tilbragte et Par Dage sammen. Jeg tror nok, dette var første Gang, N. K. Strøyberg overfor mig afslørede, at der bag hans tilknappede Væsen skjulte sig Egenskaber og Interesser, jeg ærlig talt ikke havde tillagt ham. Der blev talt om alt muligt. Vi drøftede mine Fremtidsplaner, den voldsomme tyske Industri-Ekspansion, der jo senere viste sig at være Optakten til Verdenskrigen. Og jeg fik endvidere et Par gode Raad med Hensyn til de strenge engelske „Break of Promise“-Lovbestemmelser.

Ombord paa S/S „Else“, der netop laa i Hull, blev der af Kaptajn Willadsen og Skibets dygtige Hovmester (Lassen) arrangeret en fin Lunch for Rederen og mig som Gæster. Og om Aftenen demonstrerede Konsul Strøyberg paa Station Hotel, hvorledes man kan drikke Whisky og Soda til Lammekoteletter.

Da jeg tog Afsked med Konsulen, der skulde videre til Skotland, tænkte jeg mig ikke, at jeg godt tre Maaneder senere skulde vende tilbage til Aalborg og i Firmaet N. K. Strøyberg under Verdenskrigen opleve nogle af de mest hektiske Aar i mit Liv.

Axel Pedersen.

PRIVATLIV I AALBORG TIDEN

Det var som foran nævnt i Aaret 1900, Familien Strøyberg flyttede ind i Nyhavnsgade 11. Og her fødtes i de følgende Aar Datteren Inger, Sønnen Henning og i 1911 Sønnen Niels.

Dagliglivet i det store Hjem var nøjsomt, og der blev ført nøje og specificeret Regnskab over Privatforbruget. Man spiste til Middag Kl. 2¹/₂ og til Aften Kl. 7. N. K. Strøyberg holdt paa dette, for at han kunde have to Maaltider dagligt sammen med sine Børn. Ogsaa Maden var jævn. Til daglig drak Konsul Strøyberg hverken Øl eller Vin. Han havde i det hele taget spartanske Dagligvaner. Men ved selskabelige Lejligheder, og naar han kom ud, ogsaa paa Rejse, satte han stor Pris paa god Mad og Vin.

Børnene interesserede han sig ikke for, saa længe de var smaa. En Undtagelse dannede dog den yngste, der blev dygtig for-kælet saavel af Faderen som af den øvrige Familie. Men ellers var det først, naar Børnene naaede den skolepligtige Alder, at hans Interesse for dem gjorde sig gældende, og selv om han ikke tog sig meget af dem, saa fulgte han dem og deres Færd og Arbejde med en paa samme Tid kølig og kærlig Agtpaagivenhed og Deltagen.

Der blev i Hjemmet naturligvis ført en Del Selskabelighed, og Konsul Strøyberg nød den baade hjemme og ude. Han var en ypperlig Selskabsmand, ikke blot ved Bordet, hvor han ofte kunde udfolde sig som en elegant Taler, men ogsaa og maaske især bagefter, hvor han satte stor Pris paa den „Mandfolkesnak“, som selskabelig Komsammen kunde give Lejlighed til.

Man skulde egentlig tro, at det vilde være en Løttelse for ham med den tiltagende Tunghørhed, da Bridge kom frem i Selskabslivet, men Kortspil laa ikke særligt for ham, og han syntes, at det ødelagde Samværet med de forskellige Mennesker.

Og Samtale klarede han godt i alt Fald paa Tomandshaand -- ved Hjælp af sit elektriske Hørcapparat.

Udover den „store“ Selskabelighed var Hjemmet i Nyhavns-gade et gæstfrit Hjem for Herr og Fru Strøybergs Venner, dog

PAA VEJ TIL NYTAARSVISITTER 1911

forlangte Konsul Strøyberg, at man ikke kom uanmeldt. Det var især Fruens Søster, Fru Lykke Mørch, og Svoger, Sagfører Vilh. Mørch, Læge (senere Amtslæge) E. Th. Malling og Frue, og i de senere Aar Fabrikant Brüel og Frue fra Klostergaarden. De kom ofte til Eftermiddagskaffen eller til Aftensmaden eller blot om Aftenen til Frugt og et Glas Vin, og Konsul Strøyberg benyttede ogsaa her Lejligheden til fornuftig Snak med Mandfolkene.

Han var en Formens Mand. Det gav sig for Verdenskrigen blandt andet Udtryk i, at han gerne saa, hans overordnede Funktionærer aflagde Nytaarsvisit, ligesom han selv Nytaarsdag gjorde

Visit hos Byens højeste Embedsmænd, Handelsstandsforeningens Formand og andre.

Hans Ungdoms Interesse for Sang og Musik holdt sig. Han var dog ikke selv udøvende naar lige undtages, at han anskaffede en saakaldt „Pianola“ til at sætte foran Klaveret for paa denne Maade at faa Lejlighed til at spille og nyde god Musik. Derigennem lærte ogsaa Børnene megen god Musik.

KONSULEN RIDER UD

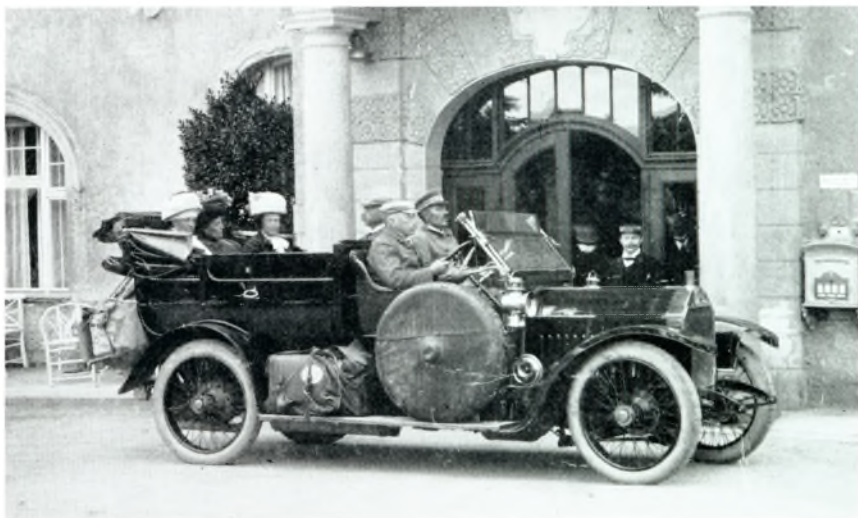
Konsul Strøybergs Musikinteresse gav sig iøvrigt Udslag i, at han var interesseret Medlem af de forskellige Musikforeninger, og at han naar Lejlighed gaves — arrangerede Sang og Musik ved selskabelige Lejligheder i Hjemmet, hvor bl. a. Fru Lea Thorsen og Konsul Strøybergs Svigerinde, Fru Bøcher, sang. — Og naar han var i København, forsømte han aldrig en Lejlighed til at gaa i Operaen.

Allerede for Aarhundredskiftet havde N. K. Strøyberg Ridehest, der ogsaa blev brugt for Vogn. Ridningen var for ham først og fremmest Motion, men den gav ham ogsaa Lejlighed til at

komme ud i Naturen. Og paa Rideturene klarede ofte hos ham de Problemer, han tumlede med.

Omkring 1904 anskaffede han sig en Vogn med Gummihjul og tilhørende Køreheste. Hestene blev til daglig brugt til let Kørsel for Kulforretningen, og Køretøjet blev ogsaa en Tid benyttet af Chr. Simonsen paa hans Landture for at besøge Kunderne. Ogsaa paa disse Ture var Kusken i Liberi.

BILTUREN 1910

Da det kneb for Fru Strøyberg at følge med Konsulen paa de almindelige Cykleture, anskaffede han en Forhjulspaaahængsmotor til Fruens Cykle, men den blev nu mest til Fornøjelse for Mekanikeren.

Med Konsul Strøybergs Interesse for Mekanik var det naturligt, at han ret tidligt anskaffede sig en Motorcykle. Paa den fik han rigtig Lejlighed til at dyrke sin Friluftss- og Turistinteresse og til at lære det nordlige Jylland at kende, ligesom han f. Eks. ogsaa var paa Motorecykletur til Tyskland.

Allerede 1910 blev Motorcyklen dog erstattet med en Bil. Det var en „Napier“, en engelsk syv Personers Cabriolet, som Konsulen selv hentede i London og selv kørte hjem. Det var

et mere end dristigt Eksperiment, som kun en N. K. Strøyberg kunde finde paa, eftersom han og Chaufføren kun havde faaet nogle faa Timers Undervisning herhjemme i en „Napier“-Demonstrationsvogn, og naar man tænker paa Vanskelighederne med at faa Benzin og Gummi og faa Reparationer udført.

Hjemførelsen af Vognen blev arrangeret som en storstilet Familieturisttur, hvori ogsaa deltog Konsulens Far, „Den gamle Apoteker“, der den Gang var 77 Aar, Fru Strøybergs Søstre, Fru Agnes Henningsen og Fru Mimi Bauer og Apoteker Bauer. Den sidstnævnte skrev fra Turen Dagbog, der i sin Kortfattethed er alt andet end kedelig.

Efter et Par Dages Kørsel i England -- dog med engelsk Chauffør -- gik Turen til Frankrig. Her blev Ruten lagt over Versailles paa en Søndag, da de store Springvand var i Funktion. Koreturen fra Versailles til Paris var meget enerverende for Passagererne, der ikke var vant til den kolossale Trafik. Men Konsul Strøyberg sad ved Rattet og lod sig ikke afficere af Situationen.

Fra Paris gik Turen over Geneve til Simplon. Og det var Konsul Strøybergs Mening, at „Napieren“ skulde have klaret Simplon-Passet. Men det vilde den ikke. Da man kom fem Kilometer op, kogte Koleren som en Vaskekedel. Saa stod „Den gamle Apoteker“ og Bauer ud og forcerede Passet til Fods, medens det øvrige Selskab returnerede og for en Stund gav sig Jernbanen i Vold. Man mødtes atter ved Lago maggiore, og efter en Sejlur paa Søen afsluttedes denne franske Visit i Italien. Man returnerede samlet gennem Simplon til Bilen paa den anden Side. Og saa fortsattes Turen over Schaffhausen--Bodensøen--Rothenburg Thüringen--Weimar--Magdeburg--Eutin--Kiel--Fredericia, en Tur paa ialt 3256 km, tilbagelagt i Tiden fra 28. Maj til 23. Juni uden nævneværdige Uheld. Konsul Strøyberg var Sportsmand.

Dette blev ogsaa bekræftet, da han Aaret efter deltog i Dansk Automobilklubs store Paalidelighedsprøve op gennem Jylland. Han blev her Nr. 19 af 32, hvoriblandt var alle de haardeste Halse indenfor Dansk Motorsport den Gang.

løvrigt blev Bilen brugt til mange skønne Søndags-Udflugter foruden større Ture. Det var Konsul Strøyberg magtpaaliggende at udnytte den Chance, Bilen gav ham til at lære sit eget Land grundigt at kende, og ofte var Venner med, ogsaa paa Langturene. Den Gang var saadanne Udflugters og de dermed forbundne Nydelsers Muligheder begrænset, idet man i Danmark kun maatte køre i Bil paa Amtsvejene, medens det var forbudt paa Bivejene. Det var en Begrænsning i Brugen af Bilen, som Konsul Strøyberg havde meget ondt ved at forlige sig med og rette sig efter. Og han kunde ikke dy sig for nu og da at tage Turen Mariager Hadsund, selvom ogsaa det var Bivej. Det samme var Tilfældet, naar man skulde til Visborggaard, hvor det sidste Stykke ogsaa hørte til den forbudne Frugt. Her var man dog saa lovlydig, at der engang imellem blev spændt en Hest for, saa man kunde undgaa Bøden.

Det var mere vanskeligt, naar man skulde til Skagen, for Strækningen Aalbæk--Skagen var ogsaa Bivej. Her var det imidlertid ordnet saa praktisk, at der var sat en fast Takst af 10 Kroner i Bøde for at befare Strækningen. Naar Biler holdt paa Skagens Torv, var det let for Betjenten at notere dem, og Konsul Strøyberg var ude for denne Takst nogle Gange.

Men han var glad for sin „Napier“, ogsaa fordi han kunde glæde andre med den. Ogsaa Personalet i Forretningen og Børnene med deres Venner fik Lov at laane den til Søndagsture.

Til Brug for den Rejsende i Kulforretningen blev der i Foraaet 1914 anskaffet en lille „Wanderer“ Topersoners Tandem-Bil, som paa Grund af dens ringe Vægt maatte køre paa alle Veje, og den Vogn benyttede Konsul Strøyberg ogsaa selv, baade til Turistture og i Sommerferiens Weekend, naar han besøgte Familien i Blokhus.

Fruen og Børnene tilbragte Sommerferierne dels i Blokhus, dels hos Fru Strøybergs Søster paa Apoteket i Rudkøbing.

Konsulen selv kunde ligesom ikke forlige sig med denne Ferieform. Han var en stærk Mand, der saa at sige ikke kendte til Sygdom personlig, skønt han ikke sparede sig selv. Og han holdt

aldrig regelmæssig Sommerferie. At ligge ved Havet var ikke noget for ham.

Derimod holdt han af at tilbringe sine Ferier paa Udenlandsrejser. Nogle af disse foregik paa Cykle. Saaledes var han i 1902 paa en Cykletur til Norge sammen med sin Broder, Apoteker Christoffer Strøyberg i Randers, og Svogeren, Apoteker Bauer. Paa nogle af Cykle-Udenlandsturene var Fru Strøyberg med. Saaledes i 1905 til Rivieraen og paa en Skotlandstur. Her vakte Fru Strøyberg megen Opsigt. Det var ikke saa almindeligt den Gang at se en Dame cykle. — Til Skotland sejlede de med S/S „Henning“, og en anden Gang var de sammen med et Par Venner med et andet af Selskabets Skibe en Tur til Holland.

Foruden Riviera-Rejser, Kurophold i Wiesbaden og Ture til f. Eks. Paris og Rom kan nævnes en Middelhavsrejse med Damperen „Meteor“.

I 1911 var de tre ældste Børn med paa en Biltur til Rhinen og ligeledes i 1913 paa en seks Ugers Biltur gennem Tyrol og Dolomitterne til Venedig.

Verdenskrigen satte en foreløbig Stopper for Rejserne syd paa. Derfor blev Sommerturen i 1915 lagt til Norge, og i 1919 rejste han med Familien til Bornholm. Under Krigen var han ogsaa et Par Gange paa Vintertur til Norge for at staa paa Ski.

Konsul Strøyberg var en meget samvittighedsfuld, grundig og udholdende Turist, og for ham var Glæden ved Udenlandsrejserne ikke alene selve Turen, men i høj Grad ogsaa den forudgaaende Tilrettelæggelse og Studiet dertil.

Derfor var det ham ogsaa en Glæde at være sine Venner behjælpelig med Forberedelserne til en Turistrejse, for at de kunde faa det mest mulige ud af den. Med hele denne sin Indstilling interesserede han sig levende for, hvorledes hans Personale holdt Ferie og gav ogsaa der gode Raad ud af sine rige Erfaringer.

Han gav ogsaa sine Slægtninge Lejlighed til at rejse med Dampskibsselskabets Baade, og ud fra sit Syn paa det gavnlige i,

at Mennesker kommer ud og ser sig om, sikkert ogsaa i Taknemlighed for de Glæder, Rejser og Turisme havde givet ham. stiftede han ved Sølvbrylluppet et rent Turistreiselegat.

Den Slægtsfølelse, som saa smukt fik Udtryk i Konsul Stroybergs Forhold til sine Børn, gav sig Udslag i, at han foruden at være en Støtte og Hjælper for de Unge i Slægten, interesserede sig stærkt for Slægtens Historie. Det viste sig mest udpræget, da der skulde ryddes op i Arkivet paa Visborggaard. Her sørgede han for, at de betydelige Arkivalier blev bevaret, og ud fra det deri fundne Materiale udgav han i 1912 en Bog om sin Oldefader, Overkøbmand i Aalborg, Jac. Kjellerup.

A/S AALBORG DAMPSKIBSSELSKAB

Som det er nævnt foran, blev Aktieselskabet „Dampskibet Knud“ i 1898 omdannet til Aktieselskabet „Aalborg Dampskibsselskab“, hvorefter man købte Damperen „Else“, der kom i Fart i Efteraaret 1898, og kom til Aalborg første Gang i December dette Aar.

Paa den stiftende Generalforsamling vedtoges det at bemyndige Bestyrelsen til at udvide Aktiekapitalen op til 325,000 Kr., men af Regnskaberne fremgaar det, at Aktieselskabet „Aalborg Dampskibsselskab“ begyndte med en Kapital paa 267.500 Kr. Senere udvidedes den efterhaanden (i flere Tempi med ret uregelmæssige Beløb), indtil den 1905 blev 350.000 Kr.

Det hed i Tegningsindbydelsen, der som Helhed er meget optimistisk:

„Naar vi lægger de aller laveste Fragter, der hidtil have været kendt i Farten her paa Aalborg, til Grund for Rentabilitetsberegningen for det saaledes udvidede Selskab, fremkommer et Aktieudbytte af 15 % .....

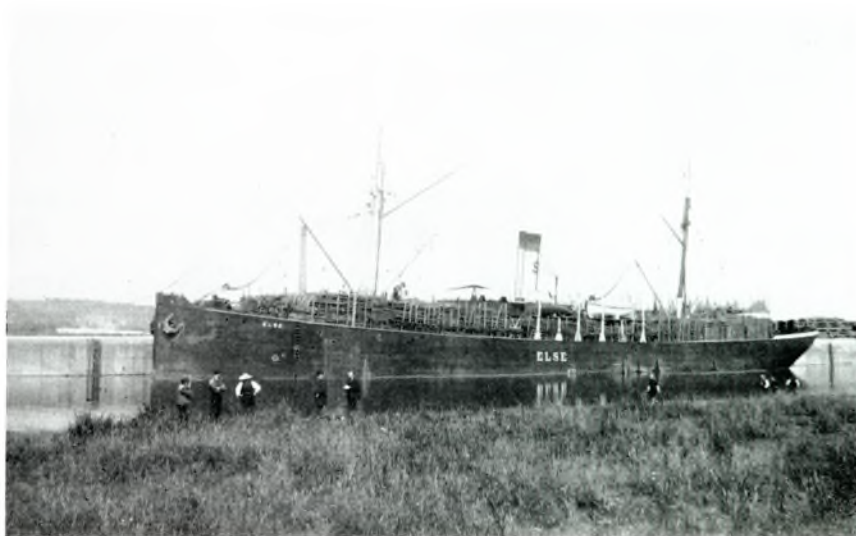
En Rentabilitetsberegning baseret paa Fragterne i Fjor og i Aar, som have været højere end i mange Aar, vilde udvise ca. 25 % i Aktieudbytte, og denne Konjunktur anses almindelig for at skulle blive af længere Varighed.“

De gode økonomiske Udsigter, man regnede med ved Starten, blev dog ikke til Virkelighed — langt fra endda. Medens Aktieselskabet „Dampskibet Knud“ for de 2½ Aar fra 1. April 1896 til 1. Oktober 1898 gav et samlet Udbytte paa 35 %, gav „Aalborg Dampskibsselskab“

for Kvartaaret $\frac{1}{10}$ — $\frac{31}{12}$ 1898	2½ %,
- 1899	7 %,
- 1900	10 %.

Derefter var Udbyttet i tre Aar 5 %, indtil der i 1904 slet ikke blev betalt Udbytte. I 1905—1906—1907 blev der hvert Aar udbetalt 4 %.

Det var ikke paa Grund af et daarligt Regnskabsresultat, at der ikke udbetaltes Udbytte for 1904. Driftsresultatet for dette Aar var tværtimod større end i de foregaaende Aar, og var paa godt 51.000 Kr. Men i Stedet for som de andre Aar at benytte Over-

S/S „ELSE“ MED PROPSLADNING

skudet til Afskrivning paa Skibene og til Udbytte, blev Beløbet lagt hen i Anledning af, at der muligvis vilde blive stillet store Krav til Selskabet i Anledning af S/S „Knud“s Forlis.

Dette Skib var nemlig den 20. November 1902 sunket paa den nordre Side af Floden Tyne efter en Kollision i tæt Taage med en engelsk Dampers. Kaptajnen og syv Mand af Besætningen druknede.

Begivenheden gjorde et voldsomt Indtryk i Aalborg, hvor man fulgte Selskabets Skibe med megen Interesse, og Tabet af de mange Menneskeliv saavel som af Skibet greb Sindene stærkt. N. K. Strøyberg var ikke selv hjemme, men paa sin Amerika-rejse, hvor han telegrafisk modtog den sørgelige Meddelelse.

Da Vraget af „Knud“ laa i Vejen for Trafikken paa Floden, lod de engelske Myndigheder det bortsprænge og forlangte, at Rederiet skulde betale Regningen, der var paa £ 4498.19.3. Det var tvivlsomt, om Rederiet som saadan hæftede for dette Beløb. Men da S S „Henning“ to Aar senere blev beslaglagt i Skotland til Dækning af Regningen, deponerede man Beløbet for at faa „Henning“ fri. Der blev derefter Proces i England, hvor Retten nedsatte Beløbet til £ 2146.19.9. Hertil kom imidlertid forskellige Sagsomkostninger til ialt £ 1500, saa Fordelen ved Nedsættelsen blev ret illusorisk.

Der var Tvivl om, hvorvidt Forsikringsselskabet skulde betale Beløbet eller en Del deraf, og man tænkte paa Proces ogsaa mod dette, men det blev vistnok opgivet*).

Resultatet af „Knud“-Sagen blev, at man i Regnskabet for 1906 som Udgift opførte:

Udgifter i Anledning af Processen	
om „Knud“s Vrag	Kr. 53.237,42
÷ Overskud overført fra forrige Aar	52.546,05
Til Udgift for Aaret kommer saaledes	<u>Kr. 691,37</u>

I det fra tidligere Aar overførte Beløb var dog inkluderet et Overskud paa S S „Knud“s Forsikringssum paa Kr. 9723,14, saaledes at Udgiften ved „Knud“ Sagen ialt blev ca. 43.500 Kr. eller ca. 12¹/₂ % af Aktiekapitalen.

Efter „Knud“s Forlis udvidedes Selskabets Flaade ret hurtigt først med Damperne „Margrethe“ og „Inger“, begge i 1903, og i 1904 endvidere med Damperen „Henning“, købt specielt til Kulfarten paa de mindre Limfjordshavne, f. Eks. Struer.

Skibene blev opkaldt efter N. K. Strøybergs Børn, saalænge der var Navne til Raadighed, og derefter med Navne paa store Aalborg-Købmænd.

„Margrethe“ var paa 1650 Tons, bygget i 1882, men forsynet med nye Kedler i 1892. Den blev bogført til en Værdi af 148.677,56 Kr.

*) Ved Udarbejdelsen af Afsnittet om Aalborg Dampskibsselskab har der været den Vanskelighed, at man har savnet Selskabets Forhandlingsprotokoller og derfor har maattet nøjes med mere tilfældige Kilder.

„Inger“ var paa 1750 Tons, bygget 1872, og blev bogført til en Værdi af 134.822,34 Kr. Den forliste den 4. Januar 1906, idet den strandede paa Englands Østkyst, hvor man i længere Tid kunde se Vraget.

„Henning“ var paa 930 Tons, bygget 1883, men forsynet med nye Kedler i 1894, og den blev bogført til 113.312,55 Kr.

Det kunde ikke undgaas, at Aktionærerne var noget utilfredse med, at Selskabets Resultater ikke holdt, hvad man havde stillet i Udsigt i Tegningsindbydelsen.

Det forstod den korresponderende Reder særdeles vel, og til Generalforsamlingen den 2. Marts 1906 har han forberedt sig paa at give Besked om Grundene, saa det ikke var til at misforstaa. — Hertil foreligger i de efterladte Papirer et Udkast, hvori det bl. a. hedder:

„I det Prospektus, som Bestyrelsen af „Aalborg Dampskibsselskab“ udsendte til de Herrer i Juli 1898 i Anledning af „Else“s Køb, blev der stillet et Aktieudbytte i Udsigt af 15 %. Da man utvivlsomt vil bebrejde Selskabets Bestyrelse, at dette hidtil langt fra er opnaaet, skal jeg fremkomme med nogle Oplysninger i denne Forbindelse.

Den Rentabilitetsberegning, der da blev benyttet, var baseret paa de allerlaveste Aarsfragter, som var kendt i *Aalborg-Farten* den Gang, og alle Udgifter og Expeditions-tider var baseret paa Erfaringer med „Knud“. Siden den Tid er Aalborg Havn bleven uddybet fra 18 til 22 Fod. Dette har bragt Kulfragtniveauet her til Byen væsentligt ned. Aalborg Havn er jo gaaet fra at være en 2den Klasses til at være en 1ste Klasses Havn, og den kan jo nu befares med meget store Skibe.“

Samtidig paapeger han, at Hyre og Kost er steget, saa mere end de 10 % Mindreudbytte lader sig forklare af disse Aarsager.

Dette Manuskript blev ikke brugt. Men Konsul Strøyberg fik ved samme Generalforsamling Lejlighed til at tilbagevise forskellig anden Kritik. Denne gik i Almindelighed ud paa, at Selskabets Afskrivninger var for smaa, og at „Aalborg Dampskibsselskab“s Udbytte var daarligere end andre danske Selskabers.

Begge Dele modbeviser Konsul Strøyberg paa Generalforsamlingen. Det første med, at intet andet dansk Selskab afskriver

mere. Det andet ved at fremlægge en Liste over samtlige danske Dampskibsselskabers Forhold og ud fra Listens Tal bevise, at „Aalborg Dampskibsselskab“ de to sidste Aar har tjent 7,8 % af Skibenes Værdi, hvilket ikke overgaaes af noget andet dansk Selskab. „Dette Resultat er saa meget mere rosværdigt, som „Henning“ saa godt som intet har givet i disse to Aar“, slutter Rederen sin Beretning.

„Henning“ synes at have været Selskabets og dets Reders Smertensbarn. Medens de øvrige Skibe kunde sejle baade i Kul-, Kridt-, Træ- og Kornfart, var „Henning“ for lille og kun egnet til Kulfart.

Den blev som omtalt især brugt til Fart paa Limfjorden og navnlig til N. K. Strøybergs Kul-Filial i Struer. Dette bevirkede, at Kritikken fra visse Hold var særlig vaagen paa dette Punkt og vilde vide, at Struer-Farten var Aarsagen til Skibets daarlige Resultater.

Dette kalder Konsul Strøyberg paa denne Generalforsamling „fejlagtigt og kun baseret paa ond og løs Snak“. Tværtimod. Hvis Baaden havde gaaet i Struer-Fart hele 1905, vilde dens Overskud have været 4700 Kr. i Stedet for 1700.

Der synes i det hele taget at have været Grund til en Slags „Hovedrengøring“ paa denne Generalforsamling, og Rederen griber ogsaa med fast Haand om en anden af Kritikkenes Giftblomster, idet han udtalte:

„Da det er mig bekendt, at der er enkelte ondskabsfulde Personer, der paastaar, at jeg misbruger min Stilling som Reder for Selskabet og ansætter mine Fragter for lavt, skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at efter en Opgørelse, jeg har ladet foretage, har „Else“ ved mine Fragter tjent 17 Kr. pr. Døgn mere end ved andre Fragter, den har haft. „Inger“ Kr. 8,50 pr. Døgn og „Henning“ Kr. 23,60. Derimod har „Margrethe“ ved sine fortrinlige Kornfragter tjent Kr. 205,00 pr. Døgn i anden Fart, medens den kun har kunnet gøre Kr. 185,00 ved mine Fragter.

Jeg finder derfor Anledning til at udtale, at hvis jeg tog andre Skibe for mine Fragter, vilde Selskabet ikke nær faa det Resultat, som vi har . . . . .“.

Men denne Generalforsamling behandlede ogsaa andre Spørgsmaal.

Konsul Strøyberg stillede Forslag om, at man bemyndiger Bestyrelsen til at forøge Selskabets Gæld med det Beløb, der er nødvendigt til Køb af et Skib i Stedet for den forliste „Inger“.

Han er klar over, at de ikke særlig gode Tider kan synes uegnede til Udvidelse af Selskabet, men han slutter sin udførlige

S/S „JENS BANG“

Argumentation for Køb af nyt Skib med Ordene: „Den Mand, der er klogest, vejrer, endnu medens Priserne er billige, de gode Tiders Ankomst, og han har alt klart, netop som de gode Tider indtræder, for at udnytte disse fuldstændigt.“

Han fik sin Vilje. Det blev besluttet at lade „Jens Bang“ bygge. Skibet, der byggedes paa Helsingør Skibsværft, blev paa 2000 Tons. Det blev bogført til 374.629,02 Kr. og kom i Fart 13. Marts 1907. Og selv om de gode Tider ikke kom omgaaende, viste det sig, at „Jens Bang“ blev en god Baad for Selskabet. Og den Kritik, der senere fremkom over Udvidelsen, fik aldrig nogen egentlig Gehør.

De bedre Tider lod vente paa sig. I Aarene 1908----1909--1910 betaltes intet Udbytte, men saa kom Omslaget. I 1911 var Udbyttet 4 " %, i 1912 8 " %, i 1913 og 1914 10 " % og endelig i 1915, da Krigens Konjunkturer var sat ind, 50 " %.

Aalborg Dampskibsselskab var ikke ene om at have vanskelige Aar op til 1911, og de daarlige Resultater skyldtes ikke svigtende Evner fra Selskabets eller dets Reders Side. Alle Rederier sejlede i disse Aar med daarlige Resultater, der simpelthen skyldtes Konjunkturerne paa Fragtmarkedet. Men Kritik var der. Nogle af de værste Kritikere var Rentier S. Asmussen og Proprietær M. Tygstrup. De blev i 1909 indvalgt i Bestyrelsen mod Konsul Strøybergs Ønske, og han var meget misfornøjet med, at en af Selskabets Kaptajner, Jens Kusk Jensen, der ogsaa havde Fuldmagt fra Kaptajn I. A. Willadsen, havde stemt sammen med Oppositionen. Derved sikredes de to Herrers Valg, idet ingen Aktionær ifølge Lovene kunde stemme for mere end 35.000 Kr. Aktier. Det viste sig imidlertid, at det havde været en taktisk klog Navigering fra Kaptajnens Side, for efter den Tid forstummede Kritiken, og særlig Rentier Asmussen blev et meget interesseret og loyalt Bestyrelsesmedlem.

Der vil her være Grund til at omtale de nævnte to Kaptajner lidt nærmere.

Kaptajn *I. A. Willadsen* var med fra Starten. Han førte først „Knud“, og da „Else“ blev købt, overtog han dette Skib. Der var et godt Samarbejde mellem ham og Rederen, og især den forretningsmæssige Del af Kaptajnernes Opgave varetog Kaptajn Willadsen med stor Dygtighed.

Han forlod Selskabets Tjeneste inden Likvidationen og blev Reder i Nykøbing M. for Morsø Dampskibsselskab.

Kaptajn *Jens Kusk Jensen* var især en dygtig Navigator. Han havde videnskabelige Interesser og udgav forskellige Lærebøger. Han begyndte sin Virksomhed i Selskabet som Fører af „Henning“. Senere overtog han „Jens Bang“ og førte „Jac. Kjellerup“ paa dette Skibs første Rejse til Hvidehavet.

Han blev efter at have trukket sig tilbage fra Søen Inspektør for Søfarts-Museet paa Kronborg.

Foruden disse Kaptajner var der adskillige andre, som i mange Aar gjorde et godt Arbejde i Dampskibsselskabets Tjeneste baade som Kaptajner, Styrmand, Maskinmestre og Matroser. Men det vil føre for vidt her at nævne alle, der egentlig maaske fortjente det.

Engang i Foraaret 1911 gav S S „Margrethe“ Anledning til megen Ængstelse hos Rederi og Paarørende og derigennem i hele Byen.

Under en af Damperens Rejser fra England med en Ladning Kul blev det meget haardt Vejr. Man var i Aalborg i flere Dage helt uden Underretning om Skibets Skæbne og frygtede det værste, indtil „Margrethe“ efter 8 Dages Spænding blev rapporteret fra Skagen til stor Glæde og Lettelse i Hjembyen.

Det viste sig, at Skibet under Stormen havde knækket Rorstammen, saa det drev hjælpeløst rundt, men ved et dygtigt og meget besværligt Arbejde i den voldsomme Sø lykkedes det Maskinfolkene under Ledelse af Maskinmester Jeppesen, der senere blev ansat paa Aalborg Gasværk og i Efteraaret 1941 forulykkede under sit Arbejde der, at faa tilrigget en Nødanordning.

Damperens Eventyr havde vakt Interesse over hele Landet og efter Skibets lykkelige Hjemkomst modtog Konsul Strøyberg følgende Telegram fra Kronprinsregenten:

„Ønsker til Lykke med „Margrethe“s Hjemkomst, beundrer Besætningens raske Optræden og glæder os for de paarørende.

Kronprins Christian.“

I 1911 er man endelig blevet helt ked af „Henning“. Paa Generalforsamlingen udnævner Rederen Baaden til „det sorte Faar blandt vore Skibe“, og „Faaret“ blev samme Aar solgt til et italiensk Rederi, der overtog Baaden i Hamburg.

I 1911 blev Aktiekapitalen udvidet med 100.000 Kr. i Præferenceaktier, som Konsul Strøyberg overtog, og Beløbet blev anvendt til Dækning af forskellig Gæld.

Ved Krigens Udbrud i 1914 havde Selskabet derefter de tre Skibe: „Else“, „Margrethe“ og „Jens Bang“.

„Else“ laa i Aalborg for at laste Kridt til Riga. Den blev imidlertid holdt tilbage, indtil den 22. August sejlede til England efter Kul.

„Margrethe“ var netop udlosset i Aalborg og blev ligeledes holdt tilbage, indtil den ca. 20. August ogsaa sejlede til England efter Kul.

„Jens Bang“ var lige overtaget i Liverpool efter udløbet Timecharter og var paa Vej til Newport i U. S. A. for der at indtage en Ladning Kul til Spanien. Rejsen blev gennemført. Krigens Udbrud generede altsaa ikke den.

Krigen ændrede naturligvis paa mange Maader Vilkaarene for Dampskibsselskabet. Den gav nye Muligheder i økonomisk Henseende og af fantastisk Format. Det var i de Aar, da Skibsfarten paa Rigsdagen blev omtalt som Hønen, der lagde Guldæg, og som man ikke maatte slagte med rigoristiske Love.

Men Forholdene ændredes ogsaa paa anden Maade.

Tidligere havde man kunnet bortslutte Skibene for flere Rejser eller i Timecharter for længere Tid. Nu maatte Dispositionerne veksle hurtigt, fordi Forholdene ændrede sig fra Dag til Dag, ja, ofte fra Time til Time. Priser, Fragter og Krigsforsikringer svingede voldsomt. Der kom en vis enerverende Spænding over det hele, og ikke mindst under Indtrykket af de stærkt stigende Konjunkturer for Skibsfarten var det naturligt, at Konsul Strøberg ogsaa som Reder greb til for at udnytte Opgangen.

Han fik Bemyndigelse til at foretage Udvidelse af Selskabets Flaade, og i Sommeren 1915 tog han fra en Ferietur i Norge via Bergen til England, hvor han købte to store, græske Dampere. De fik Navnene „Jac. Kjellerup“ og „Paul Pagh“. Den førstnævnte var bygget 1891, den lastede 3600 Tons og bogførtes til 396.695 Kr., den anden var bygget 1888, den lastede 3450 Tons og bogførtes til 457.883 Kr.

De to Baade blev straks overtaget og efter en haardt tiltrængt Istandsættelse sat i Fart for Selskabet. De sejlede mellem uden-

rigske Havne og kom ikke til Danmark før efter Aalborg Dampskibsselskabs Likvidation.

„Paul Pagh“ kom senere i Nordjyllands Kulkompagni's Eje under Navnet „Dania“.

N. K. Strøybergs Aktieinteresser i Aalborg Dampskibsselskab.

Paa Tærsklen til Selskabets Likvidation vil det være logisk at gøre op, hvorledes N. K. Strøybergs Aktieinteresser i Aalborg Dampskibsselskab havde udviklet sig, og hvor store de var ved Likvidationen.

Da Aktieselskabet Dampskibet „Knud“ i 1896 blev stiftet, tegnede N. K. Strøyberg sig for 53.000 Kr. af Aktiekapitalens 73.000. Han solgte dog straks de 26.000 Kr. I Oktober 1898 købte han for 62.500 Kr. nye Aktier i Aalborg Dampskibsselskab. Heraf solgte han samme Aar for 25.000 Kr., saa han ultimo 1898 havde en samlet Aktiebeholdning paa 70.500 Kr.

Ved Købet af Kridtbruddet solgte han en Del af disse Aktier, og ultimo 1903 var han kun Ejer af for 36.000 Kr. Aktier i Selskabet.

I 1911 overtog han saa de 100.000 Kr. Præferenceaktier og købte yderligere i 1912 for 39.500 Kr. almindelige Aktier til Kurserne 60, 65, og 80 %. Ultimo 1912 var hans Beholdning af Selskabets almindelige Aktier 82.500 Kr.

I 1913 var Aktiernes Kurs ca. 60.

Ved Krigens Udbrud havde han stadig de 100.000 Kr. Præferenceaktier og desuden 88.000 Kr. i almindelige Aktier.

I Februar 1915 købte han yderligere forskellige Aktieposter til Kurs 77½, i Juli-August samme Aar til pari, 110, 120 og 135 " o. I Oktober 1915 endvidere til 210 à 220 " o og endelig i Februar 1916 til Kurs 562½, saaledes at han ved Likvidationen havde de 100.000 Kr. Præferenceaktier og 233.500 Kr. almindelige Aktier. Selskabets almindelige Aktiekapital var 350.000 Kr.

Kurserne ved de forskellige Aktiekøb viser den svimlende Fart. Stigningen havde under Krigen. Men man vil ogsaa lægge Mærke

til, at det først er i Begyndelsen af 1916, at de helt sindssvage Højder naaedes.

Likvidationen.

Denne Begivenhed har tilsyneladende manglet en plausibel Begrundelse i de virkelige Forhold. Selskabets Position var i alle Henseender god. Sammen med Konsul Strøyberg's egen Damper, „Havet“, havde Aalborg i 1915 efter Dampskibsselskabets Køb af de to græske Dampere den største eller i alt Fald næststørste danske Flaade udenfor København. Man havde til Hjælp for Rederen antaget en Skibsinspektør, Kaptajn P. Nielsen, der senere blev Skibsinspektør i Rederifirmaet Holm & Wonsild, København.

Skibene sejlede eventyrligt store Penge ind, og forretningsmæssigt gik alt overvældende godt.

Efter Hjemkomsten fra England i Sommeren 1915 var Konsul Strøyberg inde paa, at Selskabets Aktiekapital burde udvides, saa Aktierne kunde blive noteret paa Børsen.

Men — i Løbet af de næste Maaneder skete der vistnok det, at han selv var begyndt at reagere mod den Udvikling, som Skibsfarten havde taget. Han havde aldrig været bange for at tage en Chance; men naar Forretningsmulighederne saa fuldstændigt løsnede sig fra ethvert fornuftigt og sagligt Grundlag, som Tilfældet var blevet med Skibsfarten under de daværende Konjunkturer, saa fandt han det Hasard og følte Ulyst til at være med. Og han var klar over, at før eller siden vilde Tilbageslaget komme. Saaledes kan man i hvert Fald tyde det Svar, han, antagelig noget senere, gav sin ældste Søn, der spurgte Faderen, hvorfor man nu ikke inden Salget af Skibene skulde tage lidt mere med af den Højkonjunktur, Skibene var inde i. Hertil svarede Konsul Strøyberg: „Det er bedre at sælge for tidligt end for sent!“ Den bitre Sandhed heri var der jo senere adskillige, der maatte erfare.

Faktisk solgte Konsul Strøyberg selv i Oktober sin egen Damper, „Havet“, og tillige en Nybygningskontrakt, han havde med Stuhrs Værft.

Forskellige af Selskabets andre Aktionærer, deriblandt især Sagfører V. Cortes, havde den Opfattelse, at det vilde være uforsvarligt ikke at benytte Lejligheden til ogsaa at realisere Selskabets Flaade til de meget høje Priser, Skibe var kommet i, og der var ogsaa Røster fremme om helt at likvidere Selskabet.

I November og December drøftede Bestyrelsen de forskellige Henvendelser om Sagen, men var absolut utilbøjelig til at likvidere. Imidlertid gik Bestyrelsen tildels ind paa at imødekomme Ønskerne, idet man til en ekstraordinær Generalforsamling den 29. December 1915 stillede følgende Forslag til Beslutning:

„Bestyrelsen bemyndiges til at sælge bedst muligt de Aktieselskabet tilhørende Dampere, „Jac. Kjellerup“, „Paul Pagh“, „Else“ og „Jens Bang“.

Af de indkomne Salgssummer dækkes først Selskabets Prioritetsgæld og anden Gæld. Restbeløbet anbringes derefter indtil videre i Pengeinstitutter og/eller i Kreditforeningsobligationer og/eller i inden- eller udenlandske Statsobligationer og statsgaranterede Obligationer.

Bestyrelsen bemyndiges til for de saaledes oplagte Kapitaler, saa snart den finder Tidspunktet belejligt, at indkøbe nye og moderne Dampere af de Størrelser, som Bestyrelsen finder bedst tjenlig“.

Forslaget blev eenstemmigt vedtaget.

I den kommende Tid skete Generalforsamlingens Vedtagelse Fyldest, „Jac. Kjellerup“, „Paul Pagh“ og „Jens Bang“ blev alle solgt i Januar 1916 og „Else“ i Februar.

Men --- de paagældende Aktionærkredse har aabenbart fra Begyndelsen haft fuldstændig Likvidation for Øje. De arbejdede i hvert Fald videre for dette Formaal, særlig overfor Konsul Strøyberg som Selskabets Hovedaktionær.

Konsulen fastholdt endnu sit Standpunkt fra Generalforsamlingen 29. December 1915, men henimod Slutningen af Januar fik Sagfører Cortes ham dog saa vidt, at han lovede velvillig Overvejelse af et Forslag om Likvidation, hvis S S „Margrethe“ blev tilbudt ham til en Pris af 300.000 Kr. En Aktionærkreds anmodede nu Bestyrelsen om at arbejde videre paa dette Grundlag, men Bestyrelsen svarede, at Initiativet maatte komme udefra

og være formet som et positivt Forslag til en Generalforsamling. Dette blev omgaaende efterkommet med et Forslag, der efter en Indledning lyder som følger:

Vi har Grund til at tro, at Selskabets Reder, Herr Konsul Strøyberg, gerne vil overtage S/S „Margrethe“ -- vel ogsaa for at bevare Skibet for Aalborg -- og vi tør derfor henstille, om Bestyrelsen vil finde Anledning til at forhandle med Herr Konsul Strøyberg, om denne vil overtage „Margrethe“, som i sidste Status var bogført for 129,312 Kr. 42 Øre for Kr. 300.000,00 saaledes, at Selskabet herefter likviderer.

Vi beder derfor den ærede Bestyrelse paa den første Generalforsamling eventuelt en ekstraordinær Generalforsamling der afholdes, at forelægge Forslag om, at S/S „Margrethe“ sælges til Herr Konsul N. K. Strøyberg, og at Selskabet derefter likviderer.

Aalborg i Januar 1916.

Med Højagtelse.

Cortes. L. S. Lange. J. Bendtzen.
Andersen*). H. Søndergaard.

Efter Forslagets Fremkomst og inden den ordinære Generalforsamling, der skulde holdes i Slutningen af Marts, blev Forslaget diskuteret i Bestyrelsen. To af dennes Medlemmer, Sagsfører Rafn og Rentier S. Asmussen, var imod Likvidation, og i hvert Fald ønskede de en større Pris for „Margrethe“ end de 300.000 Kr. Dette kunde forsaavidt ikke synes urimeligt. Prisen var lav i Januar og endnu mere i Marts. Konsul Strøyberg var interesseret i at bevare „Margrethe“ for Aalborg for at have Dispositionsretten over dette Skib, der i særlig Grad egnede sig for hans Kulforretning, men da han jo havde solgt sine egne Skibe til Priserne i Efteraaret 1915, holdt han paa, at Aktionærgruppens Forslag maatte forelægges i den indsendte Form, saa meget mere som han opfattede Forslaget som en Paaskønnelse af hans Arbejde for Selskabet.

For at kunne afslutte Likvidationen straks fik man dog Konsul Strøyberg til at paatage sig den hermed forbundne Risiko, idet

*) Daværende Leder af Landmandsbankens Filial i Aalborg, nu Direktør i Aarhus Privatbank.

der den 28. Marts 1916 blev tilført Bestyrelsens Forhandlingsprotokol bl. a. følgende:

„Det vedtoges inden den ordinære og eventuelle ekstraordinære Generalforsamling, der er indvarslet til Dags Aften, at tilføje Forhandlingsprotokollen, at den korresponderende Reder, Konsul N. K. Strøyberg, dersom det vedtages at sælge S S „Margrethe“ til ham for Kr. 300.000, og Selskabets Likvidation derefter paafølger, da i fuldt Omfang overtager enhver Risiko og ethvert Ansvar, der er eller kan eller vil blive rejst mod Selskabet eller dets Bestyrelse eller dennes enkelte Medlemmer hidrørende fra Selskabet, dets Drift og Likvidation, alt uden nogen Undtagelse, hvadenten Krav eller Ansvar rejses af Private eller det offentlige.

Endvidere ethvert af Krigsforsikringen af danske Skibe, af D. S. G. F. for Søfolk mod Krigsfare opstaaede Krav paa Selskabet saavel for Fortid som for Nutid og Fremtid, ligeledes eventuelle og ekstraordinære Skatter og andre Ydelser til Stat og eller Kommune, der alt bliver at tilsvare af Konsul Strøyberg uden Regres til Selskabet eller de Kommitterede. For eventuelt Tilsvare paa disse Poster er der intet debitteret Selskabet.“

Samtidig skete der i Protokollen Tilførsel om forskellige Aktiver, som Konsul Strøyberg overtog.

Paa en samme Aften Kl. 8 afholdt ordinær Generalforsamling, hvor Regnskabet for 1915 godkendtes med et Udbytte paa 50 % , oplæstes den ovennævnte Protokoltilførsel, og Forslaget fra Aktionærgruppen om, at S S „Margrethe“ solgtes til Konsul Strøyberg, og at Selskabet skulde likvidere, blev vedtaget.

Dernæst fremlagdes paa Generalforsamlingen Driftsregnskabet for Tiden fra Januar indtil Generalforsamlingen, og det vedtoges paa en ekstraordinær Generalforsamling samme Aften Kl. 9¹/₂ følgende:

„Forslag fra Bestyrelsen om, at Selskabets Opløsning sker straks ved Udbetaling af 600 % til Præferenc og almindelige Aktier. Afviklingen sker gennem Landmandsbankens Aalborg Afdeling. Den derefter tilbagestaaende Rest af Likvidationsoverskudet, Kr. 2913,21 foreslaaes anvendt efter Bestyrelsens nærmere Bestemmelse til Fripladser ved Aalborg Navigationsskole.“

Ved Generalforsamlingen blev der kun afgivet een Stemme mod

Likvidationen, og det var kuriøst nok Overretssagfører Julius Bendtzen, der selv havde været Medunderskriver paa Forslaget om Likvidationen.

For de tre Maaneder af 1916 udbetaltes et Udbytte paa 15 %, hvortil endda kan bemærkes, at kun et af Skibene var i Drift hele Tiden indtil Generalforsamlingen, idet de andre jo var solgt i Januar og Februar.

I Likvidationsdividende udbetaltes 600 %. Alene Salgssummerne for Skibene gav følgende Overskud udover den bogførte Værdi:

„Jacob Kjellerup“	Kr. 381.304,17
„Paul Pagh“	— 281.803,67
„Else“	— 457.612,23
„Jens Bang“	— 430.636,49
„Margrethe“	— 170.687,58

eller ialt 1.722.044,14 Kr.

Selskabet blev afmeldt allerede næste Dag.

„Margrethe“ stod ved Likvidationen foran at skulle gennemgaa en af de tvungne Klassificeringsreparationer. Den fandt Sted det følgende Efteraar og kostede 160.863,50 Kr., saa Skibet efter at have været ude af Drift i 80 Dage stod Konsul Strøyberg i ca. en halv Million Kr.

De uafgjorte Forpligtelser, som han ved Likvidationen overtog, gav et Tab, som han i 1917 kunde opgøre til 34.791,29 Kr.

Og saa var der endvidere *Skattespørgsmaalet*.

Ved Likvidationen havde Selskabet ikke nogen uopfyldt Skattepligt efter de da gældende Love. Likvidationen gav imidlertid et saa vældigt Udbytte til Aktionærerne, at det ikke alene blev hele Landets Samtaleemne, men ogsaa var Genstand for vedholdne Droftelser paa Rigsdagen, hvor den ganske afgjort kom til at indvirke paa et Forslag, der den 28. Januar var blevet fremsat til Ændring af den gældende Lov om Merindkomstskat, saaledes at Begivenheden blev medvirkende til, at § 12 i den nye Lov af 17. Maj 1916 fik følgende Ordlyd:

„Hvis der siden 1. Februar 1916 og indtil Udgangen af Skatteaaret 1917-18 er sket eller sker Opløsning af et

skattepligtigt Selskab eller Forening . . bortfalder Skattepligten til Stat og Kommune først ved Udløbet af det Skatteaar, hvori Opløsningen har fundet Sted. . . . .

Selskabet skal derhos betale en Indkomstskat til Staten og vedkommende Kommune beregnet paa Grundlag af Indkomsten i det Regnskabsaar eller Del af et saadant, der er forløbet siden Udløbet af det Regnskabsaar, der er lagt til Grund ved Selskabets sidste Ansættelse til Skat, ligesom der skal svares overordentlig Indkomstskat af denne Indkomst, saafremt Betingelserne for Paaligningen af denne Skat iøvrigt maatte være til Stede.“

I Kraft af denne Lov forlangte Staten ikke mindre end 156.987,03 Kr. i Skat, og denne Forpligtelse faldt altsaa paa Konsul Strøyberg.

Først den 5. Januar 1920 betalte han Pengene under Protest og anlagde Sag mod Finansministeriet med Krav om Tilbagebetaling. Der faldt Dom ved Østre Landsret den 26. Februar 1920. Dommen gik Konsul Strøyberg imod, og det samme blev Tilfældet ved Højesteret, der ved Dom af 21. Juni 1920 stadfæstede Østre Landsrets Dom.

Likvidationen og dens forskellige Omstændigheder fremkaldte en Avispolemik, hvori Overretssagfører Julius Bendtzen var særligt fremtrædende. Denne Polemik og en ligefrem systematisk Forfølgelse af Konsul Strøyberg, bl. a. gennem Retssager, skyldtes antagelig, at Konsulen og Selskabets Bestyrelse i Januar 1916 maaske lidt for hastigt -- havde afvist Overretssagfører Bendtzen, der som Kommissionær forsøgte at sælge et af Selskabets Skibe.

Kampagnen vedvarede indtil September 1921. Foruden at den gav Konsul Strøyberg en Del Arbejde og Udgifter ved Imodegaelse og ved Retssager, irriterede den ham ogsaa og tog paa ham og endnu mere paa Fru Strøyberg.

FORRETNINGEN UNDER OG EFTER VERDENSKRIGEN

Resumé:

Ved Krigens Udbrud i 1914 var Konsul Strøyberg 46 Aar. Han stod i sin fulde Arbejdskraft, men var generet af tiltagende Tunghorhed. Økonomisk var han velfunderet, idet hans Formue pr. Nytaar 1914 var ca. 600.000 Kr.

Forretningerne var alle i god Gænge. Selvom hverken Kul*) eller Kridt gav saa meget i de sidste Aar før Krigen som tidligere, havde dog især Kulforretningens Overskud i nogle Aar været godt, og Konsul Strøyberg var flere Gange øverst paa Aalborgs Skatteliste.

Skattelisten angav som nu den kommunale Skat, der i Tiden før Verdenskrigen varierede fra 7 til 10 %, uden de betydelige Forhøjelser af Indkomsten, der nu tillægges, før Skatten beregnes. Indkomst- og Formueskat til Staten blev først indført i 1903 og var f. Eks. i 1903 2,4 % af en skattepligtig Indkomst paa 50.000 Kr., i 1909 3,7 % og i 1912 4,5 %.

Udviklingen havde været N. K. Strøyberg en god Hjælp til at naa dette økonomiske Resultat. Da han begyndte sin Forretning, var Aalborg netop gaaet ind i en Periode med stærk Fremgang og Vækst, hvilket bl. a. nogle Tal fra Befolkningsstatistikken viser:

*) Samtidig med at Alfred Christensen & Co., København, som tidligere nævnt, begyndte Forretning i Nørresundby, satte Konkurrencen ogsaa ind fra Andelsside.

Aalborg havde i 1890.....	19,500	Indbyggere
1896.....	25,000	
1897.....	26,900	
1898.....	28,700	---
1899—1904... ca.	30,000	
1908.....	32,000	—
1910.....	33,000	-
1912.....	34,600	---

Altsaa stærkt op mod en Fordobling af Indbyggertallet i Lobet af godt en Snes Aar. Og dertil kom i de senere Aar en væsentlig Stigning ogsaa i Nabokommunernes Indbyggertal, hvilket naturligtvis medførte et stærkt øget Brændselsforbrug, hvad angik de almindelige Husholdninger.

I Oplandet voksede Mejerierne i Antal og Størrelse. Og i Slutningen af forrige og Begyndelsen af dette Aarhundrede kom endvidere alle de nordjyske Privatbaner, der i betydelig Grad udvidede Aalborgs Opland:

1896 aabnedes Banen Aalborg—Fjerritslev,

1899 Sæbybanen og Banen Aalborg—Aars,

1900 Banen Aalborg—Hadsund, og i

1910 blev Aarsbanen forlænget til Hvalpsund.

Endelig maa nævnes, at ogsaa Aalborgs Industri i denne Periode var inde i en overordentlig stærk Udvikling, en Omstændighed, der maatte indvirke paa Kulforbruget.

Som et Udtryk for og et Led i denne Opgangstid kan ogsaa anføres, at Sejlløbet over Hals Barre i 1897—99 blev uddybet fra 17 til 22 Fod.

Opgangslinien havde Stilstandsperioder foraarsaget af Strejker, Lockouter, Byggekrack o. s. v., f. Eks. var der Bankmiseren i 1907—08; men ellers maa det som en almindelig Karakteristik af Tiden fastslaas, at den var i høj Grad præget af Vækst og Fremgang paa saa at sige alle Omraader.

Ligeledes var Verdensmarkedet gennemgaaende inde i en Opgangsperiode, hvor det internationale Kul- og Fragtmarked yderligere paavirkedes af Strejker i Kulminerne og af Krigene (Boer-

krigen 1899-1902, den russisk-japanske Krig og Balkankrigene).

At Prissvingningerne under de forskellige Indvirkninger kun blev ret smaa i Forhold til, hvad man senere kom til at opleve, viser nogle Tal for Detailudsalgspriserne i Aalborg for Nøddekul og Koks frit udkørt til Forbrugerne:

	Nøddekul:	Koks:
1892.....	2,85 pr. Td.	2,35 pr. Td.
1893.....	2,75 —	2,35
1896.....	2,50 —	2,25 —
1905.....	2,80 —	2,40 —
1907.....	3,20 —	2,80 —
.....		
1913.....	1,75 pr. hl	1,60 pr. hl

Verdenskrigen medførte en stor Forandring i disse relativt gode og rolige Forhold, og alle Priser viste stærke Stigninger.

Saaledes var „Economist“s Verdensprisindex fra 100 i 1914 steget til 237 i November 1918. Derefter faldt det til Marts 1919 10⁰ %, for atter at stige med endnu større Fart indtil Marts 1920, da det kulminerede med 325, for derefter hurtigt at falde igen.

Herhjemme kom Kulminationen først i November 1920 med et Engros-Prisniveau paa 403, altsaa et Prisniveau fire Gange saa højt som for Krigen. Naar Kulminationen kom saa meget senere herhjemme, skyldtes det hovedsagelig, at Kronens internationale Værdi i Løbet af 1920 var stærkt faldende.

Valutakursernes Svingninger var forøvrigt en Foreteelse, man indtil Verdenskrigen ikke havde behovet at regne med. Det blev anderledes, og for at illustrere dette skal her anføres nogle af de væsentligste Bevægelser i Kronens Kurs i Forhold til Sterling i denne Periode:

I 1914 var Kronen faldende, saaledes at Sterling steg fra

Kr. 18,33 ultimo Juli 1914 til

Kr. 19,50 — Februar 1915.

Derefter kom et Tilbageslag helt ned til

Kr. 15,35 medio Maj 1916,

og efter at Kursen havde været oppe i

Kr. 17,67 ultimo November 1916.

faldt Sterling til Kr. 13,00 den 2. November 1917,

men stod dog i Kr. 15,40 allerede ultimo December 1917.

Gennem Aarene 1918, 1919 og 1920 var Sterlingkursen gennemgaaende stigende og var f. Eks.

Kr. 17,72 ultimo December 1918, og

Kr. 19,65 — — 1919, for en-

delig at naa op i Kr. 25,83 den 26. November 1920.

Derefter steg Kronen voldsomt, saa Sterlingkursen blot en Maaned senere var nede i

Kr. 22,75, og i

Kr. 18,70 den 24. Januar 1921.

I den første Halvdel af 1921 steg Sterling stærkt og naaede

Kr. 23,72 ultimo Juli 1921,

men faldt atter, og Kursen stod kun i

Kr. 20,90 ultimo December 1921.

For Fuldstændighedens Skyld skal sluttelig nævnes, at England for at stive Sterling af en Overgang indførte Tvangskurser ved Køb af Kul.

Krigstiden blev ikke mindst for de Strøybergske Virksomheder enerverende og paa mange Maader vanskelig.

Firmaets Personale bestod ved Krigens Udbrud af den 22-aarige Axel Pedersen, der var tiltraadt 2. Januar 1914 og Chr. A. Hofman, der tiltraadte 1. Juli 1914, en Kontordame, samt to Lærlinge.

Den yngste af disse Lærlinge, N. Blicher, har bortset fra 1 1/2 Aars Soldatertjeneste — været knyttet til Firmaet lige siden Januar 1914 — i ca. 20 Aar som Bogholder og siden 1938 som Firmaets betroede Fuldmægtig.

I de første Krigsaar var der ofte saa meget at gøre, at det faste Personale ikke kunde klare det. Overarbejde hørte til Dagens Orden, og der maatte jævnlig antages ekstra Hjælp. Efter Rederifdelingens Afvikling blev der mere stille, og en Overgang maatte Axel Pedersen og Hofman tumle med mange Ting — Brunkul, Tørv, Brænde o. s. v. for i det hele taget at have noget at beskæftige sig selv og Personalet med.

Efter Krigen belavede man sig paa at tage fat igen, og Konsul Strøyberg kunde i April 1919 skrive til sin Svoger, Godsinspektør Vilh. Mørch: „Det er store Sager af forskellig Art, jeg tumler med, og der vil endnu komme forskellige nye op.“ Hvad de store Planer gik ud paa, vides ikke rigtigt, men Konsul Strøyberg forhandlede vistnok om Overtagelse af en større kendt københavnsk Engros-Virksomhed, men da Forretningen daarligt kunde flyttes

AXEL PEDERSEN

fra København, strandede Planen herom. Endvidere var der bl. a. Planer om et Dampskibsrederi og Modernisering af Kulforretningen.

I Februar 1919 stillede Konsul Strøyberg Axel Pedersen i Udsigt, at han sammen med Knud Strøyberg kunde blive optaget i Firmaet som Kompagnon, og i Foraaret 1920 blev man enig om, at de to kunde regne med at være Interessenter i Firmaet fra 1. Januar 1920 at regne.

Dermed traadte anden Generation ind i Ledelsen af de N. K. Strøybergske Forretninger.

Knud Strøyberg var blevet Student 1913 og kom derefter paa Polyteknisk Lærestanstalt, men blev syg og maatte afbryde Ingeniørstudiet. I Oktober 1915 begyndte han saa i Faderens Forretning, og hans købmandsmæssige Uddannelse blev fortsat i Glasgow og Leith fra Maj 1916 til Juni 1917, altsaa under Krigen. Derefter var han ansat i forskellige Forretninger i København. I Juni 1919 blev han sendt paa en Rejse til Nordfrankrig for der at undersøge Forholdene vedrørende den nordfranske Kridteksport til U. S. A. og fortsatte derefter hjemme i Firmaet, hvor han i 1920 blev Prokurist.

Firmaet blev altsaa faktisk i 1920 et Interessentskab, men Kontrakten blev først færdig og underskrevet den 6. Januar 1921,

da Firmaets nye Navn, N. K. Strøyberg & Co., blev anmeldt til Handelsregistret og Omdannelsen til Interessentskab offentliggjort.

Arbejdsdelingen i Firmaet under de nye Forhold blev fastlagt saaledes: Konsul Strøyberg blev frit stillet, hvad Arbejdet angik, og hans Deltagelse i Ledelsen skulde nærmest være af raadgivende og kontrollerende Karakter. Knud Strøyberg skulde særligt tage sig af det tekniske, Bogholderiet og den indre Organisation og Axel Pedersen af det forretningsmæssige.

Det var i et bevæget Aar, de to unge blev ansvarlige Deltagere i Firmaet, og de glemmer aldrig 1920 med dets Inflation (forstærket herhjemme af Kronesænkningen), Arbejderuroligheder og Strejker. Et Aar, der fortjenstmæssigt begyndte overvældende godt, men endte med det almindelige Tilbageslag, der satte alt i Staa og gav store Tab.

Dette vil blive nærmere uddybet ved den følgende Omtale af Virksomhedens forskellige Grene. I dette Resumé har det kun været Hensigten ligesom at give lidt af Baggrunden for den samlede Forretnings Virksomhed i disse Aar.

Efter Konsul Strøybergs Død overtog hans to Medinteressenter ifølge Kontrakten Firmaet N. K. Strøyberg & Co., idet Knud Strøyberg ved et større Arveforskud udløste N. K. Strøybergs Indskud. Han var da knapt 27 Aar, Axel Pedersen knapt 30 Aar.

KNUD STRØYBERG

Kulforretningen.

En Følge af den ved Krigsudbruddet skabte Usikkerhed var, at man i Kulforretningen maatte annullere de under andre For-

hold oprettede Slutsedler for Salg frem i Tiden, saaledes som det naturligtvis skete ogsaa i andre Kulforretninger og i andre Brancher i Henhold til de i Slutsedlerne tagne Forbehold. Dette var ikke nogen populær Foranstaltning, og mange af Kunderne blev baade utilfredse og fornærmede.

Forholdene havde ydermere medført, at Firmaet havde særlig mange Slutsedler paa fremtidige Leveringer. — Chr. Simonsen forlod jo Firmaet 1. Juli 1914, og han havde i den Anledning faaet speciel Aftale med Konsul Strøyberg om at sikre Firmaet saa mange Kunder som muligt ved Forhaandssalg til dem, inden han rejste, for at man kunde have noget at falde tilbage paa, medens hans Efterfølger blev indarbejdet.

Forholdene faldt dog nogenlunde i Lave igen. Det viste sig, at Priserne ikke steg overvældende i 1914. Selvom Stigningen efter Forbrugerforhold var følelig, saa var det dog først senere, man naaede til de rigtig høje Priser, hvilket tydeligt fremgaar af følgende Kendsgerninger:

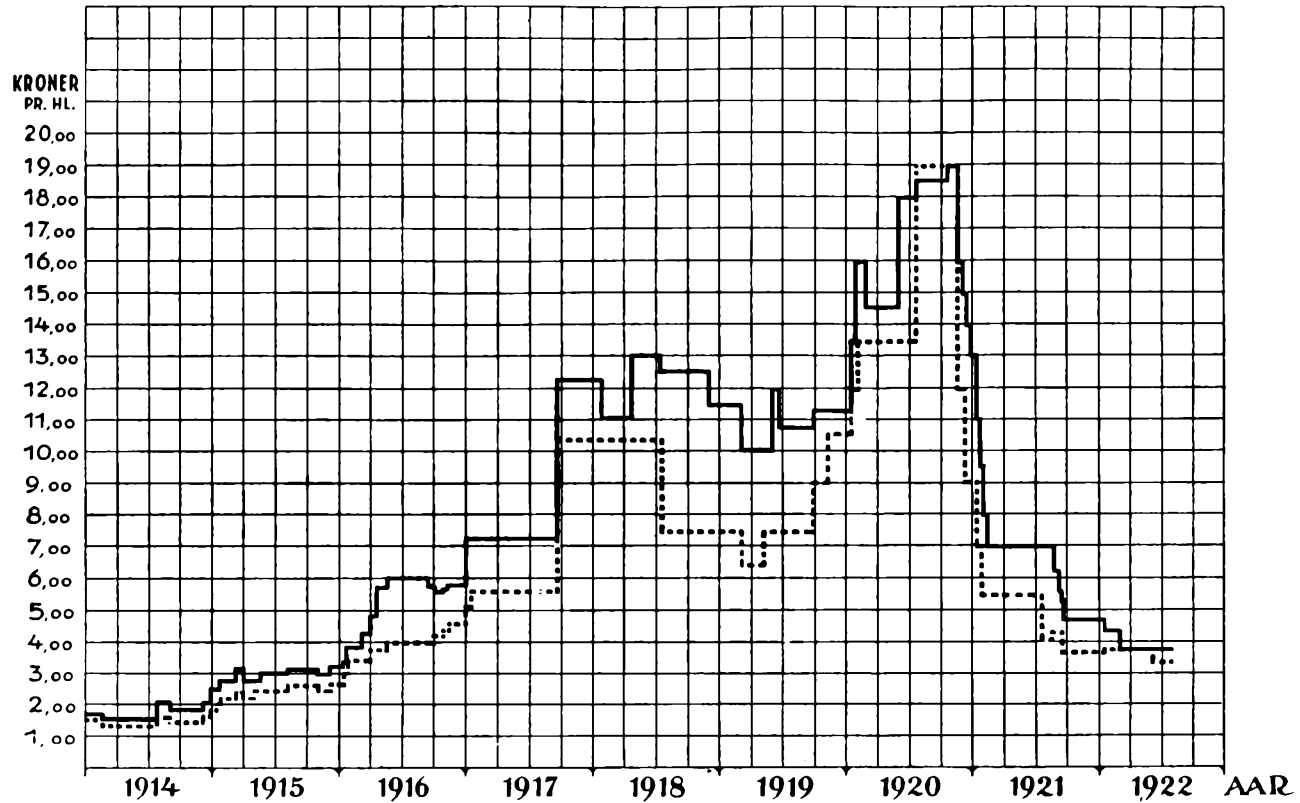
I Juni 1914 var Priserne paa Kul og Koks henholdsvis 1,55 og 1,40 Kr. pr. hl. De steg hurtigt til henholdsvis 2,05 og 1,70 Kr., men i September — November 1914 var de dog kun 1,80 og 1,60 Kr. — Først derefter, og temmelig langsomt, kom — som det iøvrigt fremgaar af Kurven paa omstaaende grafiske Fremstilling — den egentlige Stigning gennem 1916, indtil Priserne i Januar 1917 var henholdsvis 7,25 og 5,65 Kr. pr. hl.

Men saa kom fra 1. Februar 1917 den uindskrænkede Ubaads-Krig, der for en Tid standsede Tilførslerne og paa Grund af stærkt stigende Krigsforsikringspræmier og Skibsfragter ogsaa maatte indvirke meget paa Priserne.

Følgende Cirkulære, der blev udsendt af N. K. Strøyberg den 16. April 1917, fortæller tydeligt om Forholdene for Kulhandlen den Gang:

„Siden jeg i Februar udsendte Cirkulære til mine ærede Kunder, er Beholdningerne af engelske Kul herhjemme efterhaanden sluppet op, og selv om jeg for mit Firmas Vedkommende i de 2 $\frac{1}{2}$ Maaned, der er hengaaet, siden England blev erklæret blokeret, omtrent har kunnet holde mine Kunder

DETAILPRISER PAA KUL _____
 " " KOKS .....

forsynet, har det dog betalt sig at følge det i mine tidligere Cirkulærer saa ofte givne Raad om at holde sig godt forsynet med Brændsel i disse Krigstider, idet jeg naturligvis umuligt har kunnet effektuere enhver Ordre, hverken hvad det ønskede Kvantum eller Kvalitet angaar.

Anledningen til Fremkomsten af nærværende Skrivelse er imidlertid, at jeg i Morgen venter Skib til Losning med engelske Kul. Men Priserne er naturligvis svimlende høje som Følge af de mægtige Fragter og forøgede store Krigs-udgifter. — Under Forbehold af Partiernes Fremkomst til Aalborg, og at min Dispositionsret ikke fratages mig, samt at jeg ikke har udsolgt ved Modtagelsen af deres ærede Svar, tilbyder jeg herved:

Prima Cowdenbeath Dampkul	til Kr. 14,75,
„ tredobbelt harpede Nøddekul	— 14,50 og
„ skotske Fyrkul	— 14,25

pr. hl f. p. v. Aalborg, Betaling pr. prompt netto kontant.

Denne Ladning er — mig bekendt — den første, der ventes til Nordjylland under Blokaden, og det er usikkert, naar jeg atter faar Tilførsler, idet de britiske Kultilførsler, som Krigen har udviklet sig, nu nødvendigvis maa blive yderst begrænsede.

Da Priserne sandsynligvis ogsaa vil holde sig meget høje under Resten af Krigen, vil det sikkert i det hele taget ikke være uklogt at forsyne sig med britiske Kul, nu Lejlighed gives, selvom der selvfølgelig bør udvises passende Forsigtighed med Hensyn til Brændselsindkøb nu herefter.“

I 1918 var Priserne paa Kul og Koks 13,00 og 10,45 Kr. pr. hl, og de holdt sig — som den grafiske Fremstilling fortæller det — til dels ogsaa efter Krigen paa samme Niveau; for Kullenes Vedkommende, fordi Begæret var stort og Produktionen lille. Derimod faldt Prisen paa Koks, da Krigen holdt op, fordi Behovet for Cinders til Jernproduktion straks blev mindre. Men i 1919 tog Prisstigningen atter Fart, indtil man i 1920 naaede Kulminationen med 19 Kr. pr. hl for baade Kul og Koks, det vil sige Priser, der var ca. 50 % højere end under Krigen.

Stærkt medvirkende til de abnorme Priser var bl. a. Inflationen herhjemme og Uro og Strejker i England. De sidste havde til Følge, at man en Overgang — ligesom mange andre — maatte ty til Amerika for at faa Kul. Firmaet N. K. Strøyberg kontra-

herede ogsaa om et Par Ladninger amerikanske Kul, men fik kun den ene og naaede at faa den godt solgt. Adskillige andre slap mindre godt fra det amerikanske Kul-Eventyr, og det var i det hele taget i de Tider et Vovespil at importere Brændsel. Af en Dynge Koks, der skulde have kostet 19 Kr. i Udsalg pr. hl, maatte Firmaet sælge de sidste for 7 Kr. pr. hl.

Den voldsomme Deflation i sidste Kvartal af 1920 forværrede naturligvis Forholdene. I 1921 var Priserne stadig vigende og stabiliseredes først, efter at Lavpunktet var naaet i 1922 med Priserne 4,25 og 3,60 Kr. for henholdsvis Kul og Koks pr. hl.

Og som Priserne svingede, saaledes ogsaa Omsætningen. 1915 blev et af Firmaets største Importaar med en Indførsel paa over 50.000 Tons. I 1916 indførtes kun det halve. I 1918 kun godt 8000 Tons. Og i de følgende Aar hæmmedes Kulomsætningen af de høje Priser, saa Importen i 1920 kun var godt 11.000 Tons. Derefter steg den atter jævnt.

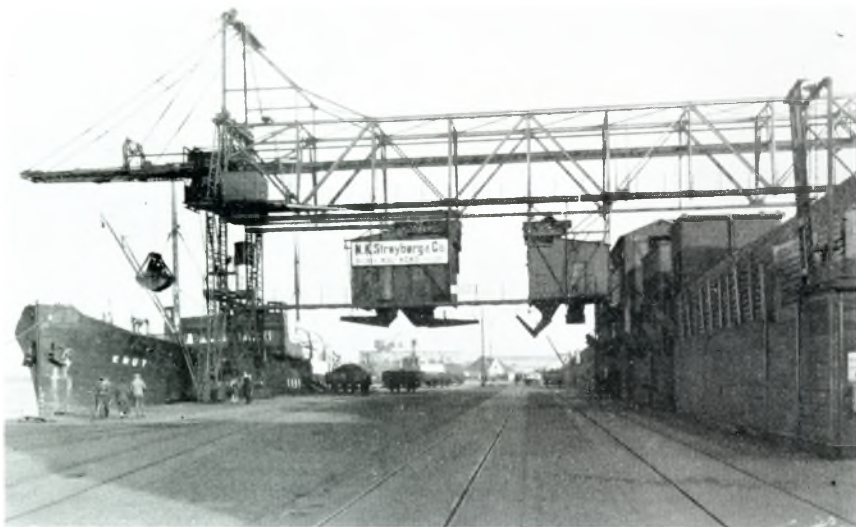
Betegnende for Tiden er det imidlertid, at Importen af Koks og Cinders er forholdsvis stærkt stigende under og efter Krigen. Det har sin naturlige Forklaring i, at man netop i disse Aar gik over til at fyre i moderne Koks-Kakkelovne og i stærkt stigende Grad til Centralvarme. Og dette Forhold medførte det forsaavidt kuriøse, at Firmaet efterhaanden er kommet op paa at importere ligesaa mange Koks og Cinders alene, som hele Landets Import af disse Brændselsarter var ved Firmaets Start i 1892.

Det stærke Tilbageslag i sidste Del af 1920 medførte, at adskillige Kulimportfirmaer kom i Vanskeligheder. Men samtidig opstod der herhjemme to store med hinanden konkurrerende Kulkoncerner, og der blev nu ligefrem Kapløb mellem disse indbyrdes og med udenlandske Interesser for at sikre sig ikke alene de kriseramte men ogsaa andre Firmaer, der selvom de ikke behøvede det — fandt det opportunt at samarbejde med den ene eller den anden af disse Koncerner.

Af sidstnævnte Kategori kan nævnes A. Abel, hvis Kullorretning blev omdannet til Aktieselskab med delvis fremmed Kapital.

Og man bestemte sig indenfor dette Firma straks til at bygge Kran og Kokssilo.

N. K. Stroyberg & Co. fik ogsaa i Februar—Marts 1921 Henvendelse om Sammenslutning med A. Abel A/S. Og Konsul Stroyberg var mærkeligt nok ikke tilbøjelig til at gaa med — maaske var det den kommende Sygdom, der allerede da fik ham til at frygte Konkurrencen mellem de store Koncerner og fra

N. K. STROYBERG & CO.'S KRAN- OG UDLEVERINGSANLÆG

Udlandet. Men de to unge Interessenter var imod en Sammenslutning, som derfor ikke blev til noget.

I Sommeren 1919 var man indenfor Firmaet begyndt at arbejde med Spørgsmaalet om at erstatte de den Gang brugte Losseapparater med en *Kulkran*. Efterhaanden var Arbejdslønningerne nemlig steget saa meget, og den direkte Ekspedition fra Skib, særlig soværts, var paa Grund af den almindelige Udvikling gaaet saa langt ned, at de økonomiske Fordele ved en Kran var blevet aabenbare. Det var oprindelig Tanken at bygge Kranen ved Østre Havn til Betjening af Pladsen der. I Januar—Februar 1920 var Firmaet saa langt fremme med Sagen, at man fik Tilbud fra forskellige Firmaer paa Bygning af Kranen.

Imidlertid havde Havneudvalget besluttet at bygge nye Bolværker ved Nyhavn, og da Firmaet havde søgt Assistance hos den raadgivende Ingeniør Børge, foreslog denne i Maj 1920 af forskellige Grunde at vente med Kranbyggeriet, indtil de nye Bolværker ved Nyhavn var færdige for saa at bygge Kranen der. Det var endnu den Gang ikke Mening, at Nyhavn skulde fyldes op, og Ingeniør Børge kom derfor med et Forslag om til given Tid at bygge en Svingkran paa fast Bro, som kunde udnytte Pladsen helt op til Bygningerne ved Nyhavnsgade. — Men foreløbig blev det altsaa vedtaget at udsætte Afgørelsen.

Efter Konsul Strøybergs Død blev Kranproblemet foreløbig løst paa en særlig Maade. Konsul Abel havde købt de udenforstaaende Interesser i sit Firma ud og tilbød nu Firmaerne N. K. Strøyberg & Co. og Chr. Simoni et Samarbejde til Udnyttelse af den nybyggede Kran og Kokssilo. I Oktober 1922 blev dette Samarbejde etableret i Form af „Aalborg Krankompagni“.

Men saa blev de nye Bolværker udfør Nyhavn byggede og denne Havn fyldt op. Og N. K. Strøyberg & Co., som hele Tiden havde beholdt en Ekspeditionsplads ved Nyhavn, besluttede sig, da der var gaaet et Par Aar, til at bygge en moderne Kulkran der.

Kranen blev bygget i Sommeren 1925 af Titan og Aalborg Skibsværft, og fra 1. August dette Aar udtraadte Firmaet af Krankompagniet.

N. K. Strøyberg & Co. var nu i Besiddelse af en fuldt tidssvarende Plads, velbeliggende og med en Kran, der havde moderne Kulsortingsapparater, ligesom der blev bygget Kokssilo (til Harpning og Sortering af Koks i de forskellige Størrelser). Senere er der sket Udvidelser bl. a. med en Cinderssilo.

Den i 1925 byggede Kokssilo brændte i Sommeren 1940 som Følge af Bombenedslag og blev erstattet med en ny Silo af Beton. Samtidig blev Folkestuerne udvidet med moderne Vaske- og Badeindretninger m. v.

Rederivirkomheden.

Da Krigen brød ud, var N. K. Strøybergs Dampner „Havet“ paa Vej fra St. Petersborg med en Ladning Træ til Holland. Man var i nogle Dage uden Underretning om den. Men den 6. August ankom den i god Behold til Helsingør, hvor den blev liggende, indtil Krigsassurancen kom i Orden.

I Oktober 1915 blev „Havet“ solgt.

Imidlertid var Konsul Strøyberg kommet i Forbindelse med

Stuhrs Værft. Denne Virksomhed havde før Krigen ved Østre Havn en Skibssmedie og et Værksted, der under Krigen udvidedes til et Værft, som ogsaa kunde bygge relativt store Skibe.

Virksomheden lededes i Begyndelsen af Brødrene P. Ph. og Im. Stuhr. Og N. K. Strøyberg støttede dem paa forskellig Maade, bl. a. ved i Marts 1915 at kontrahere om deres første store Nybygning (Bygge-Nr. 9), en 1950 Tons Damper, der blev tegnet

S.S. „HAVET“ OPLAGT I HELSINGØR

og planlagt efter Forslag og Ønsker fra Konsul Strøyberg og efter Anvisninger og Raad fra de to meget ansete Kaptajner i Aalborg Dampskibsselskab, J. A. Willadsen og Jens Kusk Jensen.

Damperen blev særdeles vellykket, og der blev senere bygget en Serie Søsterskibe til den, som i Søfartskredse stadig benævnes: Aalborg-Typen.

Det paagældende Skib kom imidlertid aldrig i Fart for N. K. Strøyberg, for allerede i Oktober 1915 blev Kontrakten solgt til Norge med en større Fortjeneste.

I 1916-17 stillede Konsul Strøyberg visse Garantier for Brødrene Stuhr og laante dem Penge paa andre Nybygninger, som Værftet vistnok byggede for egen Regning, saaledes Nybyg-

ningerne Nr. 11 og 12. Strøybergs Støtte til Værftet var en Periode oppe paa et Par Hundrede Tusind Kroner.

Ved Aalborg Dampskibsselskabs Likvidation overtog Konsul Strøyberg jo S/S „Margrethe“, der i den følgende Tid hovedsagelig gik i Kulfart paa Aalborg.

Efter at den uindskrænkede Ubaadskrig var begyndt, forlangte England, at ethvert Skib, der kom til England efter Kul, enten skulde komme med Ladning til England, eller foretage en Pligtrejse derfra til Frankrig med Kul.

Dette sidste var et risikabelt Foretagende, og Firmaet optog saa Kridteksporten til England, for at „Margrethe“ kunde slippe for Pligtrejserne.

Om Skibsfartens Vilkaar i de Tider kan nogle Tal fortælle, ogsaa saaledes, at det giver en saglig Forklaring paa de høje Kulpriser:

Alene for selve S/S „Margrethe“ var Krigsforsikringspræmien i April 1917 for Rejsen Aalborg—Hartlepool 70.000 Kr. og for Rejsen fra England og hjem 98.000 Kr. Hertil kom jo saa Forsikringen af Ladningen. Fragten hjem var 240.360 Kr. Og naar disse kæmpemæssige Omkostninger skulde fordeles paa 1600 Tons Kul, var Resultatet — de høje Priser i Udsalg — naturligvis givet.

Men ogsaa disse Forhold vekslede iøvrigt hurtigt. I Juli 1917 var Krigsforsikringspræmien Aalborg -Methil 132.000 Kr., men allerede for Hjemrejsen var den faldet til nøjagtigt det halve.

Den 17. Oktober 1917 blev der sat Punktum for „Margrethe“'s Fart. Den blev sænket sammen med en Snes andre Skibe i en Konvoj paa Vej fra Bergen til Skotland. I den tidlige Morgen dukkede to tyske Torpedojagere op og sænkede først de engelske Torpedobaade, der ledsagede Konvojen. Derefter blev Handels-skibenes Mandskab beordret i Baadene. Og saa blev alle Skibene sænket med Granater, hvorpaa de to tyske Baade forsvandt. Kort efter kom der engelske Marinefartøjer til og tog de sænkede Skibes Besætninger op, saa alle blev reddede.

Af Assurancesummen for „Margrethe“ baandlagdes i Handelsministeriet 800.000 Kr. til Køb af ny Tonnage, og i 1919 kontra-

heredes der i Lighed med andre danske Rederier om to nye Dampere med et tysk Værft (Vereinigte Elbe- und Nordenwerft). I Samraad med sin Bank købte Konsul Strøyberg Reichsmark til Dækning af hele Købesummen, ialt over en Million danske Kroner eller 9.400.000 Rmk.

Det var sikkert den Gang Konsul Strøybergs Hensigt atter at begynde Rederivirksomhed i stor Stil, men det skulde gaa helt anderledes.

I 1921 krakkede det tyske Værft, og de paa Skibene indbetalte a conto Rater blev tilbagebetalt. Fra 8. September til 13. Oktober 1921 solgtes de fleste af de tilbagebetalte Reichsmark, men paa Grund af Mark-Derouten med betydeligt Tab. Resten, ca. 1,5 Mill. Rmk., blev efter Konsul Strøybergs Død solgt i 1922 for næsten intet.

Dermed brast Drømmen om Rederi den Gang. Tiden var ikke til Køb af andre Skibe. Der var foreløbig sat Bom for Planer, som man indenfor Firmaet stadig har, men endnu ikke har faaet realiseret.

Kridtforretningen.

Krigen standsede Kridteksporten til Østersøen.

Men allerede i 1915, medens N. K. Strøyberg var paa sin Skibsindkøbs-Rejse til England, lykkedes det at sælge Kridt til U. S. A., som ligeledes i 1916 aftog nogle Laster, der gav god Fortjeneste.

Ogsaa til England eksporteredes der som nævnt Kridt under Krigen, væsentligst paa Axel Pedersens Initiativ.

Efter Krigen lavede Forretningen op igen, særlig paa Amerika, og der ekspederedes mange store amerikanske Skibe, som gerne vilde have Returfragt.

Af Hensyn til denne Forretning maatte Kridtbruddet ogsaa holdes aabent om Vinteren, og der maatte bekostes Lysinstallationer. Forstærkning af Sporene og Forandring af Broen m. v.

I 1920 eksporteredes ikke mindre end 42.000 Tons Kridt til U. S. A., og det gav i dette Inflationsaar en Fortjeneste af ca.

80.000 Kr. ialt, et Beløb, som der var særlig god Anvendelse for i dette første vanskelige Kompagniskabs-Aar.

Med Deroutens Indtræden ved Aarets Slutning holdt denne Forretning pludselig op, og da Forholdene atter blev mere normale, kunde man ikke konkurrere i Amerika.

Efter Krigens Ophør kom der igen saa smaat Gang i Eksporten til de mindre Østersøpladser, men først i 1924 — efter 10 Aars Stilstand — blev der solgt to Laster Kridt til Riga. Det blev dog ikke til mere end disse to Ladninger, idet Cementfabrikken i Riga kort efter blev nedlagt, og dens Maskiner flyttet andet Steds hen.

Grundlaget for rentabel Drift af Kridtbruddet var nu faldet bort. At bygge paa oversøisk Eksport var mere end usikkert, og da den øvrige Eksport, der altid havde været af ringe Omfang og ikke kunde udvides, kun vilde blive en Underskuds-Forretning, besluttede man sig nogle faa Aar senere til helt at holde op.

Og hermed afsluttedes et andet vigtigt -- og interessant -- Kapitel af N. K. Strøybergs Virke.

Efter Konsul Strøybergs Død gik Forpagtningen af Kridtbruddet i Henhold til Kontrakten med Cementfabrikkerne over til Fru Strøyberg og ved gensidig Overenskomst i 1927 til Knud Strøyberg, men man endedes om at ophæve Kontrakten allerede 1. Juli 1928.

L. S. Lange A/S.

Da Kulimporten efter Krigen stagnerede, og Kridtforretningens Muligheder efter den hektiske Opblussen i 1920 syntes udtomt samtidig med, at man foreløbig maatte skrinlægge Tanken om Genoptagelse af Rederivirksomheden, var det naturligt, at de tre Indehavere baade af arbejds- og fortjenstmæssige Grunde søgte at finde et Supplement til Kulforretningen.

Og man fandt det.

Gennem „den gamle Apoteker“, som stadig var Direktør i Aalborg Bys og Omegns Sparekasse, hørte man, at hans Med-direktør, Grosserer L. S. Lange, ønskede at afhænde sin Forretning med Jern, Staal og Støbegods etc.

Handelen kom i Stand, og den 14. Maj 1921 overtog man Firmaet L. S. Lange og Ejendommen Algade 54, idet der danne-

des et Aktieselskab med Kapital 500.000 Kr. Konsul Strøyberg havde Aktierne. Der blev valgt en Bestyrelse, som bestod af Konsul Strøyberg, L. S. Lange og Vinhandler Niels Christensen, der kort forinden var blevet Knud Strøybergs Svigerfader. — Niels Christensen var oprindelig Støbegodsmand og havde tidligere i mange Aar været Rejsende for De Smithske.

Axel Pedersen og Knud Strøyberg blev Direktører, og Arbejdsplanen for Ledelsen af L. S. Lange blev den samme som i N. K. Strøyberg & Co. — Man mente paa Forhaand, at den nye Forretning kunde gaa blot med en Overledelse. Det gik imidlertid ikke. Baade Axel Pedersen og Knud Strøyberg maatte sætte sig ind i den fremmede Branche og arbejde med i alle Enkeltheder. Det viste sig ogsaa hurtigt, at dette krævede en Samling af de to Firmaers Kontorer. Af praktiske Grunde maatte dette — til Konsul Strøybergs Skuffelse — ske paa Algade. Konsul Strøyberg naaede dog kun at komme paa de nye Kontorer een eneste Gang.

De to Forretninger havde fælles Bogholder (N. Blicher, der egentlig i denne krævende Dobbeltstilling tjente sine første Sporer og lagde Grunden til sin senere Position i Firmaet) og Kasserer etc., men to adskilte Bogholderier. Firmaet L. S. Lange var imidlertid overtaget for tidligt og for dyrt, saa der maatte konstateres et stort Tab det første Aar, det eneste, hvor Konsul Strøyberg selv var med.

Efter Konsul Strøybergs Død beholdt Fru Strøyberg Aktierne, og hendes Lavværge, Vilh. Mørch, kom ind i Bestyrelsen.

I fem Aar arbejdede man paa ovenomtalte Maade med fælles Kontor for de to Forretninger; men den oprindelige Arbejdsdeling mellem Axel Pedersen og Knud Strøyberg viste sig i Langden utilfredsstillende, og man bestemte sig derfor til fra Sommeren 1926 at flytte N. K. Strøyberg & Co.s Hovedkontor tilbage til Nyhavnsgade 11, saaledes at Axel Pedersen blev Kulfirmaets daglige Leder.

Samtidig opstod der Planer om en Sammenslutning mellem L. S. Lange A/S Jernforretning og Firmaet Unmack & Pedersen. Planerne blev fremmet, og 1. Juli 1926 dannedes Aktieselskabet Lange & Unmack.

Efter Udskillelsen af Jernafdelingen havde L. S. Lange A/S kun Ejendommen Algade 54 og Støbegodsforretningen. Aktiekapitalen blev nedskrevet til 100.000 Kr., som blev overtaget af N. K. Strøyberg & Co.

Forretningen blev drevet ved Bestyrer Georg Jørgensen, indtil denne 1. Januar 1932 overtog Forretningen.

Derefter fortsatte Aktieselskabet under Navnet „A S Algade 54“ alene som Ejendoms-Aktieselskab, indtil Ejendommen den 1. Januar 1942 blev solgt til Forretningens nuværende Indehaver, Købmand J. P. Christensen, saa Forretning og Ejendom atter fik samme Ejer.

Lange & Unmack A/s.

Dette Selskab fik en Aktiekapital paa 500.000 Kr.

Knud Strøyberg blev administrerende Direktør, men beholdt dog sin Interesse i N. K. Strøyberg & Co., og H. Unmack, den senere Landstingsmand, blev Meddirektør og var Formand for Bestyrelsen til sin Død i 1940.

I fem Aar havde Selskabet Hovedkontor og Ekspedition Algade 54, men samlede fra 1. Juli 1931 hele Virksomheden i det nyopførte, moderne Bygningskompleks ved Havnen.

Bestyrelsen bestaar nu af Axel Pedersen (Formand), Knud Strøyberg og dennes yngste Broder, Niels Strøyberg, der er uddannet i Jernbranchen i Ind- og Udland, og som i 1937 blev Prokurist i Firmaet. Disse tre ejer alle Aktierne.

DRONNINGLUND

Det var en gammel Tanke hos Konsul Strøyberg, at han vilde købe en større Gaard, naar hans Forhold var til det, og Lejlighed bød sig.

Før Store Restrup blev omdannet til Husmandsskole og dens Jord stykket ud, tænkte han paa at købe den. Og da Visborggaard i 1913 skulde sælges, kribledede det i ham. Han var Med-executor i Boet, men syntes heller ikke da, at han magtede det.

I 1916 kom saa Lejligheden til at købe Dronninglund. Han kom i Forhandling med Grev Werner von Schimmelmann. Og ved Skøde af 31. Marts 1916 — to Dage efter Likvidationen af Aalborg Dampskibsselskab — købte han Godset til Overtagelse 1. April, altsaa omgaaende.

Det kan være interessant her til Belysning af, hvor meget Konsul Strøyberg kunde have at tumle med paa een Gang, uden at det gik ham paa, lige at resumere følgende: Den 29. December 1915 holdtes den Generalforsamling i Dampskibsselskabet, hvor det blev vedtaget at sælge Skibene. Salgene skete i Januar og Februar 1916. Samtidigt blev der ført Forhandlinger om Selskabets Likvidation, ligesom de indledende Forhandlinger om Købet af Dronninglund maa være begyndt paa omtrent samme Tid. — I Slutningen af Marts blev Overvejelserne angaaende Dampskibsselskabet ført til Ende, og den 29. Marts holdtes saa den afsluttende Generalforsamling i Selskabet. Umiddelbart efter køber han det store Gods, saa man kan tænke sig til, hvor meget disse Milliontransaktioner maa have beskæftiget Konsul Strøyberg, der jo desuden havde Kulforretningen og sine forskellige Hverv. Men

ogsaa da giver han et slaaende Bevis paa sin Evne til at kunne stryge alt af sig: I Februar—Marts rejste han paa en fjorten Dages Ferietur til Norge.

Kun en lille Maaned senere var han altsaa Godsejer.

Dronninglund Hovedgaard og Gods med omliggende Skove og Avlsgaarden „Karensborg“ kostede 800.000 Kr.

DRONNINGLUND. SET FRA VEJEN

Ved Skøde af 25. Marts 1917 købte han endvidere nogle Plantager ved Storskoven, den 28. December samme Aar Dronninglund Storskov og den 2. April 1918 Dronninggaard Skov foruden fra Tid til anden nogle mindre Parceller og Ejendomme.

Ved Konsul Strøybergs Død i 1922 bestod den store Besiddelse af Hovedgaarden og Godset, ca. 560 ha. Skove og Plantager deromkring ca. 230 ha og Storskoven med Plantager paa ca. 750 ha. Den samlede Ejendomsskyld var 1.681.900 Kr.

Fru Strøyberg beholdt efter Konsulens Død Dronninglund, men brugte den kun til Sommerbeboelse. — I 1926 brændte den gamle Lade, og der blev foruden Opbygningen af denne foretaget forskelligt andet Byggeri i Avlsgaarden.

15. Oktober 1929 solgte Fru Strøyberg Dronninglund med alt tilhørende inclusive Storskoven til Godsejer A. Hoyer for 900.000 Kr. Den

nye Ejer solgte kort efter Storskoven til Hofjægermester von Folsach, Gjessinggaard.

Deflationen mærkedes ikke blot ved Salget af Godset, men ogsaa paa Værdipapirerne. Allerede før Konsul Strøybergs Død var der bl. a. Tab paa Aktier i Forsikringsselskaber og udenlandsk Skovindustri foruden enkelte andre Krigsselskaber. — Efter Konsulens Død kom der yderligere Tab i forskellige Papirer, og det var særlig betydeligt paa en stor Post Aktier i Landmandsbanken ved dennes Sammenbrud i 1923.

Livet paa Dronninglund.

Købet af Dronninglund betød for Konsul Strøyberg i første Omgang nye Spekulationer og Opgaver.

Straks efter Overtagelsen gik han i Gang med en gennemgribende Modernisering og Istandsættelse af saavel Hovedbygningen som Kirken. Ved Købet af Godset var han blevet *Kirke-tiende-Ejer*, og han købte de andre Tiendejere ud, saa han blev *Kirke-Ejer*, noget, han satte megen Pris paa.

I Kirken lod han indlægge elektrisk Lys, og han fik Professor Vilh. Lorentzen til Dronninglund for at undersøge baade Hovedbygningen og Kirken med den Hensigt og det Haab at gøre Fund, der kunde kaste Lys over den gamle Gaards og Kirkens Historie. Resultatet af Undersøgelserne blev ikke stort, f. Eks. fandt man jo ikke de Kalkmalerier, der senere er afdækket i Kirken.

Istandsættelsen af Hovedbygningen varede faktisk et helt Aar. Der blev naturligvis ogsaa her indlagt elektrisk Lys, Centralvarme og sanitære Anlæg. Fra først af var det Hensigten at faa Reparationsarbejderne tilendebragt, inden Datteren Ingers Konfirmation i Oktober 1916. Men det lykkedes kun tildels, og ikke anderledes, end at Stuerne — efter at de boende Gæster var ankommet — forandrede sig fra Aften til næste Morgen, ved at de blev gjort helt færdige af Haandværkerne og Møblerne sat paa Plads.

Som et Led i Restaureringen dekorerede Kunstneren Valdemar Andersen Havestuen med Motiver fra H. C. Andersens Eventyr, „Dyndkongens Datter“, og samtidig med den indvendige Istandsættelse byggedes der en Terrasse ud mod Haven. Hele Arbejdet blev foretaget under Ledelse af Arkitekt Packness i Aalborg.

Der blev i videst mulige Udstrækning benyttet lokal Arbejdskraft, men en Del maatte man have fra Aalborg.

Paa samme Tid som Konsul Strøyberg satte ind paa at bringe den bygningsmæssige Ramme om Livet paa Dronninglund i Orden, gik han selv med Liv og Lyst op i Bestræbelserne for at sætte sig ind i den store Ejendoms Forhold. Dette gjaldt ikke mindst Lejernes og Fæsternes Vilkaar.

DRONNINGLUND. SET FRA HAVEN

Som et Hovedtræk i hans Forhold til de mange Mennesker, der paa den ene eller anden Maade var knyttet til Hovedgaarden, kan nævnes, at han fortrinsvis ønskede at have gifte Folk i sin Tjeneste, maaske mere af praktiske end idealistiske Grunde. Han byggede en ny Gartnerbolig for at kunne have en gift Gartner, og til andre af sine Folk lod han indrette et Par Lejligheder i en ubenyttet Fløj af Hovedbygningen.

Og saa gav han sig Livet i Vold deroppe, levede Godsejerens og Naturelskerens Liv med alle Sanser aabne for den Rigdom af Glæder og Oplevelser, som den store Besiddelse kunde byde den, der holdt af at færdes i Naturen. Og det gjorde Konsul Strøyberg.

Ikke mindst Storskoven blev hans Tumleplads.

Han var en dygtig og udholdende Rytter, og paa sin dejlige

irske Hoppe „Dandy“ red han rundt i Skovene og nød ogsaa den særlige Tilfredsstillelse, det var ham at kunne ride milevidt og dog stadigt paa sin egen Jord.

Avlsgaarden var forpagtet ud, men han var selv med i Ledelsen af Skovene og havde direkte Kontakt saavel med Fæsterne under Hovedgaarden som Overskovfogden i Storskoven og Skovfogden for Smaaskovene. -- Han ansatte ogsaa en Skytte og opelskede Skovens Vildtbestand, bl. a. ved at anlægge et Fasaneri. Med hans egne Forsøg som Jæger blev det ikke til meget. Hans Tung-
hørhed var ham her et Handicap, der ikke kunde overvindes.

Ligeledes satte han alt ind paa at lære sit Ejendoms-Område at kende, saa at sige i de mindste Enkeltheder. Et typisk Eksempel herpaa er følgende: Han vidste fra et Kort, at der i Skoven skulde være et Udsigtspunkt med Navnet „Sukkertoppen“. Det var ham imidlertid umuligt at finde det, og han ledte et helt Aar, for han fandt Vej til det gennem den tæt sammengroede Under-
skov. -- Saavel paa „Sukkertoppen“ som paa „Knaghøj“ blev Udsigtstaarnene fornyede.

Det morede ham ogsaa at finde Smutstjerne til de kønne Steder, og han kunde holde i lange Tider paa „Dandy“ og nyde Udsigterne fra de høje Punkter i Skoven. Ogsaa „Dandy“ kendte Stjerne og Udsigtspunkterne og kunde finde dem selv, saa indlevet var den blevet med sin Herres Vaner og Yndlingsture i den vidtstrakte Natur.

I Storskoven lod Konsul Strøyberg forøvrigt afmærke flere smukke Ture, for at ogsaa andre kunde nyde godt af, hvad han havde fundet i Storskoven.

— — —

Livet paa Dronninglund var herligt.

Der kom ofte Gæster. Om Vinteren paa Weekend, om Sommeren paa længere Ophold. Og det var Konsul Strøybergs store Glæde at vise Gæsterne sine Herligheder. Saa blev der ved Frokostbordet lagt Planer for Resten af Dagen. Der var baade Biler og Hestekøretøjer til Raadighed som Befordring, og Gods-
ejerens til Dronninglund var rigtig tilpas, naar han fik sine Gæster

med op paa de Steder, han selv holdt af, saa han kunde vise og forklare dem de vældige Udsigter over Østvendssysseis herlige, stærke Land.

Han deltog ogsaa med megen Interesse i Dronninglund Bys Liv. Og som Udtryk for hans Ønske om at skabe den bogstavelig talt bedste Forbindelse mellem Byen og Hovedgaarden med Kirken lod han for egen Regning anlægge Fortov langs Vejen fra Byen til Kirken, ligesom han altid sørgede for, at Stierne i Smaaskovene var i Orden, saa Byens Befolkning ogsaa kunde nyde godt af dem.

Men ogsaa paa anden Maade søgte han at glæde og gavne Byen og Egnen, — samtidig med at han glædede sig selv. Saaledes inviterede han Aalborg Sangforening til Dronninglund, hvor den gav Koncert i Kirken og var hans Gæster. — Ved en anden Lejlighed sang kgl. Kammersanger Peter Cornelius i Kirken. Arrangementet skete ved et Samarbejde mellem Dronninglund Borgerforening og Konsul Strøyberg, og Peter Cornelius boede naturligvis paa Dronninglund.

Det var ikke alene Skoven, der gav Konsul Strøyberg Glæde ved at eje Dronninglund. Ogsaa Haven havde hans Interesse. Han udvidede den med en stor Køkkenhave mod Syd. Og selve Haven blev omlagt og sat i Stand paa alle Maader. bl. a. blev der anlagt et Rhododendronbed, der senere er blevet en stor Seværdighed.

Ind imellem de mange Gæsters Besøg levede Familien Strøyberg sit stille Hjemmeliv paa Dronninglund. Ikke mindst paa Vinterens Dagligdage. Saa rykkede man sammen om det store, runde Bord ved Kaminen i Dagligstuen og sad der bomstille og læste.

Konsul Strøyberg læste i det hele taget meget paa Dronninglund: Rejselekture, Memoirelitteratur og Skønlitteratur. Det var, som om han her — paa Afstand af det, der for var hans Verden — tog Revanche for alt det, som Livets og Forretningens Travlhed og Anspændelse tidligere havde gjort ham det umuligt at faa Tid tilovers til.

Det var hans Drøm at nyde Livet paa Dronninglund om Som-

meren og saa foretage Rejser om Vinteren. — Det lykkedes ham ogsaa at gennemføre to saadanne større Udenlandsrejser, i 1919 til Italien og i 1920 til Ægypten. Den sidste Rejse foretog han — for eneste Gang — med et Rejseselskab. Han drømte ogsaa om en Verdensomsejling. Skæbnen vilde, at det maatte blive ved Drommen.

N. K. Strøyberg fik Lov at leve nogle lykkelige Aar paa Dronninglund. Han spændte fra. Hans Sind forandredes. Han kunde ikke blive en blid Mand, det var hans Natur ikke til; men noget af det haarde, man havde mærket under Kampen og i Arbejdets Aar, gled af ham herude i Selskab med Naturen og gode Venner.

Blandt de mange Gæster var ogsaa hans Svigerinde, Forfatterinden Fru Agnes Henningsen, og hun tegner i nedenstaaende Linier et smukt Billede af N. K. Strøyberg, som hun lærte ham at kende:

N. K. Strøybergs usædvanlige Forretningsdygtighed og Energi interesserede mig ikke ret meget i vores Ungdom. Det var hans Maal at blive Storkøbmand, og det tænkte jeg nok, han blev. Det var hans Drøm at blive Godsejer, som hans Onkel paa Visborggaard havde været. Det lød for mig, som om det vilde blive ved med at være Drøm.

Første Gang min Svoger rigtig gjorde Indtryk paa mig var, da han som den fremstormende Kulgrosserer og store Arbejdsgiver sagde: „Var jeg Kullempen, vilde jeg ogsaa være Socialdemokrat“. Ah, han kan ogsaa se Sagen fra den anden Side, tænkte jeg og begyndte at faa Respekt for ham.

Han blev Storkøbmand, og han blev Godsejer. Min Respekt for ham voksede sammen med hans Interesse for de saakaldte smaa. Det, som rørte mig særligt, ligesom det rørte hans Fader, „den gamle Apoteker“, var den Omhu han viste for dem, der var i hans Brød. Han regnede med dem. Og deres Mening var ham ikke ligegyldig, som den havde været i hans Kamptid.

Jeg maa endnu smile, naar jeg mindes den Solskinsdag,

hvor jeg mødte ham paa Slottets gamle, præstegaardsagtige Veranda. Han var lige gaaet ud for at nyde Morgenbladene i en Liggestol, nu var han der igen med Aviserne under Armen og for en Gangs Skyld med et undskyldende Skuldertræk. „Hele Gartnerstyrken arbejder her omkring Huset.“ fortalte han. „Jeg generer mig for at ligge og drive, mens de slider i det.“

N. K. Strøyberg var et af de faa Mennesker, som naaede det, han ansaa for Lykken. Han kunde taale det. Han blev stille og beskeden. Han blev god af Lykken.

Agnes Henningsen.

Det var nu ikke altid Stilheden, der prægede Livet paa Dronninglund i disse Aar. Konsul Strøyberg elskede Festivitas. Han holdt af at gøre Fest for kære Gæster, og han havde glædet sig til at fejre sit Sølvbryllup som en stor Fest, men paa Grund af hans Broder Carls Død blev det ikke til noget.*)

Han tog Revanche to Aar senere, da han fejrede sin Datter Ingers Bryllup med Kaj Kragelund den 24. Juli 1921. Og det blev ikke alene Kulminationen af Dronninglundtidens Festlighed, men paa en Maade ogsaa Afslutning paa fem gode, lykkelige Aar paa Dronninglund.

*) I Anledning af Sølvbrylluppet den 14. Juli 1919 stiftede N. K. Strøyberg og Hustru følgende Legater og Dotationer:

20.000 Kr. til et Rejselegat for Funktionærer i Aalborg og Dronninglund Kommuner.

10.000 Kr. til Legat under Understøttelsesforeningen for trængende jyske Landmænd.

10.000 Kr. til Legat under Louiseforeningen i Aalborg.

10.000 Kr. til Legat under Foreningen „Tunghøres Vel“ i København.

10.000 Kr. til Legat under „De forenede Kolonihaver“ i Aalborg.

10.000 Kr. til Legat under Provinshandelsstandens Understøttelsesforening.

10.000 Kr. til Sømandshjemmet i Aalborg.

5.000 Kr. til Plantningssagen i Dronninglund Herred.

5.000 Kr. til Navigationsskolen i Aalborg.

5.000 Kr. til „De forenede Idrætsforeninger“ i Aalborg.

5.000 Kr. til diverse Institutioner i Dronninglund Sogn.

Der var samlet 110 glade Mennesker, og det blev en straalende Fest, et uforglemmeligt Minde for Deltagerne. Men — Konsul Strøybergs Nærmeste følte ved denne Lejlighed for første Gang, at han var en sygdomsmærket Mand. Ingen, heller ikke han selv, anede dog, hvor alvorligt det var.

I September Maaned samme Aar blev han indlagt paa Dr. Trolles Privatlinik i København og opereret. Han selv mente, at Operationen var lykkedes saadan, at han kunde leve videre med de Afkortelser og Indskrænkninger, som maatte være en Følge af Operationen. Han maatte saaledes holde op med at ride. Han kunde ikke rejse mere. Kort sagt, han maatte sige Farvel til meget af det, som han havde glædet sig til at skulle nyde netop nu.

Det var et haardt Slag. Han tog det som en Mand, med beundringsværdig Resignation, ja mere end det. Han havde Sindsstyrke nok til at studere sin Sygdom, læste Bøger om den. Læste og led.

Efterhaanden tog Kræfterne af og Smerterne til. Han deltog i sin Faders Begravelse i November 1921. Det var sidste Gang, han var i Aalborg i levende Live og var da meget stærkt mærket af Sygdommen.

Han var oven Senge sidste Gang Juleaften 1921. Man prøvede paa at gennemføre denne Hjemmets Fest paa sædvanlig Vis, men det var vanskeligt — for alle vidste, hvor det bar hen med stigende Hast.

Han vidste det ogsaa selv.

Herom vidner en efterladt Skrivelse, som han har dikteret sin Sekretær den 20. December.

Den lyder saaledes:

Dronninglunds Drift.

Det skal overvejes, om Broen gennem Dronninggaards Skov og Dronninggaard skal afbrydes, da Gennemkørselen sikkert vil tiltage efter den gennemførte Udstykning, og Forholdene allerede er utilfredsstillende.

Den 4 Tdr. Lands Engparcel ved Skoven Øst for Aaen, nu udlejet til Proprietær L. Olsen, Øster Mølle, bør sælges. — Ifølge Forpagningskontraktens § 1 kan *under visse Even-*

tualiteter og under visse Betingelser Forpagter Jensen opsiges med et Aars Varsel.

Karensborg bør sælges, saa snart man kan faa Lov, saaledes at Gaarden kun beholder Gettrup Enge. Vejforholdene dertil Vest om Karensborg er dog for Tiden ikke helt paa det rene. Det har hidtil været søgt at arrondere Ejendommen for Jagtens Skyld, men da Jagten vedblivende kun har ringe Betydning, bør de store, kostbare Hensyn hertil sikkert ophøre og de 4 eller 5 større bortforpagtede og bortfæstede Steder sælges. Skovarbejder Olsens Sted kunde ogsaa sælges, saaledes at et af de nærværende Huse blev overladt Manden i Stedet.

Det maa overvejes, om man skal søge at lade Kirken gaa over til at være selvejende, der vil gennemsnitlig blive større Udgift end de oppebaarne Renteindtægter. Paa den anden Side er der vist megen Sympati i Sognet for, at Menigheden selv ejer sin Kirke.

Herskabskøretøjet kan afløses af et Par Skovheste. Der vil ikke være Brug for disse hele Aaret, men de kan dog ikke helt undværes. Kusken maa være forpligtet til at arbejde enten i Skov eller Have paa alle hans ledige Dage.

I Haven er det urimeligt at holde to gifte Mænd Vinteren igennem. Det vilde sikkert være sundest for en Gartner, at han var alene, men det lader sig maaske ikke praktisere. Naar der blev holdt tre gifte Mænd fast til Skov og Have, var det vist tilstrækkeligt, saaledes, at de to overvejende gik i Haven om Sommeren og to à tre i Skoven om Vinteren.

De fem store Fæstesteder samt Olsens vil udgøre ca. 140 Tdr. Land, og der burde opnaaes mindst 120.000 for dem. Da Afgifterne nu er saa overordentlig smaa, vil et Salg i hvert Fald repræsentere et forbedret Aarsregnskab med ca. Kr. 5.000.

De andre Besparelser vil bringe dette Beløb op til 12.000.

Ved Karensborgs Salg, Kirkens Overgang til Selveje, Godsets Formindskelse, vil det først være muligt at nedbringe Ejendommen til en Størrelse passende at administrere for en yngre Mand, der selv vil drive Avlsbruget.^{*)}

N. K. Strøyberg.

Det første af ovenstaaende er maskinskrevet. Det sidste Af-snit er føjet til med Konsul Strøybergs egen Haandskrift og underskrevet.

*) Hans Son Henning var da Landvæsenselev.

Ingen kan være i Tvivl om, at Skrivelsen er en Forberedelse af de „visse Eventualiteter“, den taler om. Endnu paa dette Tidspunkt var det saa afgjort hans Haab, at Dronninglund kunde bevares i Slægtens Eje. Og de Dispositioner, han foreslaar i dette Dokument, og som viser hans Indblik i alle den store Bedrifts Detailler, tager Sigte paa at fremme disse Muligheder. Men allerede inden sin Død faa Dage senere var han dog ved at være klar over, at det kunde blive vanskeligt.

* * *

Den 7. Januar 1922 udfriede Døden N. K. Strøyberg af den Lidelse, som Livet nu var blevet ham.

Ved Bisættelsen i hans egen Kirke gav Sognepræsten Udtryk for Sognets og Kirkens Tak til Konsul Strøyberg.

Jordefærden fandt Sted fra Budolfi Domkirke, hvor Biskop Ludwigs talte og bl. a. sagde: „Konsul Strøyberg var ikke af dem, der bar Hjertet paa Læben. De, der stod ham fjernt, kunde faa det Indtryk, at han kun var den dygtige Forretningsmand, men de, der lærte ham nærmere at kende, følte og forstod, at der bag hans kølige, ydre Form bankede et varmt Hjerte, og at han ud af det elskede alt det skønne, han gerne vilde udrette og opleve, alt det, han vilde bygge op, og som skulde staa efter ham. Han naaede det meste af det, han drømte om. Og de, der fik Lov at se allerdybest i hans Sind, saa der et Menneskehjerte, der længtes efter at give og faa Kærlighed.“

„Ja, det var rigtigt.

Og nu var han ikke mere. Et paa mange Maader rigt Menneskeliv var afsluttet. Et arbejdsfyldt, spændende Livsløb gaaet til Ende.

Denne Skildring har søgt at udfinde Hovedlinierne i N. K. Strøybergs Liv og Virke og belyse hans mangesidede Indsats, saa vidt som det har været gørligt udfra det givne Materiale.

Han var en usædvanlig Mand, en Ener. - Skildringens Op-gave og Hensigt har ikke været at sætte hans Personlighed og Gerning op i et uvirkeligt Plan, men tværtimod at lade Kends-

gerningerne danne Karakterlinierne i Billedet, med Lys og Skygge fordelt efter Livets egen Lov.

Kun sjældent under Skæbnen Mennesker Evner, Kræfter og Lov til at naa saa meget som N. K. Strøyberg. Og her skal som Slutning paa Kendsgjerningernes Tale siges: Det var ikke blot som Købmand, Skibsreder og Godsejer, altsaa i Gerning, han naaede Højderne. Han gjorde det ogsaa som Menneske, i sit Liv.

H. C. Ulkær.

CAROLINE MATHILDE STRØYBERG
f. ANDERSEN

CAROLINE MATHILDE STRØYBERG f. ANDERSEN var født paa „Skovsbo“ paa Fyn den 4. August 1871 som Datter af Forpagter Peder Andersen og Hustru Cathinea født Malling. Hun blev i Barndomshjemmet kaldt Tut og blandt Venner i Aalborg Kamma. Hendes Fader stammede fra en Godsejerslægt paa Langeland og hendes Moder fra en sjællandsk Godsejerslægt. Hendes Morbroder ejede i en Aarrække „Store Restrup“ ved Aalborg.

Caroline Mathilde Andersen var den yngste af tre Søstre. Den ældste af disse, Mimi, blev gift med Apoteker Bauer i Rudkøbing. Den næstældste er Forfatterinden Agnes Henningsen, som i sin Bog „Let Gang paa Jorden“ (Gyldendal 1941) beskriver Barndomshjemmet.

Moderen døde i 1874, da Caroline Mathilde altsaa kun var tre Aar gammel, og Faderen giftede sig med de ældre Døtres Lærerinde, Frk. Emmy Rützebeck (Søster til senere Konsul Viggo Rützebeck i Aalborg). Senere forpagtede Faderen Lundsgaard ved Kerteminde, hvor han døde i 1883. Og saa opløstes Hjemmet, idet den 12-aarige Caroline Mathilde sammen med sine to ældre Søstre kom paa Gl. Antvorskov Pige kostskole ved Slagelse.

Efter fire Aars Skoletid her kom Caroline Mathilde i Hjemmet hos sin Moster i Aalborg gift med Dampskibsekspeditor, Konsul C. T. Malling.

Den 14. Juli 1894 blev hun gift med N. K. Strøyberg og fik i Aarene fra 1895—1903 6 Børn, hvoraf den ene døde to Dage efter Fødslen. I 1911 blev den yngste Søn, Niels, født.

Efter Konsul Strøybergs Død den 7. Januar 1922 lejede hun Lejlighed i København, hvor Niels kom i Skole, og hun brugte saa kun „Dronninglund“ som Sommerbeboelse. Efter „Dronninglund“s Salg i 1929 købte hun Villa i Charlottenlund og boede her til sin Død — de fleste Aar afbrudt af et større Vinterophold ved Rivieraen. Ved Sønnen Niels' Bryllup i Løkken blev hun syg — det blev til Lungebetændelse og hun døde paa Aalborg Kommunehospital den 25. Juli 1936, knapt 65 Aar gammel.

✓ 1941

CAROLINE MATHILDE STRØYBERG

f. Andersen.

„Den lille Caroline Mathilde, som ingen nænnede at kalde andet end Tut“ – saadan introducerer store Søster Agnes den lille nyeste Soster i „Let Gang paa Jorden“. Disse Ord kan betyde, at man ikke vilde kalde saadan et lille Alfebarn med et Navn, der ligner et Optog af Grandtanter. Men de kan ogsaa sige, at den lille alene ved sin Charme bragte et Kælenavn paa Læben af selv den mest forhærdede. Ogsaa den sidste Opfattelse har alt for sig, for hun beholdt virkelig gennem Livet en Del af den samme Evne til at fremkalde mildt Klima om sig.

Hun havde saa mange Navne, saa kært et Barn. Det mærkelig kringlede Navn (i vore Ører), hun havde faaet i Daaben, disse femininiserede Carl og Mads, er der vist aldrig nogen, der har kaldt hende med. Jo forresten, man kan høre stramme Institutlærer varsle: Ca-ro-li-ne. Og hun skal have været et af disse tøsede, uberegnelige Væsner, som ikke er Lærerinders Lyst. De to ældre Hjertesøstre Agnes og Mimi kaldte hende aldrig andet end Tut, de nænnede jo aldrig andet. Kamma hed hun ellers, en elegant Genvej i det gebrokkne Daabsnavn, Tante Kamma, lyse klare Vokaler i Barnemunde. Caline eller Kline var Fortrolighedscode, da Døtrene voksede op til at blive Kammerater. Mor, det Navn, der burde være enhver Kvindes, det havde hun og bar hun og sled hun. Syv Gange kunde hun hæfte det paa sig som et Baand af blaa Poesi, usynligt, men et værdigere Tegn end alle Mænds brogede Ordner og Kors. De smaa, som hun tog i

Favn, de havde deres eget Navn til hende, men det skal ikke staa her. Gloserne fra den Alder, som ikke kender noget til Skriftsproget, skal ikke nedskrives, man skal heller ikke trykke det. Svaler siger, men som Kærligheds første famlende Lyde lyder det, og hendes Fuglesjæl har forstaaet de smaa.

Naar „Let Gang paa Jorden“ engang faar sin Fortsættelse, vil vi maaske faa mere Besked om denne lille Tut som vokser til og hvis ikke maa vi forestille os hende. Hun har nok været ranglet og tynd paa den tiltrækkende Maade som Piger har, mens de udvikler sig uden nogensinde at mætte sig ved Fornuftens kolde Bord. Et Barn og en Trold er i dem endnu. Direkte fra den Alder, som baade er bedaaende og besværlig, de Aar, som driller og danser og fniser og hvisker, blev hun Frue i Aalborg. Om Vanskeligheder ved en saadan Overgang foreligger der ikke Vidnesbyrd fra hende selv, hun var af dem, der ikke besværede sig ret meget over noget. Hun havde til

Ca. 1895.

en vis Grad ogsaa Evne til ikke at besvære sig med noget. Ikke mer end nødvendigt, og der er nok blevet nok endda. En Kvindes, en Mors Liv bestaar ofte af det, som hænder de andre. Begivenheder i Børnenes Tilværelse fyldte med i hendes egen, og det, der skete i Flokken, fik hendes Hjerter til at banke. De voksede til, hun holdt sig saa ung, saa til sidst var de jævnaldrende Kammerater. Maaske stod hun dem allernærmest, da de indhentede hende. Vidnesbyrdene om de egentlige Barneaar varierer, lige fra en „alt overskyggende Interesse“ til „hun overlod os til Pigerne“. Det staaer i al Fald fast, at hun fulgte med en af sine Drenge til Hospitalet og boede dør, mens han var syg af Difteritis. Maaske har de velhavende Kaar, hun levede i, dæmpet hendes Trang til

Handling og sat Streg under hendes mere følelsesmæssige Forhold til Børnene. Hvis hun ikke var saa activ en Leder, saa fulgte hun dem i al Fald, mild og fordringsløs som hun var. Hendes Følelser var stærke og sikre, men hun var saå beskeden, at hun nodig nævnte dem. Hun var ikke af dem med „sit eget“ tidlig og silde. „Det vil jeg nu bare sige“ og „det er nu min Mening“ var ikke hendes stadige Indskud. Ingen har hørt nogen støjende Selvhævdelse fra hende. Hvis hun ikke handlede saa „fortiter in re“, saa var det bestandig „svaviter in modo“. Fra en af Fortidens Fruer i Familien havde hun arvet nogle Servietter af uforgængeligt Lærred, store som Duge, fra dengang man bandt dem om sig med en Knude i Nakken. Dem forærede hun til to yngre Familiemedlemmer, de to mest uregerlige formentlig, 6 til hver. Det gaar an at tænke sig denne Kærlighedsgave som et fint tilsløret Tegn. Hun kan have ment, at disse hvide Servietter kunde vække Associationer om Delicatesse og Manér hos nogen, der trængte til det. Vi har alle Tilgivelse behov. Hvis Gaven har rummet en Paamindelse, var denne i al Fald emballeret i disse rene og gedigne Fredens Faner.

At længes efter Børnene, at trænge til at have dem hos sig næsten med lidt Hysteri. det kaldte hun for „at være i Svenstrup“. Mundheldet var kommet for at betegne de sidste uudholdelige Minutter paa hver Rejse, naar Toget passerede Svenstrup, den sidste Station lige før Aalborg, de Øjeblikke, der endnu gik inden hun endelig, endelig igen var hos Ungerne. De indhentede hende til sin Tid og med de store voksne Piger kunde hun genoplive sine egne Tøseaar saa fulde af drillende Lystighed, hun kunde sjante med Døtrene, den værste af de værste. Hun kunde godt være et Livstykke, som fik de nylig voksne Døtre til at ryste paa de vise Hoveder.

Aalborgfruens repræsentative Pligter kunde være hende en Byrde, al den Selskabelighed, Rejserne med hendes Mand, som vilde se hver Krog af Europa og al den Mekanik. De var de første til at skaffe sig Biler. Naar der ikke rendte et Hjul af Vognen, saa punkterede de andre skiftevis. Hun har tilbragt megen

Tid med at vente, hun har kunnet studere mange smukke Landskaber grundigt, indtil Hjulene igen kunde løbe rundt. Og Cykler kom der fra England og det blev hendes Opgave at være den første Dame i Aalborg som trampede i Pedaler. Men først skulde hun jo op paa Dyret og hvordan? Saa blev der skrevet til England om Brugsanvisning. Saa nyt var det, at ingen vidste, hvordan en Dame kom op paa en Cykel. Det var endnu paa en Tid, da man helst saa bort fra, at Dammers Ben lod sig bruge til andet end at gemme bort. Hun kom naturligtvis op, men Kræfterne slog aldrig helt til. Hun har taget det med Humør, men hun var sensibel siden en Lungehindebetændelse i de unge Aar. Ride kunde hun ikke magte, men hun holdt af at gaa, de lange Ben slog godt til.

Hun døjede ofte med Selskabeligheden. Hun holdt af at se Mennesker og hun vilde gerne lytte, hun var et godt Publikum. Men den Form, som var den gængse store Middage og bag efter Damerne

for sig i en snakkende Klynge og Herrerne i et andet Rum, hvorfra man hørte Latter og betydeligt Stemmemateriale — passede hende ikke. Hun brød sig ikke om husligt Vrovl og Sladder og Tøjbetragtninger. Saa blev Bridge Mode og det var hende en Trøst. Den lille abstrakte Verden, hvor ogsaa Konger og Knægte har noget at sige, blev et Ly for hende mod det Milieu, hvor kun „virkelige Damer“ er Trumf.

Hvad der kan forlanges af en førende Frue, det passede hun, ogsaa Velgørenhed. Hun blev Medlem af Louiseforeningens Bestyrelse, trods den Rædsel hun havde for at faa Indblik i Fattigdom og Ulykke. Hun havde det med nok at stikke Hovedet i Busken og ingenting at ville se, og hun vænnede sine Omgivelser

Ca. 1910.

til saa længe som muligt at skaane hende for pinlige Sandheder. Hendes Born tog hende ofte i den Henseende, som man behandler et Barn. Men Livet tager jo fat uden Persons Anseelse, og hun fik sin Del af Smerte. I Louiseforeningen fyldte hun ogsaa en Plads som munter og skattet Actrice, naar Aalborgsocietyet fordelte Roller. Hun gjorde alt dette Fruearbejde og mer til. Men hun tabte ikke sin Personlighed i alt det repræsentative, hun var ikke en Gaas, imponeret af sig selv og sit Society. Hun var velset og vellidt. Altid venlig og aldrig fordringsfuld. Hendes uovervindelige Ro og Mildhed kunde lede en Tanke hen paa Behagelyst. Og straks det er sagt, lad os saa igen helt glæde os ved Mindet om hende, der aldrig sagde et ondt Ord. Lad os foretrække Smigerens fine Slor, som gør os lidt bedre end vi er og ikke altid den fulde, vanskelige Sandhed. Enhver værdifuld og ren Egenskab er Begyndelsen, den første spæde Spire, til sin egen Karikatur. Selv den mest ydmyge Frelserens Brud har sin Selviskhed. Ordenssans er det første spæde Kim til Gerrighed, Optimisme Roden til Svindel og Elskværdighed kan være Anelse af Behagesyge. Hun vilde saa gerne have Roser til alle. „On a toujours les fautes de sa vertu“.

Naturligvis var alle de Rejser, hun kom til at tage Del i, ikke ene til Besvær for hende. Men maaske har hun fundet Hyggen omvendt proportional med alt det, som skulde overkommes og ses. Hun har været af disse uforbederlige, som synes at Sol og Hvile i det grønne ved Middelhavet eller ved Svendborgsund er det essentielle. En af Børnene husker et lille Træk, som ligner hende. De sidder i Solen paa en lille fransk Fortovscafé. Hun faar en Kop Kaffe, som smager ledt. Hun passer paa at Værten ikke ser hende, styrter saa over Fortovet og hælder Kaffen i Rendestenen. Sidder saa igen artigt ved Bordet og forklarer fnisende: Jeg kunde ikke lide at lade den staa, for ikke at gøre ham ked af det.

Paa en af Rejserne kom det Øjeblik, da de skulde dvæle paa Achilleion, Kongers og Kejseres Pavlun paa Korfu i Middelhavet, Turens Klimaks. Og saa var hun ikke mere opladt, end at hendes

Begejstring valgte en lille Blomst. Hun ænsede ikke videre den klassiske Lokalitet for en Vækst, hun fandt i Græsset. Men kunde hun ikke have Ret? Der var noget i hende, som ikke var Resonans for dette store Ekko, en Identitet i hendes Sjæl, som ikke lod sig røre af Verdensrekord i Skønhed og Udsigt. Hjemme, som paa Korfu i det blaa Middelhav, fandt hun Livets Intimitet i en Blomst. Naturligvis har hun nydt at se det fremmede, hun har bare haft sig selv med, og hun lod sig ikke bestikke af Bädders Stjerner til at bøje sig for andet end det, der bevægede hendes Hjerter. Hun blev hurtigt træt af de lange Marcher i Museer, men hun nød, navnlig sine sidste Aar, den milde Luft i Syden fremfor den danske Vinter. Dertil kan ogsaa have bidraget en indre Følelse af Svaghed. Det blev et Angreb paa hendes Lunger, som knækkede hende. Det er en vemodig Tanke, at hvis hun havde faaet et Par Aars Udsættelse, saa kunde de nyeste Hjælpe-midler formodentlig have støttet hende saa meget, at vi endnu i mange Aar havde beholdt hende og hendes Glæde over Livet. Hendes Glæde var en Værdi i sig selv. En Kvinde kan være betydelig ved Egenskaber, som ikke vises, ikke ved Ytring af Kløgt og Slagfærdighed, men i Kraft af det kvindelige i sit eget Felt af Varme. Det ytrer sig ikke selv, men i dets Nærhed udløses andres Egenskaber, som noget lysende indenfor denne Varme. Det er som et frugtbart Klima, hvori andre Kræfter vokser til Blomstring.

Tiden som gik skulde føre Landmandsdatteren tilbage til Landet. N. K. Strøyberg købte det store Gods nord for Limfjorden, som i sit Navn gemmer Erindringen om en Dronning. Det var med den største Mistillid, hun imødesaa denne Forandring, og hun fældede Taarer ved sit første Møde med denne imponerende Lokalitet, for saa altfor mægtigt det hele dog var. Hun ønskede at blive i sit Aalborghjem. Maaske var hun bange for at fryse i Storheden. Hendes Mand forsøgte at faa Købet annulleret, men forgæves, og senere er der mange, der paa Dronninglund har mærket en særlig Varme, som hun bragte med. Godsejer var hun jo først, da hendes Mand døde, hun tilhørte ikke den Generation

senere, som har begge Ægtefællers Navneplade udenpaa Døren. De var jo stadig af den Tidsalder, hvor Kvinden blev holdt indenfor under Paaskud af ikke at maatte udsættes. Maaske kan man kalde Perioden for Visit- og Ekvipagetiden. Men den Tid kom, da hun fik sit C. M. S. sat op i Ankertyper paa Gavlmuren af den nye Lade, bygget efter Brand 1926, som det er Skik at Stedets Herre faar. Det var ikke uden Modstand fra Fru Herremandens Side.

Ca. 1920.

Den der kun naaede at kende hende kan ikke vide noget forstehaands om N. K. Stroyberg. Hans Billede tegner sig kun som en Anelse set gennem den ædle Substans, som hendes Væsen var. Det bedste man kan gøre, naar man dor meningsløst tidligt, er at efterlade sig en, gennem hvis Sind ens Minde bevarer Skonhed og Mening. Hun kunde løfte den, hun tog sig af, svag som hun var. Det er blevet sagt, at hun først helt udfoldede sig, da hun blev alene. Forholdet er vel det, at da Slaget var faldet

havde hun Reserver af Liv i sig, som kunde udfolde sig til en Art blid Livskunst. Hun kunde godt rejse sig og uden Indignation var hun ikke. Mens hendes Mand stred mod Døden, vilde hun have en Forklaring af Gud paa Meningen med alle disse Lidelser. Og hun gik direkte til Kirken og bad Biskoppen svare. Saa gammel hun var, maatte hun dog staa lille og ung foran Mysteriet. Men selv overfor dette rene og enkle Sind var Gaaden dov.

Hun var en lille sortklædt Frue, da den der skriver dette, saa hende første Gang. Hun stod i Døren til det store Hus ved Siden af sin Datter. Begge saa blege og sortklædte. De var nylig blevet alene og dér stod hun tilbage, lidt forkommen og tynd. Det skulde dog vise sig, at hendes beskedne Figur nok skulde fylde ud paa

sin Vis. Hun blev som et Felt af Venlighed paa den store Besiddelse. Lidt kantet, lidt duknakket var hendes Holdning altid. Fine Rynker havde det ædle Ansigt dér, hvor alle hendes elskelige Smil havde deres Veje. Paa en Maade var hun Aand, men Aand er maaske kun rammende Betegnelse om en, der activt ytrer sig, i al Fald var hun et sart Udkast dertil, paa samme Maade som hendes Ansigt med det fine Spind af Rynker spædt kunde ligne Voltaires paa Houdons Statue, Masken, hvis Furer er de Spor, som Aand og smilende Vid har trukket.

Sjældent er denne Verdens rige Goder faldet i et Menneskes Lod, hvem Magt og Tal interesserede mindre. Hun vidste ikke Besked med Maal og Udstrækning, Arealer og Hartkorn. Men hun kendte det sidste Tal, som Børnebørnenes Flok var naaet til, det var den eneste Progressivitet, som hun forstod. Nøglerne raslede ikke paa hende ved et myndigt Husmoderbælte, men i hendes mægtige Hus var hendes eget Rum det mindste. Hun laasede ingenting af, hun anede, at den sande Rigdom er ikke at puge paa sit eget, men at blive brugt af Livet til sidste Draabe. Hun var ikke myndig, men Folk gjorde gerne, hvad hun vilde. Hun var ikke et vittigt Hovede, som tog Scenen, men Munterhedens Gave havde hun. Hun tog ikke selv først, men „ja, hvis der er Plads,“ sagde hun om sin egen Deltagelse, naar Turene startede i hendes Bil. Saadan var hun en beskedent Deltager i sit eget Velvære helst midt i en Børneflok. Hun var ikke en Svøbe for sine undergivne, men hun gjorde heller ingen særlig Anstrengelse for at være enestaaende. Hun var uinteresseret i sig selv af Natur, som ligesom ikke var paatrængende af denne Verden, selv om hun tog stiltfærdig Del deri i 65 Aar. Paa samme Maade var der hos hende noget uberørt af Livet, som hun dog skænkede syv Børn. Hun var altid baade ung og gammel. Maaske var hun hele Livet den lille. Men Livet var hende venligt og gennem hende erfarede ogsaa andre, hvor naadigt Nuet kan være i sine lyse Øjeblikke. Alting er ikke Kamp og Vilje og dødelig Alvor. Lille som hun var, var hun dog sommetider et Instrument for Lykke og Sødme for de smaa Børn og de større Børn, som

var Forældrene og de store Børn, som var hendes samtidige. Tilværelsen kan være et kortvarigt Glimt af Leg og Fryd og Gratie, saa ubekymret, som om den ikke var Døden. Hun kunde afvæbne Livets Grumhed en lille Tid og det er en Kunst.

Saa blev hun da Godsherre af en særlig Slags. Det vilde ikke have været urimeligt, om hun havde forstaaet Borskurser og Konverteringer og Investments eller Landmandsbankens Sammenbrud. Men alle den Slags Ting naaede ikke ind i hendes Be-

Fru Strøyberg med sin ældste Dattersøn og ældste Sønnesøn paa deres fælles Fødselsdag den 4. August 1932.

vidsthed. Finansielle Spørgsmaal kom hende kun ind paa Livet, naar hun fik Besøg, som saa ofte, af en Lykkeridder, som lige netop stod og manglede et lille Laan. Saa var hun prisgiven og troede, hvad der blev forsikret hende saa dyrt. Ufrivilligt kom hun engang fra det uden at maatte punge ud. Med en ejendommelig Irrationalitet brast hun i Graad under Seancen. Den veltalende Røver saa forbavset og urolig paa denne elendige Velgører, som

tudede. Graaden skulde jo have været paa hans egen Side. Saa tog han Benene paa Nakken og forsvandt. Under Velgørerindens Hulken smækkede Døren, og væk var han. Graad er et godt Vaaben.

De 14--15 Aar, hun levede uden N. K. Strøyberg, delte hun først mellem Dronninglund og København og, da Godset blev solgt, mellem Hovedstaden, Sydfrankrig og Italien. Paa „Lunden“ levede hun sine Somre i Børnenes og Børnebørnenes Tegn. Der var ingen store Optrin eller Udfoldelse af Herregaardsstil. Der var Hygge, som hun var Midtpunkt i. Hun forstod sig paa Ture til Storskoven og var selv ivrig med, „naar der var Plads“ i Vognen. Hun holdt af den dejlige Skov med dens Variation i Bevoksning og Niveau, hvor Træer trænges sammen i de snævre Sænkninger og kravler op paa de høje Toppe. Hun tog noget lys Vin

Familien samlet på Dronninglund den 4. August 1928.

og Kager med i Vognen og viste sin Skov i Skæret af en let Beruselse fra et bellmansk Maaltid i Græsset. Hun var hver Gang mere glad for den store Naturs Skønhed. Med sine lange Skridt og en Stemme som nok kunde høres, opdagede hun Skoven atter og atter.

Hun havde den Gave menneskeligt at forstaa de Omgivelser, hun var i, derfor befandt den fynsk fødte Vendsysselfrue sig ogsaa godt i København. Godt Humør faldt hun for. Engang var hun paa en Tur med to yngre af Familiens Mandfolk havnet paa et Sted, hvor den gemytlige københavnske Folkelighed har et Brændpunkt. Ordrup Cyklebane. I Trængslen var hun blevet skyllet hen ved et Restaurantbord, hvor fire Bødler af Slagtere, fire betydelige Kammerater støjede med deres Damer. Spilleordrer og Tips og Fiduser fyldte Luften pyntet op med Sprogets Saftudtryk. Artig og yderst oplivet tog hun Del i disse Bordfællers Livsinteresser og havde haft en dejlig Dag. Ak, hun havde altid haft en dejlig Dag, dér hvor hun var. Det er en Kunst og hun var en inspireret Kunstner.

Italiens Klima og elskværdige Befolkning kom til at betyde noget for hende under et længere Ophold i Løbet af hendes sidste Aar. Hun syslede med at lære sig Italiensk.

Det skulde blive i det gamle Aalborg, at Døden naaede hende. Faa Dage efter en Familiefest fik hun Lungebetændelse og bukede under, mens hendes yngste Søn, den lille Nilus, drog af Sted paa sin Bryllupsrejse.

Ved dette Forsøg paa en Beskrivelse viser det sig, at der er brugt saa mange Negationer for at finde hende. Der er saa meget, hun ikke var. Hun har aldrig slidt, og hun har ikke tænkt videre skarpt. Hun havde ikke f. Eks. det nydelige Geni for „morsom“ Mad, som er saa egnet til smaa Triumfer og højroestet Ros. Hun krævede aldrig Anerkendelse, hun vidste ikke, hvad det var at kræve. En Slægt havde rendyrket Mildhed og Munterhed og Fordringsløshed i hende, ikke andet. Der var Godhed omkring hende. Man kunde komme hen til hende og blive et bedre Menneske, ak, saa kort en Tid. Sikkert vilde hun, selv om hun havde

været fattig, have haft det samme trolige og milde Kvindesind til at staa imod med, til at kvæle Uhygge og Bitterhed med.

Klar og enkel, saa letfattelig, næsten gennemsigtig, men en hel Figur, noget der huskes, var hun — et enkelt Tema, en ganske lille Melodi, som lever i Erindringen, og huskes saa let som en af Mozarts smaa jordiske Strofer, der kaldes himmelske, fordi de er saa dejlige. Den der først kendte hende, da hun var alene, har maaske bedst Betingelse for at se hende som en fritstaaende Figur, en Individualitet. Ingen Symfoni, men et af disse Temaer, Fund af Geniet, som kan staa saa klart og pludseligt, et lille Led af Ynde, som huskes trods sin beskedne Andel i den symfoniske Vælde. Hun havde sin Melodi, hun var næsten som et Kendings-signal for en Del, men kun for en Del af det kvindelige. Det er nemt at sige og remse op alt det, hun ikke var og svært at ramme de faa Klange, som udgjorde hendes Melodi. Og dog er hun saa tydelig i Erindringen, hun var egentlig kun et Smil, et af disse korte Udtryk af jordisk Velvære, Sol, Græs, Børn og Leg, som giver et Ansigt et uendeligt Behag, man kalder det saligt, fordi det er saa levende.

Man faar mest fat i Abstraktioner, naar man gerne vil forme en Figur, den man skriver om. Man stirrer indad i dybe Regioner for at se den forsvundne, og hun er der, og en Skikkelse anes, et Smil, der ser sig tilbage. Men hende selv ser man for utydeligt. Man dækker hende med Udtryk og Lignelser og Metaforer, men Livet og Varmen er borte.

Albert Naur.

STAMTAVLE
OVER
STRØYBERG-SLÆGTEN

I SLÆGTLED.

Christopher Jørgensen Strøyberger, d. 1711?

Indvandrede ca. 1662 fra Lübeck til København, hvor han ernærede sig som *Tømrer*, senere *Vintapper*.

Gift 1. Gang den 5te 1672 med Ane Svendsdatter, f. i Hochstedt.

Gift 2. Gang med Marie Møller, d. 20de 11 1678.

Gift 3. Gang 30de 1 1679 med Maren Nielsdatter, f. i Nyborg.

1 Barn (II Slægtled): Jørgen Christophersen S.

II SLÆGTLED.

Vintapper Christopher Jørgensen Strøybergers Barn med Maren Nielsdatter.

Jørgen Christophersen Strøyberger, f. 23de 11 1680 i København, d. 6de 1727 i Kierte.

Den 2de 1709 blev han kaldet til *Sognepræst i Kierte* paa Fyn.

Gift med Pernille Pedersdatter Krog, d. 1ste 5 1759. Datter af Organist i Stege Peder Pedersen Krog og Sophie Amalie Jacobsdatter Danefær.

6 Børn (III Slægtled): Anna Erica S.

Christopher S.

Peder S.

Jacob S.

Jens S.

Christian Friederich S.

RETTELSE I STAMTAVLEN

III SLÆGTLED b. *Christopher Strøyberg*:
1731 rettes til 1713.

VII SLÆGTLED 2 d. *Erik Julius Fiedler Strøyberg*
tilføjes: d. 30de 5 1935 i København.

III SLÆGTLED.

Pastor Jørgen Christophersen Strøybergers Børn med Pernille Pedersdatter Krog.

- a. *Anna Erica Strøyberg*, f. 7/8 1711 i Kierte.
Gift med Degn i Ringe Rasmus Hansen *From*.
4 Børn: Zille Sophie *From*, dbt. 8/11 1737.
Hans Jørgen *From*, dbt. 6/5 1740.
Anna Barbara *From*, dbt. 1/9 1742.
Anna *From*, dbt. 8/11 1745.
- b. *Christopher Strøyberg*, f. 28/2 1731 i Kierte, d. 15/1 1794 i Sdr. Broby.
1739 blev han cand. theol., 4/1 1743 Kapellan i Sørslev, og 3/10 1760 *Sognepræst* i Sønder Broby paa Fyn.
Gift 1. Gang den 25/1 1744 med Sille Christensdatter *Bircherod*, bgr. 25/8 1757, Enke efter Pastor *Holm*, *Vigerslev*.
Gift 2. Gang med Anne Kirstine *Lacoppidan*, f. 15/12 1724, d. 28/1 1788, Enke efter Pastor *Hægh*, Sønder Broby.
3 Børn (IV Slægtled): Sille S.
Anne Marie S.
Jørgen S.
- c. *Peder Strøyberg*, dbt. 5/1 1714 i Kierte? d. før 1727.
- d. *Jacob Strøyberg*, dbt. 21/1 1716 i Kierte, d. 6/6 1799 i Skydsbjerg.
Han var *Skolelærer* i Bovense, men blev fra 1762 Degn for Sandager og Holevad.
Gift 1. Gang med ?
Gift 2. Gang den 8/9 1762 med *Mimerich* salig *Holst*, f. 1727, begr. 6/6 1787.
Gift 3. Gang den 19/2 1790 med *Grethe Marie Buchman*.
Ingen Børn.
- e. *Jens Strøyberg*, dbt. 12/11 1717 i Kierte?
Maaske var han Tjener paa *Holchenhavn*.
Antagelig 1 Barn: *Christian Willing S.*, f. 1765.
- f. *Christian Friederich Strøyberg*, f. 1724, d. 2/2 1793.
Toldkontrollør i *Bogense*. Døde i »yderlig Fattigdom«, men begravet »med Sang og Klang«.
Ugift.

V SLÆGTLED.

Pastor Jørgen Strøybergs Børn af 1. Ægteskab med Birgitte Kirstine Breckling.

- a. *Christopher Strøyberg*, f. ¹¹ s 1795 i Sdr. Broby, d. ²³ i 1847 i Aalborg.
Den ²⁷ 1818 blev han cand. pharm., 1829 Bestyrer af Aalborg Svaneapotek. ¹⁸ 1830 fik han Privilegium som *Apoteker*, og blev ved sit Giftermaal Ejer af Jens Bangs Stenhus. 1839 blev han Direktør for Aalborg Bys og Omegns Sparekasse. Cancelliraad, R. af Dbg.
Gift den ²¹ s 1830 med Else Johanne Kjellerup, f. ¹¹ s 1797 i Aalborg, d. ¹⁰ 1860 i Aalborg, Datter af Justitsraad, Overkøbmand i Aalborg Jacob Kjellerup og Rise, f. Winde. Hun var Enke efter Apoteker Sigurd Johnsen, Ejer af Jens Bangs Stenhus i Aalborg.
5 Børn (VI Slægtled 1):
Sigurd Johnsen S.
Jørgen Jacob Kjellerup S.
Jens Kjellerup S.
Niels Caj Erasmus S.
Johannes Baagøe S.
- b. *Frederik Breckling Strøyberg*, f. ³⁰ s 1796 i Sdr. Broby, d. ²⁸ 1796 i Sdr. Broby.
- c. *Frederikke Birgitte Strøyberg*, f. ¹⁰ 1797 i Sdr. Broby, d. ²⁰ i 1870.
Gift den ¹⁸ i 1829 med senere Godsforvalter paa »Lundegaards Stiftelse« paa Fyn, Jacob Peter *Jensenius* (Stedmoders Halvbroder), f. ¹⁷ 1785 i Veilby Præstegaard, d. ³⁰ i 1855, Søn af Pastor Jensenius i Veilby.
De havde ingen Børn, men opdrog Søstersønnen Johan G. N. Winther.
- d. *Ane Kirstine Strøyberg*, f. ⁹ 1798 i Sdr. Broby, d. ¹³ s 1865. Ugift. Hun boede hos Søsteren og Svogeren Jensenius paa »Lundegaards Stiftelse«.
- e. *Birgitte Kirstine Strøyberg*, f. ¹⁹ 1799 i Sdr. Broby, d. ²⁸ s 1863 i Aalborg. Ugift.
- f. *Jacob Lacoppidan Strøyberg*, f. ³⁰ s 1800 i Sdr. Broby, d. ¹² 1882 i Assens.
I 1823 blev han cand. pharm., og i 1832 købte han Assens *Apotek*, som han ombyggede i 1847—48. 1867 overdrog han

Apoteket til sin Søn, Jørgen N. H. S. (VI 2 a). Han var Medstifter og mangeaarig Bestyrelsesmedlem af Assens og Omegns Spare- og Laanekasse.

Gift den ¹²/₉ 1834 med Mette Cathrine Hanniball, f. ⁸/₁₂ 1813 i Assens, d. ¹¹/₅ 1851 i Assens, Datter af Købmand og Skibsreder i Assens Søren Dyrhaage Hanniball og Susanne, f. Simonsen.

5 Børn (VI Slægtled 2): Jørgen Nicolai Hannibal S.

Susanne Severine S.

Else Johanne Christophore S. -

g. *Else Susanne Strøyberg*, f. ²¹/₁₀ 1801 i Sdr. Broby, d. ²³/₉ 1823 i Sdr. Broby?

h. *Nicoline Strøyberg*, f. ¹³/₁ 1803 i Sdr. Broby, d. ²¹/₅ 1828 i Sdr. Broby?

Pastor Jørgen Strøybergs Barn af 2. Ægteskab med Ane Margrethe Jensenius.

i. *Johanne Georgine Strøyberg*, f. ¹³/₁ 1807 i Sdr. Broby, d. ¹⁰/₁₀ 1831.

Gift med Skolelærer Lars *Winther* i Ulbølle, f. ca. 1806.

1 Barn: Johan Georg Nicolai *Winther*, f. ¹³/₉ 1831, d. ⁵/₉ 1893 i Aalborg. Han var Landinspektør i Aalborg.

VI SLÆGTLED. 1.

Apoteker, Cancelliraad Christoffer Strøybergs Børn med Else Johanne Kjellerup.

- a. *Sigurd Johnsen Strøyberg*, f. 3° 1831 i Aalborg, d. 8° 1841 i Aalborg?
- b. *Jørgen Jacob Kjellerup Strøyberg*, f. 20° 1833 i Aalborg, d. 18° 11 1921 i Hasseris ved Aalborg.
Han blev cand. pharm. i 1856. Den 1° 1859 overtog han *Svaneapoteket* og Jens Bangs Stenhus efter sin Fader. Den 1° 12 1861 blev han Direktør i Aalborg Bys og Omegns Sparekasse. 1864—1891 var han Medlem af Aalborg Byraad. Den 1° 1 1909 overdrog han Apoteket og Jens Bangs Stenhus til sin Søn, Valdemar S. (VII 1 f).
R. af Dbg. og Dbm.
Gift den 28° 5 1859 med sin Kusine Susanne Severine Strøyberg (VI 2 b), f. 28° 6 1836 i Assens, d. 3° 6 1899 i Aalborg, Datter af V f.
8 Børn (VII Slægtled 1):
Jens Christoffer Hannibal S.
Jacob Frederik Christian S.
Johannes S.
Carl Bruun S.
Johanne Katrine S.
Valdemar S.
Niels Kaj S.
Viggo S.
- c. *Jens Kjellerup Strøyberg*, f. 8° 6 1834 i Aalborg, d. 23° 6 1860 i København.
Han studerede Teologi.
- d. *Niels Caj Erasmus Strøyberg*, f. 26° 6 1835 i Aalborg, d. 20° 6 1897 i København.
Han blev i 1857 cand. pharm. 1869 købte han *Silkeborg Papirfabrik* og 1873 tillige Silkeborg Hovedgaard.
I 1889 blev han Kasserer ved De danske Papirfabrikker.
Gift den 15° 5 1872 med Gyda Fiedler, f. 23° 11 1853 i København, d. 10° 1 1936 i København, Datter af Conferentsraad, Justitiarius i Overretten, Frederik Fiedler og Albertine f. Sporon.

4 Børn (VII Slægtled 2): Else Johanne S.
Caj Frederik Fiedler S.
Ove Carl Fiedler S.
Erik Julius Fiedler S.

- e. *Johannes Baagøe Strøyberg*, f. ²⁶ i 1838 i Aalborg, d. ¹⁷ i 1924 i København.

Han blev i 1863 cand. med. og var 1868–72 *Læge* i København. 1872 købte han Aarslevgaard ved Aarhus, som han igen solgte i 1887. Derefter var han praktiserende Læge, først i Tjørnelunde og fra 1895 i Høng. I 1903 flyttede han til København.

Gift den ²⁷ » 1878 med Anna *Emilie* Kyhné, f. ¹³ i 1858 i Aalborg, Datter af Premierløjtnant John Charles W. Kyhné og Elisa f. Møller.

Ingen Børn.

VI SLÆGTLED 2.

Apoteker Jacob Lacoppidan Strøybergs Børn med Mette Cathrine Hanniball.

- a. *Jørgen Nicolai Hannibal Strøyberg*, f. ^{3/10} 1835 i Assens, d. ¹⁷ i 1905 i Assens.

1857 blev han cand. pharm., hvorefter han bl. a. var paa Svaneapoteket i Aalborg. I 1867 købte han Faderens (V f.) *Apotek i Assens*. Han var desuden Byraadsmedlem, Bestyrelsesmedlem i Danmarks Apotekerforening, Bestyrelsesmedlem i og Formand for »Assens og Omegns Spare- og Laanekasse«, og Bryggeriet »Vestfyn«.

Justitsraad, R. af Dbg.

Gift den ³ i 1861 med Georgine Cecilie Satterup, f. ³⁰ i 1835 i Aalborg, d. ²³ i 1930 i Assens, Datter af Kaptajn Lauritz Peter Satterup og Vilhelmine f. Hjaltelin.

6 Børn (VII Slægtled 3): Vilhelm S.
Johanne S.
Johannes Vilhelm S.
Ingeborg Frederikke S.
Marie S.
Mette Cathrine S.

- b. *Susanne Severine Strøyberg*, f. 28. 9 1836 i Assens, d. 3. 9 1899 i Aalborg.
Gift med sin Fætter, J. J. K. *Strøyberg* (VI 1 b), se denne.
Børn: se samme Sted.
- c. *Else Johanne Christophore Strøyberg*, f. 15. 5 1842 i Assens, d. 16. 9 1863 i Assens.

VII SLÆGTLED 1 x.

Apoteker Jørgen Jacob Kjellerup Strøybergs Børn med Susanne Severine Strøyberg.

- a. *Jens Christoffer Hannibal Strøyberg*, f. ¹⁰ 1860 i Aalborg, d. ¹¹ 1933 i Kgs. Lyngby.

Han blev cand. pharm. i 1881. Fra 1889 til ¹ 1908 Ejer af *Løveapoteket i Randers*. Den ¹ 1908 købte han *Kongens Lyngby Apotek*, som han havde til ³¹ 12 1931. Han var endvidere Formand for De samvirkende Plantningsforeninger, Formand for Lyngby Grundejer- og Kommunalforening, og i Bestyrelsen for Spare- og Laanekassen for Lyngby og Omegn. R. af Dbg.

Gift 1. Gang den ⁷ 1886 med *Laura Andrea Smith*, f. ²¹ 8 1864 i København, d. ⁷ 6 1887 i København, Datter af Overlærer i København, Professor Henrik Smith og Hustru f. Jensen.

Gift 2. Gang den ³ 10 1889 med *Sophie Frederikke Maximiliane Baronesse Haxthausen*, f. ³¹ 5 1867 i København, d. ² 11 1927 i Kgs. Lyngby, Datter af Generalmajor, Baron Haxthausen og Thora Emilie f. Birch.

4 Børn (VIII Slægtled 1): *Karen Margrethe S.*

Gudrun Cecilie Haxthausen S.

Jørgen Henrik Haxthausen S.

Aase Elisa Andrea Haxthausen S.

- b. *Jacob Frederik Christian Strøyberg*, f. ²¹ 8 1861 i Aalborg, d. ²⁸ 12 1875 i Aalborg.

- c. *Johannes Strøyberg*, f. ¹⁷ 11 1862 i Aalborg, d. ²⁶ 11 1881 i Aalborg.

- d. *Carl Bruun Strøyberg*, f. ⁷ 3 1864 i Aalborg, d. ⁸ 5 1919 i Roskilde.

Han blev Student i 1883, og kom derefter i Maskinlære. 1894 købte han og drev som *Fabrikant Maglekilde Maskinfabrik* i Roskilde.

Gift den ¹⁸ 12 1901 med *Sarine Børgesen*, f. Kirkeby, f. ³ 10 1862 i København, d. ⁹ 5 1940 i København, Datter af Sejlmagermester Andreas E. Kirkeby og Marie Birgitte, f. Hoffmann.

1 Barn (VIII Slægtled 2): *Erik Carl Bruun S.*

- e. *Johanne Katrine Strøyberg*, f. ⁵ 7 1865 i Aalborg, d. ⁷ 11 1869 i Aalborg.
- f. *Valdemar Strøyberg*, f. ⁵ 12 1866 i Aalborg.
1889 blev han cand. pharm. og i 1896 ansat paa sin Faders Apotek, *Svaneapoteket i Aalborg*. Den ¹ 1 1909 overtog han dette og Jens Bangs Stenhus, og begge Dele overdrog han ¹ 1 1932 til sin Søn, Sigurd Carl S. (VIII 3 b). Fra 1915 til 1933 restaurerede han med Støtte fra Stat, Kommune og Carlsbergfond Jens Bangs Stenhus, og sikrede det ved nyt Fundament.
R. af Dbg.
Gift den ⁶ 10 1899 med Lovise Bolette Tobiesen f. ⁶ 10 1878 paa Høvængegaard paa Lolland, Datter af Carl Frederik Samuel Tobiesen og Sofie Amalie, f. Friderichsen.
3 Børn (VIII Slægtled 3): Susanne Beate S.
Sigurd Carl S.
Kirsten Sofie S.
- g. *Niels Kaj Strøyberg*, f. ²¹ 2 1868 i Aalborg, d. ⁷ 1 1922 paa Dronninglund.
Legatets Stifter.
Efter Købmandsuddannelse i Aalborg, Aarhus, Stettin, Newcastle og Manchester blev han den ¹ 2 1892 *Købmand i Aalborg* i Kulimport og Kridtexport. Fra 1896 til 1916 var han *Reder* for »Aalborg Dampskibsselskab«. 1904 blev han *Russisk Vicekonsul*. 1916 købte han Dronninglund Hovedgaard, og Aaret efter Dronninglund Storskov. Han var desuden Medlem af en Række Foreninger, bl. a. 1901–08 Bestyrelsesmedlem i Aalborg Handelsforening, 1901–16 Formand for Foreningen af Arbejdsgivere ved Aalborg Havn, 1906–18 Formand for Danske Kulimportørers Association, m. m.
Den ¹¹ 7 1919 oprettede han en Række Legater.
Det Strøybergske Familielegat oprettede han efter sin Faders Død, og med Arven efter denne som Grundlag.
Gift den ¹¹ 7 1894 med Caroline Mathilde Andersen, f. ¹ 5 1871 paa Skovsbo, Fyn, d. ²⁵ 7 1936 i Aalborg, Datter af Forpagter Peter Andersen og Cathinca, f. Malling.
7 Børn (VIII Slægtled 4): Knud S.
Else S.
Kaj S.

Susanne Margrethe S.

Inger S.

Sten Henning S.

Niels Kaj S.

- h. *Viggo Strøyberg*, f. ¹³/₁₀ 1870 i Aalborg.
I 1896 tog han *Magisterkonferens* i Astronomi, og fra 1899 til 1901 var han Assistent paa Observatoriet. Fra 1901 til 1940 Beregner i Livsforsikringsselskabet »Tryg«.
Gift den ¹⁷/₅ 1912 med Anna Louise Nielsen, f. ¹²/₁₀ 1880 i Taastrup, Datter af Købmand, senere Godsejer Axel Nielsen til Katrineberg og Luduiska, f. Brøker.
3 Børn (VIII Slægtled 5): *Else Johanne S.*
Jytte Luduiska S.
Ebba Elisabeth S.

VII SLÆGTLED 2.

Fabrikant Niels Caj Erasmus Strøybergs Børn med Gyda Fiedler.

- a. *Else Johanne Strøyberg*, f. ²¹/₁ 1873 i Silkeborg.
Efter Mandens Død 1907 fortsatte hun dennes Fabrik: Kjøbenhavn's Pensel-, Børste- og Gadekostefabrik til denne solgtes 1940.
Gift den ³/₁ 1900 med Fabrikant Georg Frederik *Wulff*, f. ¹³/₉ 1873 i København, d. ⁷/₆ 1907 i København, Søn af Direktør Valdemar Emil Wulff og Cathinca, f. Berg.
2 Børn: *Stellan Gustav Strøyberg Wulff*, f. ³/₁ 1902.
Niels Børge Strøyberg Wulff, f. ⁵/₆ 1905.
- b. *Caj Frederik Fiedler Strøyberg*, f. ²¹/₅ 1878 i Silkeborg.
Han blev cand. pharm. 1902. 1904 kom han paa Sct. Hans Hospital.
- c. *Ove Carl Fiedler Strøyberg*, f. ³¹/₁ 1880 i Silkeborg.
Efter Studentereksamen i 1898 blev han ansat i Landmandsbanken i København, hvor han i 1913 blev Fuldmægtig, 1930 Prokurist og 1933 *Kontorchef*.
Gift den ²⁸/₁₀ 1916 med Elna Marie Olsen, f. ¹¹/₉ 1882 i København, Datter af Grosserer Ole Olsen.
Ingen Børn.
- d. *Erik Julius Fiedler Strøyberg*, f. ⁷/₃ 1884 i Silkeborg.
Han fik Købmandsuddannelse i København, Hamburg, Lon-

don og Paris. 1906 Korrespondent i København. 1908 stiftede han sammen med Grosserer K. V. Holm Firmaet *Holm og Strøyberg*, Rederi- og Stenforretning (fra Bornholms Granitbrud).

Gift 1. Gang den ²²/₂ 1908 med Ella Kristine Olsen, f. ²³/₁₂ 1886 i København, Datter af Læge Kristian Riise og Anna Johanne Frederikke Sandberg Olsen.

Skilt i Juli 1913.

Gift 2. Gang den ²³/₇ 1915 med Thora Bakkerud, f. ¹⁵/₁ 1887 i Hamar (Norge), Datter af Overkontrollør Bakkerud ved Statens Brændevinsbrænderier i Norge.

2 Børn (1 af 1. Ægtsk., 1 af 2.) (VIII Slægtled 6):

Jens Kristian S.

Gyda Birgitte S.

VII SLÆGTLED 3.

Apoteker Jørgen Nicolai Hannibal Strøybergs Børn med Georgine Cecilie Satterup.

- a. *Vilhelm Strøyberg*, f. ²⁹/₆ 1862 i Assens, d. ¹¹/₂ 1866 i Assens.
- b. *Johanne Strøyberg*, f. ¹¹/₁₂ 1864 i Assens, d. ³⁰/₆ 1866 i Assens.
- c. *Johannes Vilhelm Strøyberg*, f. ³/₁₀ 1866 i Assens.

Han blev cand. pharm. i 1889 og i 1905 *Apoteker i Assens*, idet han overtog Apoteket efter sin Fader (VI 2 a). 1913–21 var han Medlem af Byraadet, og 1918–21 folkevalgt Borgmester. Foruden forskellige lokale Tillidsposter var han Medlem af Sparekassernes Hovedorganisationer.

R. af Dbg.

Gift den ²⁷/₁₀ 1896 med Dagmar Augusta Mortensen, f. ²¹/₈ 1869 i København, Datter af Møllejejer M. Mortensen og Jensine f. Jensen.

† Børn (VIII Slægtled 7): *Ingeborg Johanne S.*

Jørgen S.

Jens S.

Ove Johannes S.

- d. *Ingeborg Frederikke Strøyberg*, f. ³⁰/₉ 1867 i Assens.

Gift den ²⁰/₃ 1896 med cand. pharm., Brygger i Assens, Herman Adolf *Bayer*, f. ¹¹/₁₂ 1855 i Kalundborg, d. ¹¹/₁₀ 1917

- i København, Søn af Apoteker i Kalundborg Chr. A. Bayer og Sofie Hedvig f. Larsen.
- 6 Børn: Marie Bayer, f. ¹¹/₁₀ 1897.
 Rasmus *Samuel* Bayer, f. ¹²/₇ 1899.
 Dina Bayer, f. ²⁷/₁₂ 1900.
 Rachel Bayer, f. ²⁶/₆ 1902, d. ²⁵/₂ 1903.
 Ernst Bayer, f. ³/₁₁ 1903.
 Jørgen *Nicolai* Hannibal Bayer, f. ²/₁₁ 1904.
- e. Marie *Strøyberg*, f. ⁸/₂ 1869 i Assens, d. ¹¹/₁₂ 1872 i Assens.
- f. Mette *Cathrine Strøyberg*, f. ⁸/₁ 1870 i Assens.
 Gift den ¹⁷/₁₁ 1898 med Premierløjtnant, senere Kaptajn og Lodsinspektør i Marinen, Sigurd Valdemar *Hansen*, f. ³⁰/₁ 1870 i København, d. ²¹/₇ 1932 i København, Søn af Kontre-admiral, Overlods Victor Hansen og Hansine Marie f. Bøttzauw.
 2 Børn: Jørgen *Preben* Bøttzauw Hansen, f. ²⁵/₁₀ 1902.
 Karen *Vibeke* Strøyberg Hansen, f. ⁸/₇ 1906.

VIII SLÆGTLED. 1. x.

Apoteker Jens Christoffer Hannibal Strøybergs Børn med Sophie Frederikke Maximiliane Baronesse Haxthausen.

- a. *Karen Margrethe Strøyberg*, f. ²⁹ 6 1890 i Randers.
Gift den ⁶ 6 1916 med Løjtnant Willy Bruun de Neergaard,
f. ¹⁰ 12 1888 paa Hellestrup, Søn af Hofjægermester Poul
Bruun de Neergaard, Skjoldnæsholm, og Andrea, f. Jacobsen.
Skilt ¹⁶ 1 1936.
5 Børn (IX Slægtled 1): Jens Bruun de Neergaard.
Erik Bruun de Neergaard.
Svend Jørgen Bruun de Neergaard.
Poul Vilhelm Bruun de Neergaard.
Gerda Annette Bruun de Neergaard.
- b. *Gudrun Cecilie Haxthausen Strøyberg*, f. ¹ 5 1893 i Randers.
Indtil Giftermaalet Operasangerinde i Tyskland.
Gift den ²⁷ 6 1924 med Dr. med. Erich Aulhorn, Dresden,
f. ¹⁰ 12 1879 i Dresden, Søn af Fabrikant Aulhorn, Dresden.
Ingen Børn.
- c. *Jørgen Henrik Haxthausen Strøyberg*, f. ¹¹ 1 1897 i Randers.
Inspektør i Frederiksberg Kommune.
Gift i 1927 med Johanne Nygren, f. ¹² 5 1900 i Tranekjær,
Langeland.
Ingen Børn.
- d. *Aase Elisa Andrea Haxthausen Strøyberg*, f. ⁶ 3 1899 i Randers.
Gift 1. Gang den ¹ 7 1920 med Hanns Pfister, f. ¹⁸ 8 1897 i
Neapel, d. ¹⁷ 7 1923 i Berlin, Søn af Generalkonsul i Bern
Pfister og Anni f. Heinneken.
Gift 2. Gang den ³⁰ 1 1924 med Aage Nathansen, f. ¹⁷ 4 1889
i Randers, Søn af Grosserer Nathansen og Edel f. Simon.
Skilt 1929.
Gift 3. Gang den ¹⁶ 10 1935 med Overassistent Knud August
Theodor Ravn, f. ²¹ 6 1905 i København, Søn af Løjtnant
Axel Ravn og Ida, f. v. Buchwald.
4 Børn (IX Slægtled 2): Inga Antonia Giulia Pfister.
Ole Knud Johan adp. Nathansen.
Tonia Birgit Strøyberg Nathansen.
Birgitte Inga Strøyberg Ravn.

VIII SLÆGTLED. 2. x.

Fabrikant Carl Bruun Strøybergs Barn med Sarine Børgesen Kirkeby.

- a. *Erik Carl Bruun Strøyberg*, f. 26 9 1902 i Roskilde.
Rejste til Amerika i 1922 efter at have været Landvæsenselev.
Gift den 27 10 1926 med Emma Madelin, f. 21 9 1907.
2 Børn (IX Slægtled 3): Jack Eric Carl S.
Joan Sarina S.

VIII SLÆGTLED. 3. x.

Apoteker Valdemar Strøybergs Børn med Lovise Bolette Tobiesen.

- a. *Susanne Beate (kaldet Sanna) Strøyberg*, f. 15 5 1901 i Aalborg.
Hun har været Journalist, bl. a. i Rom.
Gift den 6 11 1932 med Minister Otto Carl Mohr, senere Gesandt i Berlin, f. 21 9 1883 paa Scheelenborg, Fyn, Søn af Godsforvalter A. Mohr og Johanne f. Lauritzen.
Ingen Børn.
- b. *Sigurd Carl Strøyberg*, f. 21 11 1902 i Aalborg.
I 1927 blev han cand. pharm., og var 1929–1930 i Udlandet.
Den 1 11 1932 overtog han efter Faderen (VII 1 f.) *Svaneapoteket* og Jens Bangs Stenhus i Aalborg.
Gift den 23 9 1930 med Grethe Krause Helboe, f. 6 12 1911 i Aalborg, Datter af Købmand Jørgen Helboe og Signe f. Windfeldt.
Skilt 1935.
Ingen Børn.
- c. *Kirsten Sofie Strøyberg*, f. 1 11 1904 i Aalborg.
Gift den 20 5 1924 med senere prak. Læge i Aalborg Werner Hans Frederik Abrahamson Læssøe Amstrup, f. 11 12 1891 i Newcastle-on-Tyne, Søn af Grosserer Jens Amstrup (senere København) og Signe f. Læssøe.
2 Børn (IX Slægtled 4): Rise Amstrup.
Niels Amstrup.

VIII SLÆGTLED. 4. x.

Konsul Niels Kaj Strøybergs Børn med Caroline Mathilde Andersen.

- a. *Knud Strøyberg*, f. ²⁷ 1895 i Aalborg.
Han fik Handelsuddannelse i Aalborg, Glasgow, Leith og København, og blev i 1920 optaget i Faderens Firma, der samtidig ændredes til »N. K. Strøyberg & Co.« Fra 1921 blev han tillige Direktør for »L. S. Lange A S«, der i 1926 ændredes til »Lange & Unmack A S«. Bestyrelsesmedlem i forskellige faglige Foreninger og i 1941 Formand for »Aalborg Handelsstandsforening«.
Gift 1. Gang den ¹⁰ 1920 med *Elna Christensen*, f. ²⁵ 1899 i Aalborg, Datter af Vinhandler Niels Christensen og Anna f. Poulsen.
Skilt 1938.
Gift 2. Gang den ²⁶ 1939 med *Jenny Clara Johansen*, f. ² 1904 i Svenstrup J., Datter af Stationsforstander Mads Johansen og Apoline Laurette f. Witt.
7 Børn (5 af 1. Ægtesk., 2 af 2.) (IX Slægtled 5):
Anna S.
Kirsten S.
Niels Kaj S.
Poul S.
Rigmor S.
Jens S.
Erik S.
- b. *Else Strøyberg*, f. ³⁰ 1896 i Aalborg.
Gift den ¹⁰ 1919 med sin Fætter Arkitekt Poul *Henningsen*, f. ¹ 1894 i Ordrup. Søn af Forfatterinden Agnes Henningsen f. Andersen.
2 Børn (IX Slægtled 6): Simon Henningsen.
Berta Henningsen.
- c. *Kaj Strøyberg*, f. ¹ 1897 i Aalborg, d. ¹⁰ 1897 i Aalborg.

VIII SLÆGTLED. 6.

Grosserer Erik Julius Fiedler Strøybergs Barn af 1. Ægteskab med Ella Olsen.

- a. *Jens Kristian Strøyberg*, f. ²⁰/₃ 1912 i København.
Han blev handelsuddannet og købte i 1937 Hyldtofte Købmandshandel pr. Rødby.
Gift den ³⁰/₁₂ 1934 med Aase Dahlerup Berthelsen, f. ⁵/₁ 1914 i København, Datter af Arkitekt Hans Dahlerup Berthelsen og Caroline Amalie f. Goth.
Ingen Børn.

Grosserer Erik Julius Fiedler Strøybergs Barn af 2. Ægteskab med Thora Bakkerud.

- b. *Gyda Birgitte Strøyberg*, f. ³/₅ 1918 i København, d. ¹²/₂ 1919 i København.

VIII SLÆGTLED. 7.

Apoteker Johannes Vilhelm Strøybergs Børn med Dagmar Augusta Mortensen.

- a. *Ingeborg Johanne Strøyberg*, f. ²²/₁ 1900 i Assens.
Hun er Musikpædagog, uddannet i Klaver af Alex. Stoffregen, og tog i 1922 musikpædagogisk Fagprøve. 1924 blev hun ansat ved Stoffregens Konservatorium, 1933 ved de Københavnske Folkemusikskoler og i 1937 ved Københavns Sangskole.
- b. *Jørgen Strøyberg*, f. ¹⁵/₂ 1902 i Assens.
I 1929 blev han cand. med., og var 1929–30 Skibslæge paa »Danaekspeditionen«. 1933 nedsatte han sig som praktiserende Læge i Gentofte, og i 1935 i Rynkeby paa Fyn.
Gift den ¹⁵/₃ 1935 med Grethe Betty Jensen, f. ¹³/₁₀ 1916 i København, Datter af Vinhandler Lars Jensen og Olga Marie f. Nyberg.
2 Børn (IX Slægtled 10): Annette Susanne S.
Merete S.

- c. *Jens Strøyberg*, f. ²⁵ 11 1903 i Assens.
 Efter i 1927 at være blevet cand. pharm., var han 1927–35 i Island, Schweiz, Frankrig og København. Den 1² 1935 overtog han *Apoteket i Assens* efter sin Fader (VII 3 c).
 Gift den 16¹ 1935 med *Ruth Lilly Winther*, f. 11 1916 i København, Datter af Grosserer Alfred Julius Sigvald Winther og Dagmar Gunhilde Alfrida f. Liebmann.
 1 Barn (IX Slægtled 11): Vibeke Elsebeth S.
- d. *Ove Johannes Strøyberg*, f. ²⁰ 7 1912 i Assens.
 1934 blev han exam. pharm.

IX SLÆGTLED I x.

Karen Margrethe Strøybergs Børn med Løjtnant Willy Bruun de Neergaard.

a. *Jens Bruun de Neergaard*, f. ²⁹ 1917 paa Laurentziuslund
pr. Jystrup, d. ⁵ 1929 paa Ebberødgaard.

b. *Erik Bruun de Neergaard*, f. ²⁶ 1918 paa Laurentziuslund
pr. Jystrup.
Stud. jur.

c. *Svend Jørgen Bruun de Neergaard*, f. ²⁸ 1920 paa Lau-
rentziuslund pr. Jystrup.
Ved Landvæsenet.

- d. *Poul Vilhelm Bruun de Neergaard*, f. ⁸ i 1922 paa Laurentziuslund pr. Jystrup.
Stud. art.

- e. *Gerda Annette Bruun de Neergaard*, f. ^{16/3} 1923 paa Laurentziuslund pr. Jystrup.

IX SLÆGTLED 2 x.

**Aase Elisa Andrea Haxthausen Strøybergs Børn af 1. Ægteskab
med Hanns Pfister.**

- a. *Inga Antonia Giulia Pfister*, f. ³⁰ i 1921 i København, d. ²² i 1922 i Dresden.

- b. *Ole Knud Johan adp. Nathansen*, f. 11/1 1922 i København.
stud. oecon.

**Aase Elise Andrea Haxthausen Strøybergs Barn af 2. Ægteskab
med Aage Nathansen.**

- c. *Tonia Birgit Strøyberg Nathansen*, f. 18/12 1924 i København.

**Aase Elise Andrea Haxthausen Strøybergs Barn af 3. Ægteskab
med Overassistent Knud August Theodor Ravn.**

- d. *Birgitte Inga Strøyberg Ravn*, f. 1/1 1937 i København.

IX SLÆGTLED 3 x.

Erik Carl Bruun Strøybergs Børn med Emma Madelin.

a. *Jack Eric Carl Strøyberg*, f. 28 i 1930 i?

b. *Joan Sarina Strøyberg*, f. 21 i 1933 i?

IX SLÆGTLED 4 x.

Kirsten Sofie Strøybergs Børn med Læge Hans Amstrup.

a. *Rise Amstrup*, f. 11 i 1926 i Aalborg.

b. *Niels Amstrup*, f. 7 i 1928 i Dalbyovre.

e. *Rigmor Strøyberg*, f. ²¹ i 1929 i Aalborg.

Direktør Knud Strøybergs Børn af 2. Ægteskab med Jenny Clara Johansen.

f. *Jens Strøyberg*, f. ⁵ s 1940 i Aalborg.

IX SLÆGTLED 5 x.

g. *Erik Strøyberg*, f. ⁵ x 1940 i Aalborg.

IX SLÆGTLED 6 x.

Else Strøybergs Børn med Arkitekt Poul Henningsen.

a. *Simon Henningsen*, f. ¹ x 1920 i København.
Uddannes til Arkitekt.

b. *Berta Henningsen*, f. ²⁷ 11 1922 i København.

IX SLÆGTLED 8 x.

Inger Strøybergs Børn med Fabrikant, Konsul Kaj Jørgen Julius Kragelund.

a. *Kamma Kragelund*, f. ²¹/₅ 1922 i Aalborg.

b. *Anders Michael Kragelund*, f. ¹²/₂ 1924 i Aalborg.
I Handelslære.

c. *Jens Kragelund*, f. ²⁶/₁₁ 1927 i Aalborg.

IX SLÆGTLED 9 x

Prokurist Niels Kaj Strøybergs Børn med Risse Møller.

a. *Jørgen Strøyberg*, f. ³ 11 1938 i Aalborg.

b. *Morten Strøyberg*, f. ²⁸ 11 1940 i Aalborg.

IX SLÆGTLED 10.

Læge Jørgen Strøybergs Børn med Grethe Betty Jensen.

a. *Annette Susanne Strøyberg*, f. 7 12 1936 i Rynkeby, Fyn.

b. *Merete Strøyberg*, f. 6 12 1938 i Rynkeby, Fyn.

IX SLÆGTLED 11.

Apoteker Jens Strøybergs Barn med Ruth Lilly Winther.

a. *Vibeke Elsebeth Strøyberg*, f. 12 3 1937 i Assens.

Tavle A.
Den ældste Del af Slægten.

I.

Christopher Jørgensen Strøyberger,
d. 1711?
1. Gang g. m. Ane Svendsdatter,
2. Gang g. m. Marie Møller,
3. Gang g. m. Maren Nielsdatter.

II.

Jørgen Christophersen S.,
f. $\frac{23}{9}$ 1680, d. $\frac{6}{3}$ 1727,
g. m. Pernille Pedersdatter Krog.

III.

a) Anna Erica S.,
f. $\frac{7}{8}$ 1711,
g. m. Rasmus Hansen From.

b) Christopher S.,
f. $\frac{28}{2}$ 1713, d. $\frac{15}{1}$ 1794,
1. Gang g. m. Sille Christensdatter Birchperod,
2. Gang g. m. Anne Kirstine Lacoppidan.

c) Peder S.,
dbt. $\frac{5}{7}$ 1714, d. før 1727.

d) Jacob S.,
dbt. $\frac{21}{4}$ 1716, d. $\frac{6}{6}$ 1799,
1. Gang g. m. ?
2. Gang g. m. Mimerich salig Holst,
3. Gang g. m. Grethe Marie Buchman.

e) Jens S.,
dbt. $\frac{12}{11}$ 7,
Christian Wæg S.,
f. 176

f) Christian Friederich S.,
f. 1724, d. $\frac{6}{2}$ 1793.

IV.

Zille Sophie F.,
dbt. $\frac{8}{11}$ 1737.

Hans Jørgen F.,
dbt. $\frac{6}{5}$ 1740.

Anna Barbara F.,
dbt. $\frac{4}{6}$ 1742.

Anna F.,
dbt. $\frac{8}{11}$ 1745.

a) Sille S.,
f. $\frac{17}{3}$ 1762,
g. Hans Christian Rafn.

b) Anne Marie S.,
f. $\frac{2}{8}$ 1764,
g. m. Johannes Schmidt.

c) Jørgen S.,
f. $\frac{29}{7}$ 1766, d. $\frac{21}{12}$ 1834,
1. Gang g. m. Birgitte Kirstine Breckling,
2. Gang g. m. Ane Margrethe Jensenius.

els Christoffer R.,
f. $\frac{14}{8}$ 1800.

Cathrine Marie Sch.,
f. $\frac{27}{11}$ 1787, d. $\frac{11}{1}$ 1788.

Ane Kirstine Sch.,
f. $\frac{17}{11}$ 1789, d. $\frac{6}{3}$ 1873.

Cathrine Marie Sch.,
f. $\frac{18}{5}$ 1791, d. $\frac{31}{3}$ 1803.

Jensanne Margrethe Sch.,
f. $\frac{13}{6}$ 1792, d. $\frac{12}{4}$ 1874.

Christen Bernt Sch.,
f. $\frac{5}{6}$ 1794, d. $\frac{13}{6}$ 1800.

Sille Vilhelmine Sch.,
f. $\frac{27}{8}$ 1796, d. $\frac{1}{6}$ 1796.

Christopher Georg Sch.,
f. $\frac{28}{9}$ 1797, d. $\frac{13}{5}$ 1803.

Sille Vilhelmine Sch.,
f. $\frac{8}{1}$ 1801, d. $\frac{19}{66}$.

Karen Kofod Sch.,
f. $\frac{11}{3}$ 1802, d. $\frac{10}{11}$ 1866.

Cathrine Marie Sch.,
f. $\frac{8}{4}$ 1804, d. $\frac{8}{8}$ 1855.

Clementine Birgitte Sch.,
f. $\frac{15}{8}$ 1806, d. $\frac{18}{3}$ 1885.

V.

a) Christopher S.,
f. $\frac{11}{8}$ 1795, d. $\frac{23}{1}$ 1847,
g. m. Else Johanne Kjellerup.

b) Frederik Breckling S.,
f. $\frac{20}{8}$ 1796, d. $\frac{28}{6}$ 1796.

c) Frederikke Birgitte S.,
f. $\frac{19}{7}$ 1797, d. $\frac{26}{4}$ 1870,
g. m. Jacob Peter Jensenius.

d) Ane Kirstine S.,
f. $\frac{9}{7}$ 1798, d. $\frac{13}{5}$ 1865.

e) Birgitte Kirstine S.,
f. $\frac{19}{7}$ 1799, d. $\frac{28}{3}$ 1863.

f) Jacob Lactolan S.,
f. $\frac{20}{8}$ 1800, d. $\frac{4}{9}$ 1882,
g. m. Mette Cath. Hanniball.

g) Else Susanne S.,
f. $\frac{21}{10}$ 1801, d. $\frac{23}{6}$ 1823.

h) Nicoline S.,
f. $\frac{13}{1}$ 1803, d. $\frac{21}{6}$ 1828.

i) Johanne Georgine S.,
f. $\frac{13}{1}$ 1807, d. $\frac{10}{10}$ 1831,
g. m. Lars Winther.

VI.

1 a) Sigurd Johnsen S.,
f. $\frac{3}{4}$ 1831, d. $\frac{8}{1}$ 1841.

b) Jørgen Jacob Kjellerup S.,
f. $\frac{20}{6}$ 1833, d. $\frac{18}{11}$ 1921,
g. m. 2 b) Susanne Severine S.

se Tavle B.

1 c) Jens Kjellerup S.,
f. $\frac{8}{6}$ 1834, d. $\frac{23}{6}$ 1860.

1 d) Niels Caj Erasmus S.,
f. $\frac{26}{6}$ 1835, d. $\frac{20}{6}$ 1897,
g. m. Gyda Fiedler.

se Tavle C.

1 e) Johannes Baagøe S.,
f. $\frac{26}{1}$ 1838, d. $\frac{17}{5}$ 1924,
g. m. Anna Emilie Kyhné.

se Tavle D.

Johan Georg Nicolai W.,
f. $\frac{13}{6}$ 1831, d. $\frac{5}{9}$ 1893.

Tavle B.
Den legatberettigede Del af Slægten.

VI.

b) Jørgen Jacob Kjellerup Strøberg.
f. ²⁰/₆ 1833, d. ¹⁸/₁₁ 1921,
g. m. 2 b) Susanne Severine Strøberg.

VII.

1 a) Jens Christoffer Hannibal S., f. ⁶ / ₆ 1860, d. ¹¹ / ₇ 1933, 1. Gang g. m. Laura Andrea Smith, 2. Gang g. m. Sophie F. M. Haxthausen.	1 b) Jacob Frederik Christian S., f. ²¹ / ₆ 1861, d. ²⁸ / ₁₂ 1875.	1 c) Johannes S., f. ¹¹ / ₁₁ 1862, d. ²⁶ / ₁₁ 1881.	1 d) Carl Bruun S., f. ⁷ / ₃ 1864, d. ⁸ / ₅ 1919, g. m. Sarine Børgesen, f. Kirkeby.	1 e) Johanne Katrine S., f. ⁵ / ₇ 1865, d. ⁷ / ₁₁ 1869.	1 f) Valdemar S., f. ⁶ / ₁₂ 1866, g. m. Lovise Bolette Tobisen.	1 g) Niels Kaj S., f. ²¹ / ₂ 1868, d. ⁷ / ₁ 1922, g. m. Caroline Mathilde Andersen.	1 h) Viggo S., f. ¹³ / ₁₀ 1870, g. m. Anna Louise Nielsen.
---	---	--	--	--	---	---	--

VIII.

1 a) Karen Margrethe S., f. ²⁹ / ₆ 1890, g. m. Willy Bruun de Neergaard.	1 b) Gudrun Cecilie Haxthausen S., f. ¹ / ₅ 1893, g. m. Erich Aulhorn.	1 c) Jørgen Henrik Haxthausen S., f. ¹¹ / ₄ 1897, g. m. Johanne Nygren.	1 d) Aase Elisa Andrea Haxthausen S., f. ⁶ / ₃ 1899, 1. Gang g. m. Hanns Pfister, 2. Gang g. m. Aage Nathansen, 3. Gang g. m. Knud A. Th. Ravn.	2 a) Erik Carl Bruun S., f. ²⁶ / ₆ 1902, g. m. Emma Madelin.	3 a) Susanne Beate (Sanna) S., f. ¹⁵ / ₅ 1901, g. m. Otto C. Mohr.	3 b) Sigurd Carl S., f. ²⁴ / ₁₁ 1902, g. m. Grethe K. Helboe, skilt 1935.	3 c) Kirsten Sofie S., f. ¹ / ₁ 1904, g. m. Hans Amstrup.	4 a) Knud S., f. ²⁷ / ₃ 1895, 1. Gang g. m. Elna Christensen, 2. Gang g. m. Jenny Johansen.	4 b) Else S., f. ³⁰ / ₄ 1896, g. m. Poul Henningsen.	4 c) Kaj S., f. ⁹ / ₇ 1897, d. ¹⁰ / ₇ 1897.	4 d) Susanne Margrethe S., f. ²⁷ / ₁₁ 1899, g. m. Albert Naur, skilt 1935.	4 e) Inger S., f. ¹⁹ / ₇ 1901, g. m. Kaj J. J. Kragelund.	4 f) Sten Henning S., f. ² / ₁ 1903, g. m. Helga Nielsen.	4 g) Niels Kaj S., f. ⁵ / ₁₀ 1911, g. m. Rigmor (Risse) Møller.	5 a) Else Johanne S., f. ²² / ₃ 1916.	5 b) Jytte Luduiska S., f. ¹² / ₄ 1917.	5 c) Ebba Elisabeth, f. ²⁴ / ₆ 1918.
--	--	---	---	--	--	--	---	--	--	--	---	---	---	---	--	--	---

IX.

2 a) Inga Antonia Giulia Pf., f. ³⁰ / ₃ 1921, d. ²² / ₄ 1922.	2 b) Ole Knud Johan, adp. N., f. ¹¹ / ₄ 1922.	2 c) Tonia Birgit Strøberg N., f. ¹⁸ / ₁₃ 1924.	2 d) Birgitte Inga Str. R., f. ⁴ / ₁ 1937.	3 a) Jack Eric Carl S., f. ²⁸ / ₁ 1930.	3 b) Joan Sarina S., f. ²¹ / ₄ 1933.	4 a) Rise A., f. ¹¹ / ₆ 1926.	4 b) Niels A., f. ⁷ / ₆ 1928.	6 a) Sim H., f. ⁴ / ₁ 1920.	6 b) Berta H., f. ²⁷ / ₁₁ 1922.	8 a) Kamma K., f. ²⁴ / ₅ 1922.	8 b) Anders Michael K., f. ¹² / ₃ 1924.	8 c) Jens K., f. ²⁰ / ₁₁ 1927.
--	--	--	---	--	---	--	--	--	--	---	--	---

1 a) Jens B. d. N., f. ²⁹ / ₄ 1917, d. ⁵ / ₂ 1929.	1 b) Erik B. d. N., f. ²⁶ / ₇ 1918.	1 c) Svend Jørgen B. d. N., f. ²⁸ / ₂ 1920.	1 d) Poul Vilhelm B. d. N., f. ⁸ / ₄ 1922.	1 e) Gerda Annette B. d. N., f. ¹⁶ / ₅ 1923.	5 a) Anna S., f. ¹³ / ₄ 1921, g. m. Viggo Torpet.	5 b) Kirsten S., f. ²⁹ / ₅ 1924.	5 c) Niels Kaj S., f. ⁴ / ₆ 1926.	5 d) Poul S., f. ⁷ / ₆ 1927.	5 e) Rigmor S., f. ²¹ / ₄ 1929.	5 f) Jens S., f. ⁵ / ₆ 1920.	5 g) Erik S., f. ⁵ / ₄ 1940.	7 a) Ida Caline N., f. ¹¹ / ₁₂ 1923.	7 b) Robert N., f. ²⁹ / ₅ 1926.	7 c) Peter N., f. ²⁵ / ₁₀ 1928.	9 a) Jørgen S., f. ² / ₁₁ 1938.	9 b) Morten S., f. ²⁸ / ₁₁ 1940.
---	--	--	---	---	---	---	--	---	--	---	---	---	--	--	--	---

Tavle C.

Den ikke legatberettigede Del af Aalborgslægten.

VI.

1 d) Niels Caj Eras Strøyberg,
f. $\frac{26}{6}$ 1835, $\frac{20}{6}$ 1897,
g. m. Gy Fiedler.

VII.

2 a) Else Johanne S.,
f. $\frac{3}{4}$ 1873,
g. m. Georg Frederik Wulff.

2 b) Caj Frederik Fiedler S.,
f. $\frac{22}{5}$ 1878.

2 c) Ove Carl Fiedler S.,
f. $\frac{31}{1}$ 1880,
g. m. Elna Marie Olsen.

2 d) Erik Julius Fiedler S.,
f. $\frac{7}{3}$ 1884, d. $\frac{30}{6}$ 1935,
1. Gang g. m. Ella Olsen,
2. Gang g. m. Thora Bakkerud.

VIII.

Stellan Gustav Strøyberg W.,
f. $\frac{3}{4}$ 1902.

Niels Børge Strøyberg W.,
f. $\frac{5}{6}$ 1905.

6 a) Jens Kristian S.,
f. $\frac{20}{3}$ 1912,
g. m. Aase Dahlerup Berthelsen.

6 b) Gyda Birgitte S.,
f. $\frac{9}{5}$ 1918, d. $\frac{12}{2}$ 1919.

Tavle D.

Assens-Slægten (i k k e legatberettiget).

V.

f) Jacob Lacoppidan Strøyberg,
f. $^{30}/_8$ 1800, d. $^{12}/_9$ 1882,
g. m. Mette Cathrine Hanniball.

VI.

2 a) Jørgen Nicolai Hannibal S.,
f. $^3/_{10}$ 1835, d. $^{17}/_2$ 1905,
g. m. Georgine Cecilie Satterup.

2 b) Susanne Severine S.,
f. $^{28}/_9$ 1836, d. $^3/_{10}$ 1899,
g. m. 1 b) Jørgen Jacob Kjellerup S.,
se Tavle B.

2 c) Else Johanne Christophore S.,
f. $^4/5$ 1842, d. $^{16}/_9$ 1863.

VII.

3 a) Vilhelm S.,
f. $^{20}/_6$ 1862, d. $^{14}/_2$ 1866.

3 b) Johanne S.,
f. $^1/_{12}$ 1864, d. $^{30}/_6$ 1866.

3 c) Johannes Vilhelm S.,
f. $^3/_{10}$ 1866,
g. m. Dagmar Augusta Mortensen.

3 d) Ingeborg Frederikke S.,
f. $^{30}/_9$ 1867,
g. m. Herman Adolf Bayer.

3 e) Marie S.,
f. $^8/2$ 1869, d. $^{14}/_{12}$ 1872.

3 f) Mette Cathrine
f. $^8/4$ 1870,
g. m. Sigurd Valdemar ansen.

VIII.

7 a) Ingeborg Johanne S.,
f. $^{22}/_1$ 1900.

7 b) Jørgen S.,
f. $^{16}/_2$ 1902,
g. m. Grethe Betty Jensen.

7 c) Jens S.,
f. $^{25}/_6$ 1903,
g. m. Ruth Lilly Vnther.

7 d) Ove Johannes S.,
f. $^{20}/_7$ 1912.

Marie B.,
f. $^{14}/_{10}$ 1897.

Rasmus Samuel B.,
f. $^{12}/_7$ 1899.

Dina B.,
f. $^{27}/_{12}$ 1900.

Rachel B.,
f. $^{26}/_6$ 1902, d. $^{25}/_2$ 1903.

Ernst B.,
f. $^3/_{11}$ 1903.

Jørgen Nicolai Hannibal B.,
f. $^2/_{11}$ 1904.

Jørgen Preben Bøttzauw H.,
f. $^{25}/_{10}$ 1902.

Ken Vibeke Strøyberg H.,
f. $^8/7$ 1906.

IX.

10 a) Annette Susanne S.,
f. $^7/_{12}$ 1936.

10 b) Merete S.,
f. $^6/2$ 1938.

11 a) Vibeke Elsebeth S.,
f. $^{12}/_3$ 1937.

PERSONREGISTER

TII.

STAMTAVLEN

Romertallet angiver Slægtleddet, et x efter Nummeret angiver, at Vedkommende er legatberettiget.

Amstrup, Jens.....	VIII 3 c.	Büll, Auguste.....	VIII 4 d.
— Niels.....	IX 4 b x.	Børgesen, Sarine, f. Kirkeby.....	VII 1 d.
Rise.....	IX 4 a x.	Böttzauw, Hansine Marie.....	VII 3 f.
— Werner Hans Frederik		Christensen, Elna.....	VIII 4 a.
Abrahamson Læssøe.....	VIII 3 c.	— Marie.....	IX 5 a.
Andersen, Agnes.....	VIII 4 b.	Niels.....	VIII 4 a.
— Caroline Mathilde.....	VII 1 g.	Danfær, Sofie Amalie Jacobs-	
— Peter.....	VII 1 g.	datter.....	II.
Aulhorn, Erich.....	VIII 1 b.	Fiedler, Frederik.....	VI 1 d.
Fabrikant.....	VIII 1 b.	— Gyda.....	VI 1 d.
Bakkerud, Overkontrollor.....	VII 2 d.	Friderichsen, Sofie Amalie.....	VII 1 f.
Thora.....	VII 2 d.	From, Anna.....	III a.
Bayer, Chr. A.....	VII 3 d.	— Anna Barbara.....	III a.
Dina.....	VII 3 d.	— Hans Jørgen.....	III a.
Ernst.....	VII 3 d.	Rasmus.....	III a.
Herman Adolf.....	VII 3 d.	— Zille Sophie.....	III a.
Jørgen Nicolai Hannibal.....	VII 3 d.	Goth, Caroline Amalie.....	VIII 6 a.
Marie.....	VII 3 d.	Hannibal, Mette Catrine.....	V f.
— Rachel.....	VII 3 d.	— Søren Dyrhauge.....	VI.
Rasmus Samuel.....	VII 3 d.	Hansen, Jørgen Preben	
Berg, Cathinea.....	VII 2 a.	Böttzauw.....	VII 3 f.
Berthelsen, Aase Dahlerup.....	VIII 6 a.	— Karen Vibeke Stroyberg.....	VII 3 f.
— Hans Dahlerup.....	VIII 6 a.	— Sigurd Valdemar.....	VII 3 f.
Birch, Thora Emilie.....	VII 1 a.	— Victor.....	VII 3 f.
Bircherød, Sille Christensdatter.....	III b.	Haxthausen, Baron.....	VII 1 a.
Breckling, Birgitte Kirstine.....	IV c.	— Sophie Frederikke	
— Frederik Nielsen.....	IV c.	Maximiliane.....	VII 1 a.
Bruun de Neergaard, Erik.....	IX 1 b x.	Heinneken, Anni.....	VIII 1 d.
Gerda Annette.....	IX 1 e x.	Helboe, Grethe Krause.....	VIII 3 b.
Jens.....	IX 1 a x.	Jørgen.....	VIII 3 b.
— Poul.....	VIII 1 a.	Hemmingsen, Agnes.	
— Poul Vilhelm.....	IX 1 d x.	f. Andersen.....	VIII 4 b.
Svend Jørgen.....	IX 1 e x.	— Berta.....	IX 6 b x.
Willy.....	VIII 1 a.	— Poul.....	VIII 4 b.
Broker, Luduiska.....	VII 1 h.	— Simon.....	IX 6 a x.
Buchman, Grethe Marie.....	III d.	Hjaltelin, Vilhelmine.....	VI 2 a.
Buchwald, Ida von.....	VIII 1 d.	Hoffmann, Marie Birgitte.....	VII 1 d.

- Holm, Pastor ..... III b.
 Holst, Mimerich ..... III d.
 Houmøller, Jenny ..... VII 4 g.
 Hviid, Birgitte Kirstine
     Alexandersdatter ..... IV c.
 Høegh, Pastor ..... III b.
 Jacobsen, Andrea ..... VIII 1 a.
 Jensen, Grethe Betty ..... VIII 7 b.
   -- Jensine ..... VII 3 c.
   -- Lars ..... VIII 7 b.
   -- Margrethe ..... VIII 4 f.
 Jensenius, Ane Margrethe ..... IV c.
   -- Jacob Peter ..... V c.
     Pastor ..... IV c og V c.
 Johansen, Jenny Clara ..... VIII 4 a.
   -- Mads ..... VIII 4 a.
 Johnsen, Sigurd ..... Va.
 Kirkeby, Andreas E. .... VII 1 d.
   -- Sarine ..... VII 1 d.
 Kjellerup, Else Johanne ..... Va.
   -- Jacob ..... Va.
 Kragelund, Anders Michael. IX 5 b x.
   Jens ..... IX 5 c x.
   -- Kaj Jørgen Julius ..... VIII 4 e.
   -- Kamma ..... IX 5 a x.
   -- M. .... VIII 4 e.
 Krog, Peder Pedersen ..... II.
   -- Pernille Pedersdatter ..... II.
 Kyhne, Anna Emilie ..... VI 1 e.
   John Charles W. .... VI 1 e.
 Lacoppidan, Anne Kirstine ..... III b.
 Larsen, Sofie Hedvig ..... VII 3 d.
 Lauritzen, Johanne ..... VIII 3 a.
 Liebmann, Dagmar Gunhilde
     Alfrida ..... VIII 7 c.
 Læssøe, Signe ..... VIII 3 c.
 Madelin, Emma ..... VIII 2 a.
 Malling, Cathinea ..... VII 1 g.
 Mohr, A. .... VIII 3 a.
   -- Otto Carl ..... VIII 3 a.
 Mortensen, Dagmar Augusta. VII 3 c.
   M. .... VII 3 c.
 Møller, Anders ..... VIII 4 g.
   -- Elisa ..... VI 1 e.
   Marie ..... I.
   -- Risse ..... VIII 4 g.
 Mygind, Marie ..... IV b.
 Nathansen, Aage ..... VIII 1 d.
   -- Grosserer ..... VIII 1 d.
   -- Ole Knud Johan ..... IX 2 b x.
   -- Tonia Birgit Stroyberg .. IX 2 c x.
 Naur, Albert Emil
     Schlepppegrell ..... VIII 4 d.
   -- Albert ..... VIII 4 d.
   -- Ida Caline ..... IX 7 a x.
   Peter ..... IX 7 c x.
   Robert ..... IX 7 b x.
 Nielsdatter, Maren ..... I.
 Nielsen, Anna Louise ..... VII 1 h.
   -- Axel ..... VII 1 h.
   -- Helga ..... VIII 4 f.
   -- Lars ..... VIII 4 f.
 Nyberg, Olga Marie ..... VIII 7 b.
 Nygren, Johanne ..... VIII 1 c.
 Olsen, Anna Johanne
     Frederikke Sandberg .. VII 2 d.
     Ella Kristine ..... VII 2 d.
   -- Elna Marie ..... VII 2 c.
   -- Ole ..... VII 2 c.
 Pfister, Generalkonsul ..... VIII 1 d.
   -- Hanns ..... VIII 1 d.
   -- Inga Antonia Giulia ..... IX 2 a x.
 Poulsen, Anna ..... VIII 4 a.
 Rafn, Hans Christian .. VI a.
   -- Niels Christoffer ..... VI a.
 Ravn, Axel ..... VIII 1 d.
   Birgitte Inga Stroyberg .. IX 2 d x.
   -- Knud August Theodor .. VIII 1 d.
 Riise, Kristian ..... VII 2 d.
 Satterup, Georgine Cecilie .. VI 2 a.
   Laurits Peter ..... VI 2 a.
 Schmidt, Ane Kirstine ..... IV b.
   -- Cathrine Marie ..... IV b.
   -- Cathrine Marie ..... IV b.
   -- Cathrine Marie ..... IV b.
   Christen Bernt ..... IV b.
   Christen Christensen ..... IV b.
   Christopher Georg .. IV b.
   -- Clementine Birgitte ..... IV b.
   Jensanne Margrethe ..... IV b.
   Johannes ..... IV b.
   Karen Kofod ..... IV b.
   Sille Vilhelmine ..... IV b.
   Sille Vilhelmine ..... IV b.

- Simon, Edel..... VIII 1 d.
 Simonsen, Susanne..... VI f.
 Smith, Henrik..... VII 1 a.
     Laura Andrea..... VII 1 a.
 Sporon, Albertine..... VI 1 d.
 Stroyberg, Aase Elisa Andrea
     Haxthausen..... VIII 1 d x.
     Ane Kirstine..... V d.
     Anna..... IX 5 a x.
     Anna Erica..... III a.
     Anne Marie..... IV b.
     Annette Susanne..... IX 10 a.
     Birgitte Kirstine..... V e.
     Caj Frederik Fiedler..... VII 2 b.
     Carl Bruun..... VII 1 d x.
     Christian Friederich..... III f.
     Christian Willing..... III e.
     Christopher..... III b.
     Christopher..... V a.
     Christopher Jorgensen..... I.
     Ebba Elisabeth..... VIII 5 e x.
     Else..... VIII 4 b x.
     Else Johanne..... VII 2 a.
     Else Johanne..... VIII 5 a x.
     Else Johanne Christophore VI 2 c.
 — Else Susanne..... V g.
     Erik..... IX 5 g x.
     Erik Carl Bruun..... VIII 2 a x.
     Erik Julius Fiedler..... VII 2 d.
     Frederik Breckling..... V b.
     Frederikke Birgitte..... V e.
     Gudrun Cecilie
         Haxthausen..... VIII 1 b x.
         Gyda Birgitte..... VIII 6 b.
         Ingeborg Frederikke..... VII 3 d.
 — Ingeborg Johanne..... VIII 7 a.
     Inger..... VIII 4 e x.
 — Jack Eric Carl..... IX 3 a x.
     Jacob..... III d.
     Jacob Frederik Christian VII 1 b x.
 — Jacob Lacoppidan..... V f.
     Jens..... III e.
     Jens..... VIII 7 e.
 — Jens..... IX 5 f x.
 — Jens Christoffer
     Hannibal..... VII 1 a x.
     Jens Kjellerup..... VI 1 e.
 Stroyberg, Jens Kristian .. VIII 6 a.
     Joan Sarina..... IX 3 b x.
     Johanne..... VII 3 b.
     Johanne Katrine..... VII 1 e x.
     Johanne Georgine..... V i.
     Johannes..... VII 1 e x.
     Johannes Baagoe..... VI 1 e.
 — Johannes Vilhelm..... VII 3 e.
     Jørgen..... IV e.
     Jørgen..... VIII 7 b.
 — Jørgen..... IX 9 a x.
 — Jørgen Christophersen..... II.
     Jørgen Henrik
         Haxthausen..... VIII 1 e x.
     Jørgen Jacob Kjellerup .. VI 1 b.
     Jørgen Nicolai Hannibal. VI 2 a.
     Jytte Luduiska .. VIII 5 b x.
     Kaj..... VIII 4 e x.
 — Karen Margrethe..... VIII 1 a x.
 — Kirsten..... IX 5 b x.
     Kirsten Sofie..... VIII 3 e x.
     Knud..... VIII 4 a x.
 — Marie..... VII 3 e.
     Merete..... IX 10 b.
     Mette Cathrine..... VII 3 f.
     Morten..... IX 9 b x.
     Nicoline..... V h.
 — Niels Caj Erasmus..... VI 1 d.
     Niels Kaj..... VII 1 g x.
     Niels Kaj..... VIII 4 g x.
     Niels Kaj..... IX 5 e x.
     Ole, se Nathansen
     Ove Carl Fiedler..... VII 2 e.
     Ove Johannes..... VIII 6 d.
     Peder..... III e.
     Poul..... IX 5 d x.
     Rigmor..... IX 5 e x.
     Sigurd Carl..... VIII 3 b x.
     Sigurd Johnsen..... VI 1 a.
 — Sille..... IV a.
 — Sten Henning..... VIII 4 f x.
 — Susanne Beate (kaldet
     Sanna)..... VIII 3 a x.
     Susanne Margrethe.. VIII 4 d x.
     Susanne Severine..... VI 2 b.
     Valdemar..... VII 1 f x.
     Vibeke Elsebeth..... IX 11 a.

Strøyberg Viggo	VII 1 h x.	Windfeldt, Signe	VIII 3 b.
Vilhelm	VII 3 a.	Winther, Alfred Julius Sigvald	VIII 7 e.
Svendsdatter, Ane	I.	Johan Georg Nicolai	VI
Tobiesen, Carl Frederik		Lars	VI
Samuel	VII 1 f.	Ruth Lilly	VIII 7 e.
Lovise Bolette	VII 1 f.	Witt, Apoline Laurette	VIII 4 a.
Torpet, Arndt	IX 5 a.	Wulff, Georg Frederik	VII 2 a.
Viggo	IX 5 a.	– Niels Børge Strøyberg	VII 2 a.
Werner, Henny	VIII 4 e.	Stellan Gustav Strøyberg	VII 2 a.
Winde, Rise	V a.	Valdemar Emil	VII 2 a.

*Denne Bog er trykt
i 225 nummererede Eksemplarer,
hvoraf denne er Nr.*

70

